

Giới thiệu Yêu Thầy... Có Được Không?

Bạn đang thưởng thức một trong những truyện teen hay nhất của tác giả pf2912 có tựa đề Yêu Thầy... Có Được Không? Nguyễn Hoàng Sơn: thuộc tuýp người ngoài lạnh trong nóng, với những người thân quen thì rất gần gũi, ngược lại với người khác thì ít nói, lạnh lùng

Phạm Thuỳ Linh: dễ thương, thân thiện, là chiếc mặt nạ hoàn hảo của thiên thần nhưng bùng binh và là người sống khá tình cảm, học lực trung bình, nhà cũng coi như là có cửa ăn của để tuy ko giàu nứt tường đổ vách.

Mời các bạn cùng đọc truyện để theo dõi diễn biến của cuộc tình thầy trò này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Con người này... Âm thanh này... mang cho cô cảm giác quen thuộc. Điều này đã thu hút cô ,rồi cô đi vào bên trong quán cà phê nhỏ. Đó là quán cà phê đơn giản, nhẹ nhàng đem cho người ta cảm giác thoải mái khi bước vào. Trong góc quán, là người nào đó đang lướt nhẹ những ngón tay của mình trên những phím đàn. Ngón tay thoăn thoắt, thoăn thoắt , tạo ra những âm thanh thật đẹp. Đây là bản “Sonata facile” của Mozart, bản nhạc này cô đã nghe rất nhiều nhưng Ko có ai chơi giống người này. Vì muốn nghe trọn vẹn cả bản nhạc mà cô ngồi xuống bàn gần cửa sổ rồi gọi cho mình 1 cốc socola nóng, khi kết thúc , người chơi đàn nọ nhận đc những lời tán dương của mấy vị khách trong quán. Bây giờ cô mới để ý nha.. người chơi đàn kia là đàn ông, Ko những rất giỏi mà còn rất đẹp trai, vẻ đẹp khó để tả đc, tựa như nam thần vậy... Cô cg rất thích phong cách ăn mặc của người nọ, quần jean ,áo sơ mi đen được khoác 1 cái áo len mỏng màu cà phê và thêm đôi kính đen. Cô thích những người thanh lịch, trí thức. Dù sao cg chỉ là người lạ, cô mau chóng giải quyết cốc socola nóng rồi chạy về nhà. Nghe mẹ nói là hôm nay có khách thì phải.. Một mời mà, cô ghét khách, khách đến rồi lại ăn uống hại cô gò lưng ra rửa 1 Đồng bát.

-Mẹ ơi, con về rồi đây..- cô ướ oải bỏ giày ra

-Vào đây phụ mẹ nấu cơm nào, làm j mà giờ này mới về, mẹ có bảo con là nhà có khách rồi mà??- Mẹ cô nói vọng ra

-Đợi con thay quần áo, bố đâu rồi mẹ??

-Bố vừa về, đang tắm trên phòng, có mau lên thấy quần áo rồi sắp bát đĩa ra, có 1 khách thôi..

-Vâng

Cô mặc chiếc quần bó đen và áo pull hình con gấu trông rất dễ thương. Rồi cô sắp bát đĩa,4 đôi đĩa, 4 cái bát.. tò mò tự hỏi vị khách này quý thế nào mà mẹ phải nấu nhiều đồ ăn ngon như thế này?? Chợt, tiếng chuông nhà cô vang lên, mẹ cô sai cô ra mở cửa.

-Xin hỏi,anh là...??-Cô hé đầu ra khỏi cửa

-Tôi đc bố mẹ em mời đến dùng bữa tối, tôi có thể vào Ko??- Ngược đầu lên trên, cô chỉ cao 1m rưỡi thôi.. Ấy.. chợt ngăn người, đây Ko phải là người chơi đàn mình gặp lúc chiều sao?? Trái đất này thật nhỏ quá...

-Tôi có thể vào nhà Ko??-Anh bình tĩnh hỏi lại 1 lần nữa , nét mặt Ko thay đổi

-Mời anh vào nhà...-Cô vội đứng tránh sang 1 bên cho anh vào, đúng lúc đó, bố cô đi xuống với chiếc áo len mỏng cùng quần âu.

-Em chào thầy,thầy dạo này thế nào rồi??-Lễ phép như thế với bố cô sao nói chuyện với cô cộc lốc thế.. nội tâm cô gào thét a~

-Son hả?? Vào nhà đi em,ngồi sofa nói chuyện với thầy 1 tí rồi chúng ta dùng cơm. Sắp xong rồi đây.- Bố cô từ từ đi từ cầu thang ra sofa, anh cg đi đến sofa.

-Đây là Linh, con gái thầy, 2 đứa làm quen..

-Chào anh!- cô vui vẻ cười

-Chào em -Anh cg đáp lại

-Đây là anh Sơn, tre đây từng là học trò của bố, anh ấy học rất giỏi.- Bố cô hỏi học đại học từng đi làm gia sư, nghe nói bố kèm cho anh Sơn học hết năm cấp 2 rồi lúc đó bố tốt nghiệp và vào làm on công ti như bây h,dù đã nghỉ dạy nhg bố cô vẫn thường xuyên nói chuyện với anh

-Thôi con vào giúp mẹ đi.

-Vâng

Sau khi cô đi vào,1 cuộc trao đổi nhỏ diễn ra giữa 2 người đàn ông

-Em đi du học về thế nào? Có ổn Ko? Quen với Ko khi Việt Nam chưa?-Chà là anh vừa đi du học bên Anh về. Về 1 hôm thì đc bố mẹ cô mời sang nhà ăn cơm tối

-Tốt ạ.

-Vậy thì đc, thầy cg nghĩ vậy, tốt nghiệp sớm 1 năm mà Ko tốt làm sao đc?- bố cô cười

-Thầy muốn nhờ em 1 việc, có đc Ko?

-Dạ thầy nói đi . Em nghe đây thầy

-Em giúp thầy kèm Linh học có đc Ko??

-Thầy Ko kèm đc em ấy sao ạ?VẬY làm sao em làm đc..

-Nó rất bướng mà lại lười học, thầy lại Ko nỗ lực nghiêm với con gái, nó dờ dừ trò làm thầy Ko nghiêm khắc đc

-Em nhớ là thầy hồi xưa nghiêm lắm, nghĩ lại mà thấy sợ.. Vậy mà Ko trợn mắt con gái..

-Ko phải nhờ tôi nghiêm mà anh bây giờ như thế này à?-Bố cô nói đùa

-Dạ. Em sẽ thử, dù sao thì em cũng sắp đi dạy ở 1 trường phổ thông. Lĩnh năm nay lớp mấy rồi ạ?

-Vừa lên lớp 10.

-Dạ đc. Vậy ngày mai bắt đầu đc Ko thầy? Em thử xem em như thế nào rồi tùy vào đó sắp xếp xem nên học mấy buổi 1 tuần

-VẬY đc. Nhờ em

-Mời bố mời anh vào ăn cơm.-cô chạy ra

-Ừm, mình vào thôi .-Bố cô đứng dậy, vỗ vai anh

-Bố cô: Phạm Nhật Minh , là 1 người hết sức cưng chiều con gái , khá thoải mái, nhưng đối với công việc thì lại hết sức nghiêm khắc với bản thân cũng như người khác. Hiện giờ là phó tổng giám đốc 1 công ti thương mại.

-Mẹ cô : Nguyễn Thị Lan Anh, từng là 1 nghệ sĩ piano nhưng đã thôi việc để chăm sóc cho gia đình, là người rất thương yêu con gái , dịu dàng và đảm đang

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

-Ngồi xuống đi Sơn. Đạo này thế nào, học bên đó tốt chứ??- Mẹ cô rửa tay sau khi nấu bữa tối, quay sang nói với anh

-Vâng ạ.-Anh kéo ghế ngồi xuống.ơ... đây là ghế của cô mà..

-Anh Sơn.-cô ngập ngừng lên tiếng. Anh ngừng đầu lên, nhưn mây có ý muốn hỏi :?Có chuyện j sao??. Đợi 1 lúc cô Ko trả lời, anh bèn lên tiếng:

-Tôi ngồi đây có vấn đề j sao? Hay là có việc j ?- Anh hỏi, vẻ mặt bình thản, cô giật mình, người này đọc đc suy nghĩ của cô hay sao???

..Ko có j đâu ạ.

-Nếu Ko có việc j thì ngồi đó đi. Em cũng mau lại đây, chúng ta bắt đầu ăn.- Bố cô chỉ ghế bên cạnh anh bảo cô ngồi rồi quay sang phía bếp, gọi mẹ còn đang cúi húi dọn nồi niêu xoong chảo.

-Em ra đây.- Mẹ cô vừa nói vừa tháo bỏ chiếc tạp dề

-Mời cả nhà ăn cơm, Sơn tự nhiên nhé con.-Bố cô nói

-Mời cả nhà ăn cơm, Sơn tự nhiên như ở nhà nhé!- Mẹ cô mỉm cười

-Mời thầy cô ăn cơm, mời em.- Anh nói rồi quay sang cô gái đang đầy bát mẫn bên cạnh

-Mời bố mẹ ăn cơm, mời anh Sơn ạ.-Cô cg đáp trả

-Ăn đi con, đạo này gầy đi hà?-Mẹ cô gấp 1 miếng thịt vào bát anh

-Con vẫn thế ạ, cô cứ ăn cơm đi, kệ con-Anh nói

-Xi... bố mẹ chỉ quan tâm anh Sơn thôi à??-Cô thấy mẹ cô thì hết sức quan tâm anh Sơn, bố cô cũng vậy, Ko ai quan tâm cô cả. Cô hờn cô hờn nha~~

-Con gái con đura học cấp 3 rồi mà còn trẻ con như vậy. Đây đây, để tôi gấp cho cô...- Bố cô lắc đầu, gấp 1 miếng thịt gà vào bát cô rồi gấp rau vào bát mình ăn

-À này, Lĩnh bố có chuyện muốn bàn với con đây, cả em nữa,Lan Anh- chợt bố cô ngừng đầu lên

-Có chuyện j ạ?-cô cầm cúi ăn, tự nhiên có chuyện j mà phải bàn với cô đây..

-Anh đang định nhờ Sơn kèm Lĩnh học mấy môn tự nhiên .Em thấy có đc Ko??-Bố cô quay sang mẹ cô hỏi

-Thế thì cg tốt, em cg đang định kiếm gia sư cho con bé, đạo này học chênh mảng quá-Mẹ cô tiếp lời , sao lại đồng ý rồi??? Cô tưởng mẹ cô Ko thích gia sư mà, tự ra tay cứu mình thôi

-Thôi, Ko cần đâu bố. Con tự học đc, có j hỏi các bạn nữa. Nha nha nha bố??- cô chớp chớp mắt, tuyệt chiêu của cô đây nha,Ko lần nào bố Ko dính bẫy

-Ko đc,quyết định rồi, thế đi.-Bố cô mặt thờ ơ đáp trả

-Hic...-Bố cô nói thế cô còn dám cãi. Dù j cô vẫn sợ lắm, có lần cô làm bố cô giận rồi bị đê ra lấy thước đánh lên bờ xuống ruộng

-Em ăn nhanh 1 chút rồi chúng ta kiểm tra 1 chút -Quay sang Lĩnh,từ nãy nhìn Lĩnh bĩu môi khó chịu rất dễ thương,cưng vậy bảo sao thầy lại chiều như vậy..

-Vângg-Hậm hực,hậm hực. Cô Ko muốn học tự nhiên, cô ghét tự nhiên. Cô ghét, cô ghét, cô xối cơm rồi chan canh,ăn nhanh nhanh chóng chóng rồi lên phòng đóng cửa cái rầm.Bấm chốt

“Cạch”

...Dưới phòng ăn

-Tỉnh con bé này thế đó, tuy hơi buồn nhưng rất dễ thương. Con Thông cảm nhé!-Mẹ cô cười

-Giao cho con toàn quyền xử lý, nghiêm khắc 1 chút. Sai phải phạt, chúng ta Ko can thiệp.-Bố cô nói

-Ăn nhanh 1 chút, Ko thì cô sợ sẽ kết thúc muộn.-Mẹ cô lại cười

-Vậy từ nay con đến đây dạy hay dạy ở đâu ạ?-Anh hỏi

-Đến nhà con đi,có dc Ko?? Thầy Ko muốn phiền con.

-Vâng.Nhà con ở số nhà X,phố XX..

Con ăn xong rồi ạ,con xin phép lên kiểm tra em 1 chút.Thầy cô từ từ ăn ạ.

-Ừm-Bố cô gật đầu

-Con lên đi.Tầng 2 rẽ trái, 2 anh em làm j nhanh 1 chút,xong xuống uống trà ăn bánh,cô vừa làm mấy chiếc bánh ngọt.-Mẹ cô cười

-Vâng.-Anh kéo ghế, từ từ đi lên

-Thằng bé quả thực là trưởng thành so vs tuổi-Mẹ cô làm bầm

...Trên phòng cô

“Cộc ..cộc”-Anh gõ cửa,đợi mãi Ko thấy có tiếng người trả lời

-Tôi đếm đến 3 em Ko mở cửa tôi báo bố em lên xử lý.1...2.....2,5...”Cạch”-Cô chạy ra mở cửa,hé đầu ra

-Em còn chần chừ Ko ra tôi lập tức cho làm bài kiểm tra, tôi đã định rời sang hôm sau kiểm tra rồi.-Anh tỏ vẻ nuối tiếc

-Đây...vào đi.-Mặt cô bầy đã xịu xuống, chảy gần hết ra rồi

-Hôm nay chúng ta nói chuyện 1 chút, mới buổi đầu gặp tôi Ko muốn kiểm tra làm em căng thẳng.

-Vâng-Cô ngồi phịch xuống giường, vội thờ phào nhẹ nhõm.Anh kéo lấy ghế ở bàn học cô ngồi, xoay ghế lại đối diện với cô

-Linh đúng Ko? Em học trường nào? Lớp j có chuyên chọn j Ko?

-Em học trường A, lớp chuyên Văn.

-Tôi chắc là em yếu môn tự nhiên rồi nên tôi mới đang ở đây để kèm em,em còn thấy em yếu môn nào Ko? Tôi kèm luôn, đỡ phải đi học thêm.

-Tiếng Anh ạ.

-Đc rồi. Nếu đã học với tôi, em phải làm bài tập đầy đủ, nhg j tôi bảo học em bắt buộc phải học,còn nữa...-Anh với tay lấy cái thước gỗ để trong ống đựng bút

-Em biết đây là j Ko?

-Thước ạ.

-Nó dùng làm j??

-Để kẻ ạ.-Một chuỗi câu hỏi nhảm chán đã dc đặt ra và cô liên tục trả lời nhg câu hỏi ấy

-Nó còn rất nhiều cách để sử dụng, 1 trng nhg cách đó là dùng để phạt. Em nên ngoan ngoãn nghe lời tôi, đừng làm tôi tức, Ko thì cái thước này sẽ trở thành vật giúp tôi phạt em. Yên tâm, Ko phải sợ là tôi sẽ đánh hỏng em, nhg lỗi nhỏ tôi chỉ dùng nhg hình phạt nhỏ thôi. Vậy thôi, chúng ta xuống nhà. Mẹ em bảo xuống ăn bánh và uống trà .

-Vâng-Mặt cô bầy méo xệch đến biến dạng luôn rồi. Cuộc đời cô coi như từ nay là chấm hết...Cô đang thật khó tâm thì bên kia anh đang nín cười đến nội thương luôn rồi, cô nghe anh nói đến phạt là liền rụt người lại, mặt méo xệch. Hắn là trc đây từng bị bố giáo huấn nên bầy mới sợ như vậy. Quả thật là thú vị... Xui cho cô rồi, nhờ ai kèm học lại nhờ anh,anh khó tính lại yêu cầu cao. Còn nhiều điều bất ngờ anh sẽ dành cho cô nữa kia

-Em vất và rồi-Anh nói rồi hơi mỉm cười,nụ cười này có quý cũng Ko thấy, nói sao người thấy dc. Cái j đây???? Vất và là sao?? Anh là muốn cảnh báo cô à??

Mọi người Thông cảm nhg chắc phải chap 4 hay 5 mới có huấn nha. Xin lỗi nhiều~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy...* *Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

Cô vẫn còn giận bố cô chuyển tự quyết định việc học gia sư với anh Sơn. Bố cô đã hứa sau khi tan học đưa cô đi ăn kem, vậy là cô lại vui về đến trường, quên mất là chiều nay có buổi học với ác quỷ-tên gọi cô đặc biệt dành cho anh. Vừa vào đến lớp đã thấy con bạn thân- Nhi í ới gọi:

-Linh ,Linh,Linh ,có tin mới tin hot,hót hòn họt.

-Hừm?? Cái j??-Cô vội cặp lên chiếc ghế, quay sang bên phải (bàn của cô đối diện bàn của nhỏ).

-Rằng thì là mà.....

-Có nhanh nhanh lên Ko?????? Ko nói thì thôi. Đi xuống căng tin mua đồ ăn với tao.-Cô thấy bụng réo, bèn kéo nhỏ bạn xuống căng tin

-Có thầy giáo mới.-Nhỏ vừa xuống cầu thang vừa nói

-Thầy giáo mới. Tao Ko quan tâm.Thầy giáo mới???-Cô đột nhiên hét lên làm mấy học sinh đứng xung quanh giật mình quay sang

-Ừm nghe nói vậy, hình như dạy Toán vs Hoá. Dạy thay cô Hằng nghỉ đê.

-Ừm. Mà thầy như thế nào?? Trẻ,đẹp hay Lại mấy ông già bụng bự đầu hói??-Cô hỏi

-Mới về trường, diện mạo thế nào ai biết. Tiết 1 là tiết Toán đấy, mua đồ nhanh còn lên xem tình hình thế nào.-Nhi ra vẻ hứng thú

-Ồ. Mấy ăn chưa tao mua luôn cho.-Cô hỏi

-Tao ăn rồi. Mua nhanh lên còn 10' nữa thôi -Nhi nhìn đồng hồ đeo tay,miệng nhỏ liên tục giục

...5' sau, trên tay nó là 1 cái bánh mì nhỏ và 1 chai trà sữa cộng thêm 1 Đồng hồ ăn vặt

-Đi nhanh. Còn 5' nữa, làm sao mà kịp h đấy??- Căng tin trường A nằm dưới dãy nhà B mà lớp cô ở nhà A. Đi phải mất 5' là ít.

-Kệ mày tao chạy đây.-Linh nói rồi vụt đi.

-Ồ...khốn nạn,bạn bè...-Cô đơ ra 1 lúc rồi lăm bầm lăm bầm, chạy vụt về lớp. Đến hành lang lớp cô thì chuông reo.”Xong rồi, số nó xúi quẩy thế là cg,thế nào mà cái con trời đánh kia vào đc nhì??”-Cô nghĩ thầm. “Chắc là thầy vào rồi, lớp im như tờ... tại sao mới chuông reo 3' mà đã vào rồi.!??. Nghĩ đi nghĩ đi, mày phải nghĩ cách đề vào đc lớp mà Ko bị phát hiện... mới buổi đầu đề án tượng Ko tốt cần thận bị trừ. Học hành bê bết rồi còn j..”. Cô đã nghĩ ra cách, tự khen mình Thông minh rồi thực hiện kế hoạch. Đầu tiên mở cửa sau lớp, lên vào ngồi xồm xuống rồi đi từ từ là đc. Cô thực hiện kế hoạch... bọn cuối lớp nhìn cô như sinh vật lạ, cô liên tục giơ tay lên miệng rồi “Suyt”. Đến khi vào đến bàn của mình, dãy ngoài cùng bàn cuối, cô thở phào, cảm ơn cô chủ nhiệm xếp cho mình vào bàn cuối để có ngày hôm nay. Khi cô ngồi yên vị trên ghế của mình mới nhìn lên bục giảng,thấy chả có ai. Vậy mà cả lớp lại quay xuống nhìn cô như quái vật. Đầu cô là 1 Đồng hồ ăn vặt?? Cô với tay sang bàn bên cạnh kêu kêu Nhi

-Lớp mình có chuyện j à??-Cô nói thầm, Ko thấy nó trả lời, chỉ thấy nó giơ tay lên miệng, lắc đầu

-Bạn học này....-Giọng nam trầm cất lên mang đầy ý cười, còn có bàn tay vỗ nhẹ vai cô. Cô giật bản mình xem chút nữa đồ ghế ra đằng sau. Sau khi quay lại...

-Aaaa...giật mình, tưởng ma. Anh..Son, anh làm j ở lớp em thế??-Cô quay lại, thấy anh Son trong chiếc áo sơ mi trắng cùng quần Âu vừa vận đứng khoanh tay đằng sau.

-Giới thiệu lại cho bạn vào lớp muộn biết, cả lớp nghe lại vậy.tôi là giáo viên bộ môn toán và hoá của lớp từ nay trở đi. Tôi tên là Son.-Anh từ từ tiến lên bục giảng

-Hà??? Sao lúc vào Ko thấy ai nhì?? Như mà thoát ần thoát hiện.-Cô nói thầm, làm bọn xung quanh cười khúc khích

-Tôi Ko giống ma, tôi là người đang hoang. Do em mãi lên vào lớp mà Ko để ý tôi đứng ở góc lớp, còn thắc mắc j Ko? -Anh nhướn mày, nghĩ lại cô ngồi xồm lại mặc váy lét vào chỗ vs về mặt lo sợ cứ hướng lên bục giảng, Ko biết anh đang đứng ngay bên cạnh. Thực dễ thương, nhg mà vào lớp muộn là sai . Tuyệt đối Ko nên bỏ qua

-Bạn vào lớp muộn kia tên là j nhì??-Anh cố tình hỏi,mắt hướng về cô,tò ra về Ko hài lòng

-Phạm Thuỳ Linh ạ. Thưa thầy, em xin lỗi. Em đi xuống căng tin mua đồ ăn sáng, lên muộn. Đây là lần đầu tiên, sẽ ko có lần sau đâu ạ. Thầy bỏ qua cho em nhé!!-Cô giương ánh mắt cún con chớp chớp về phía anh. Anh thờ dài,bất lực

-Đc rồi, tuyệt đối Ko có lần sau. Em ngồi đi.-Anh gạt đầu

-Tôi chỉ nhắc các em vào điều rồi thôi. Thứ nhất,làm bài tập trong sách bài tập đầy đủ 1 cách tự giác, tôi sẽ kiểm tra thường xuyên. Thứ 2, vẫn phải hoàn thành các bài tập tôi giao ngoài sách bài tập. Thứ 3,các em nên giữ trật tự trong lớp, khi tôi giảng phải nghe,Ko nghe thì để cho người khác nghe. Cuối cùng , tuần nào cũng có 1 bài kiểm tra tổng hợp kiến thức của các bài đã học trong tuần. Những ai dưới trung bình sẽ bị phạt, ai trên 9 thì đc thưởng. Các em có ý kiến j Ko??

-Thưa thầy, nếu cả lớp Ko ai trên trung bình thì sao ạ?-1 bạn nam hỏi

-Nếu vậy thì phạt hết cả lớp, tôi Ko cho bài quá sức của các em đâu. Vậy nhé, bầy thời gian còn lại các em làm việc riêng nhg trật tự 1 chút. Tiết 5 là tiết toán đúng Ko? Vậy tiết sau chúng ta bắt đầu học. Còn nữa, nếu có j Ko hiểu, cứ hỏi tôi cuối h hoặc gặp tôi ở phòng GV. Cả lớp nghỉ.- Nói rồi anh cầm ba lô ra khỏi lớp Ko đợi cả lớp chào.

-Thầy đẹp trai ha, lại còn đẹp tinh nữa.-Mắt con trời đánh Nhi biến thành hình trái tim, mặt cười đến biến dạng

-Xi... đẹp chỗ nào mà đẹp. Chả bằng mấy thằng gay lớp mình.-Cô lăm bầm,cô ghét cô ghét, ghét vì chuyện dạy kèm còn ghét vì lúc nãy nói cô nọ kia trc cả lớp. Cố tình hỏi cô tên nữa chứ...

-Còn mày nữa đó, bạn bè mà bỏ lại vậy đó. Dối. Ko nói chuyện nữa.-Chợt cô nhớ tới chuyện ở căng tin, làm mặt giận

-Thôi mà... cuối h tao với mày đi uống trà sữa. Tao bao, có chịu Ko???-Nhỏ lắc đầu, thương tiếc thương cho cái vì nhỏ

-Mà thôi, cuối h tao với bố đi ăn kem. Để mai-Cô lập tức trở lại trạng thái vui vẻ

-Lúc này tao có mua nhiều đồ ăn vặt lắm nè.. Để ăn dần.-Cô hí hửng sơ tui đồ ăn lên

3 tiết học trôi qua..... Tiết 5:

-Em Linh... và bạn nữ bên cạnh. Đứng lên cho tôi.-Bầy là tiết Toán,anh chăm chú giảng,2 cô trò bên dưới Ko nghe giảng mà cật lực ăn.. Đáng giận

-Dạ thầy??-Cô đứng lên

-2 em ăn cái j đó, tôi cho 2' ra ngoài ăn nốt rồi vào lớp giải bài toán này cho tôi.-Anh nói rồi gõ lên bảng

-Vâng ạ....-Cô và nhỏ than thở khỏi cho số phận của mình

-Tao nghĩ lại rồi, thầy này ác như quỷ vậy á-Nhỏ nhăn mặt

-Đúng đó, vút gói bim bim này đi thôi. Vào nhanh kéo ông ý khó chịu cho thêm bài.-Cô nói đồng thời vút gói bim bim rồi mở cửa vào lớp

-2 em mỗi người giải 1 bài.-Anh nhàn nhạt nói, ra góc lớp cạnh bảng đứng khoanh tay nhìn tụi cô

-Mày, làm như thế nào vậy??-Cô khều khều tay nhỏ,nói thăm

-Đây là hậu quả của việc làm việc riêng. 2 em làm xong tôi chấm và lấy điểm miệng.-Cô nghe như tiếng sét đánh ngang tai

-Yêu nghiệt,yêu nghiệt, thần kinh, thối tha, ác quỷ,.....(vô Văn tù để nói xấu đã đc cô thốt lên trng lúc Ko làm đc bài)

-Linh, em nói j đó?? Còn Ko mau làm bài đi?-Anh cao giọng, anh đã nghe thấy nha

-Thầy ơi,em Ko biết làm. Thầy tha cho em lần này đi!.-Cô giương ánh mắt cầu xin cho anh. Anh Ko trả lời cô chỉ nói

-Hết giờ, 2 em đứng sang bên nhìn tôi chữa bài.-Nói rồi đi đến chỗ cái bảng,cầm viên phấn lên.. viết số 0 to lù lù chỗ bài cô.

-Linh 0 điểm, Ko nghe giảng,làm việc riêng,bài này cg Ko giải đc. Em làm bài bên cạnh Linh tên j??

-Nhi ạ.-Nhỏ rụt rè trả lời

-Bài của Nhi có khá hơn.. vẫn sai đôi chỗ. Cho 6 điểm. Lần đầu tiên nên tôi cho 1 cơ hội, nếu Ko muốn lấy điểm này thì về chép phạt 50 lần bài này rồi mai nộp cho tôi.-Anh nói

-Em sẽ chép phạt ạ.-Nhi lên tiếng

-Em cg thế.-Linh nói

-Chép thêm 10 lần tội làm việc riêng trong giờ. Tổng cộng là 60 lần. Chúng ta tiếp tục bài học.-Nhỏ và cô mặt méo xệch lệch thếch về chỗ. Mới gặp buổi đầu tiên đã bị hành cho ra ngô ra khoai. Số xui thật. Sáng nay coi bước xuống giường bằng chân nào?? Hay hôm nay là thứ 6 ngày 13!?!?

Kết thúc tiết học, cô đc bố dẫn đi ăn kem

-Tí nữa có buổi học vs anh Sơn phải Ko?? Bố đưa con đến. Vào mua cho bố 1 hộp socola và 1 hộp nữa cho anh Sơn. Con ăn j con mua nhé!-Ông Minh đưa cho cô 1 tờ 100k

-Đủ ko?? Nay cầm thêm 100k nữa.-Ông đưa thêm cho cô 100k

-Cho con nghỉ học đi... papa. Bố hôm nay đẹp trai ghê!.-Cô nghe thấy đi học là liên tục nịnh, tưởng bố quên chứ..

-Vậy mọi khi Ko đẹp trai hả??-Bố cô nghiêm mặt

-Có, mọi khi đẹp nhg hôm nay đẹp nhất.-Cô cười,nụ cười như ngàn đóa hoa nở rộ

-Thôi vào mua kem đi. Đã hẹn vs anh Sơn rồi, Ko nghỉ đc.-Bố cô vỗ nhẹ đầu cô rồi cười. Cô phồng mồm tròn má, cầm tiền vào mua kem, cô sẽ mua thật nhiều cho bố tức a.

-Trần Linh Nhi(nhỏ): là người khá hoà đồng,tốt bụng, hơi nhát, học siêu bá. Lúc nào cg trng TOP 10 của lớp. Bạn từ hồi mẫu giáo của Linh nha~

Em đã trở lại ạ. Vừa lấy đc điện thoại là đăng luôn đây

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

-Mang đến nhà anh Sơn ăn nhé.-Bố cô thấy cô chạy ra với mấy túi, liền cầm hộ cô.

-Đến đây học mà bố..mà chắc j anh ấy cho.

-Bố bảo cho,đc chưa??-Ông cười

-Ừm

Bố cô mở cửa chiếc Toyota, bảo cô lên xe

-Bố này, hôm nay có giáo viên dạy toán với hoá mới đấy.-Cô kể với mặt tỉnh bơ, cầm hộp kem bạc hà vừa ăn vừa nói

-Thế hả? Thầy hay cô, dạy có đc Ko??

-Thầy giáo, bố cg biết đấy!

-Ai thế??-Bố cô lái xe, nghĩ xem mình có quen với giáo viên nào ko

-Anh Sơn.-Nói đến đây mặt cô ỉu xiu, nhớ đến vụ chép phạt.. Mai có tiết toán rồi, chép làm sao kịp đc đây

-Sơn nào?? À... hôm trước có nghe nói anh ấy nói sắp dạy 1 trường phổ Thông. Hoá ra dạy trường con à?? Vậy thì tốt rồi.

-Tốt j chứ?? Chà có chỗ nào tốt cả, nói năng với học sinh cục lốc, buổi đầu đã phạt học sinh,... vân vân và mây mây...

-Bị anh Sơn phạt nên giận hả?-Bố cô cười

-Xi.-cô phồng má, cô còn chưa nói j mà bố cô đã biết rồi. Bố cô nhìn lên gương chiếu hậu thấy cô ầm ức, liền đắc ý cười thầm

-Trên trán con viết chữ con bị phạt đó.. con nghĩ cái j là trên mặt con hiện ra hết rồi.

-Kệ bố..-Cô ném ánh mắt đầy lửa giận sang bên cạnh

-Học ngoan nghe Ko?? Ko đc hỗn,lộn xộn với anh Sơn, bố biết là bố cho ăn đòn.-Giọng nhẹ nhàng, câu nói mang ý cảnh báo. Bố vì anh ta mà dọa đánh cô kia..

-Hức, bố Ko thương con nữa, vì anh ta mà dọa đánh con.-Cô mếu

-Rồi rồi, đến nơi rồi. Minh đi vào.-Bố cô vỗ nhẹ đầu cô rồi mở cửa xe, cô cng mở cửa xe cầm túi kem xuống xe.

-Chung cư à? Đây là khu VIP nha, nhà anh ấy giàu vậy à bố?--Cô tròn mắt nhìn toà nhà cao chọc trời

-Ừm. Đi thôi.. Tầng 26.- Bố con cô đợi thang máy rồi lên đến nơi. Bố cô rút điện thoại ra gọi cho anh.

-Sơn hà con? Thầy cng em đến rồi.. Con ra mở cửa đc Ko?-Loáng thoáng tiếng đầu dây bên kia trả lời, cửa phòng trước mặt cô bật mở

-Chào thầy ạ. Chào em. Thầy và em vào nhà đi ạ.-Anh với bộ đồ ngủ màu xám đi ra, vẫn là vẻ lạnh lùng, mặt Ko biểu cảm nhg có thoải mái hơn so với ở trường. Bố cô liếc mắt sang cô, ý muốn nói:"Còn Ko mau chào anh?"

-Em chào anh..thầy.-Cô vừa đi vừa nói

-Ừm- Đợi cô và bố vào, anh đóng cửa. Nhà quả thực đẹp, trang trí Ko quá rắc rối, nhìn thật nhẹ nhàng, tao nhã mà hiện đại, thật giống chủ của nó

-Thầy có mua kem, có thể cắt tù lạnh rồi tí nữa ăn. Thầy ngồi đây chờ, lúc nào rảnh, cho em làm bài thì ra nói chuyện với thầy. Nếu Ko thì để cuối h.-Bố cô ngồi xuống sofa , lấy laptop ra tranh thủ làm việc

-Vâng ạ. Để em đi pha trà cho thầy. Em vào phòng kia đợi tôi 1 chút, tôi vào ngay.

-Dạ.- Mắc j anh phải thấy đổi thái độ khi nói vs cô chứ. Anh Ko thích cô sao? Cô đi vào phòng ngủ của anh.

-Thầy uống trà ạ. Em xin phép.- Anh đặt cốc trà xuống,đổi vs bố cô vẫn là phép tắc, anh có mấy phần nể sợ bố cô nha~.

-Ừm. Vào đi.

Trong phòng, cô mãi mê nhìn ra ban công. Thực đẹp! Có nhiều loại hoa đủ màu sắc.. Ko ngờ đàn ông con trai mà cng trồng hoa, nhà lại rất sạch sẽ. Hẳn là bóng rỗi... cô nghĩ."Cộc cộc"--anh nhìn cô mãi ngẩn mà quên mất việc chính. Anh gõ bàn. Anh ngồi vào chiếc ghế gỗ

-Mau ra đây. Ngồi xuống chúng ta bắt đầu.-Anh vỗ vào cái ghế bên cạnh, lấy vài quyển sách vở cng vài tờ giấy ra. Đợi cô ngồi xuống lấy hộp bút và vở trg cặp, anh đẩy mấy tờ giấy trước mặt cô.

-Đây là bài kiểm tra môn toán, lý và hoá. Em cứ làm, câu nào Ko làm đc thì viết vào là Ko làm đc. Sau 90' tôi sẽ vào chấm và chữa. Nếu em dưới

4 điểm, lập tức ăn đòn. Ko đc sử dụng điện thoại, tôi biết đc thì em chết.

-Vâng.-Hắn là muốn giết cô đây mà. Nhiều bài như vậy, trên 4 điểm.. cô học Ko ra j đâu. Cô có phải thánh đâu? Lần này chết chắc rồi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Anh và bố cô đi đến quyết định anh sẽ kèm cô tất cả các ngày trong tuần. Vậy là ngày nào cô cng phải gặp anh, anh cng vậy. Cô mới phát hiện ra 1 điều là anh Ko phải con người như vẻ bề ngoài lạnh lùng, kiêu kì. Thật ra anh cng ít nói nhg mà đôi lúc anh rất quan tâm đến cô, thỉnh thoảng còn nói đùa, còn rất ôn như dịu dàng. Đây có phải là người ngoài lạnh trong nóng như trg truyền thuyết Ko a~. Lan man quá.. Quay lại. Học với anh gần 1 tháng, cô tiến bộ Ko ít, lấy lại đc 1 chút kiến thức mình bỏ rơi những năm học trc. Cng với sự tiến bộ, Ko thể thiếu nhg cái cốc đầu, véo tai, cây thước gỗ và Ko ít lần nổi điên của anh. Anh thì cảm thấy cô cng rất ngoan, trừ những lúc hư =)).

Hôm nay đã đến, là ngày kiểm tra hoá 1 tiết.. là ngày cô Ko mong muốn nhất trong những ngày cô Ko mong muốn. Cô đã trót hứa với anh là phải từ 8 điểm trở lên, dưới 1 điểm là 5 roi...là tại anh đưa cô vào bẫy nên cô mới lỡ lời như vậy. Làm cô phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm à~ Trước ngày kiểm tra là ngày chiếu bộ phim mà cô rất muốn xem.Cô định ở nhà học nhưng rồi cuối cùng lại quyết định đi xem phim với bố mẹ. Bố cô còn rủ cả anh đi xem cùng.

Trước cửa rạp CGV

-Em chào cô. Hôm nay em cng đi à?? Sao ko ở nhà ôn bài? Học xong hết rồi à?-Anh đi tới. Hôm nay anh mặc rất thoải mái, chỉ là áo phông và quần jeans . nhìn thấy cô đang đứng cạnh mẹ đợi bố gửi xe liền chào mẹ cô và hỏi cô. Sao anh nhớ dai quá vậy..

-Mai kiểm tra j à Sơn?--Mẹ cô thắc mắc, cô đâu nói cho bố mẹ cô biết, nếu biết làm sao 2 người cho cô đi xem phim

-Mai kiểm tra hoá ạ.-Anh trả lời mẹ cô nhg mắt thì liếc cô

-Em...-Cô ngập ngừng

-Chưa học chứ j? Haiz.. Ti về nhớ ôn, nhớ lời hứa của em ko?

-Em nhớ mà. Em ôn qua rồi, tí về ôn lại thôi.-Cô nói dối, nói xong lại thấy cần rút lương tâm

-Vậy à?-Anh nheo mắt, nhìn vẻ mặt cô là biết nói dối rồi. Anh tự hỏi hôm nay nhóc con kia ăn gan j mà dám nói dối anh đây?

-Sơn đến rồi à?-Mỗi người có 1 suy nghĩ, từ lúc nào bố cô đã lên đến nơi

-Vâng. Em chào thầy, thầy cất xe a? -Anh lễ phép chào hỏi bố cô. Bố cô gật đầu. 4 người vui vẻ cùng nhau xem phim và ăn tối, anh thật sự cảm thấy mình là 1 thành viên trg gia đình này. Điều này khiến anh hạnh phúc đồng thời cg rất chạnh lòng...

Tối, về nhà, cô chỉ vớ lấy quyển vở đọc qua 1 chút rồi ngủ dù chưa học j cả, tự nhủ sáng mai sẽ học. Sáng hôm sau...

-Linh, dậy đi học.-Mẹ cô lay lay cô

-5' nữa thôi mẹ...-Cô nửa tỉnh nửa mơ

-Hôm nay con kiểm tra hoá hả?? Dậy làm VSCN ,ăn sáng rồi đọc qua bài đi.-Nghe thấy kiểm tra, cô liền bật dậy. Làm VSCN, thấy quần áo với tốc độ ánh sáng. Cô chạy huỳnh huỵch xuống nhà, cầm miếng bánh mì nướng ăn vội vàng

-Mới sáng ra đã huỳnh huỵch vậy rồi, con gái con đứa. Ăn từ từ thôi, nghẹn đường có kêu...-Bố cô đang nhắm nhĩ tách cà phê, thấy cô chạy xuống, nhíu mày, giọng trách móc.

Từ lúc ăn sáng, lên xe, đến trường cô đều dán mắt vào quyển sách. Cố nhồi vào đầu mấy cái phương trình với cả công thức j đó...

-Lại chưa học bài hả?-Bố cô thờ dài, trg lòng cg hài lòng đôi chút. Mọi khi Ko Baoh cô học bài mà bầy chí ít cg chịu học 1 chút. Có tiến bộ, dù chưa đến mức ông muốn nhg học vs anh quả là hiệu quả.

Ở trường

-Nhi. Mày phải gán tao, hôm nay kiểm tra hoá tiết cô Hiền mà đúng Ko? Cô ý dễ lắm.-Cô nhìn thấy nhò đến liền nhò và

-Ồ. Nhg giúp mày tao đc j? -Nhỏ tình bơ trả lời, nhò đã quen với việc này.

-Bánh ngọt.

-Tạm đc.-Nhỏ gật đầu

..Kiểm tra..

Cô vào lớp, phát đề. Đúng thật là cô trông khá dễ... Nó chắc chắn bài này phải đc 8 trở lên, nhg mà tất cả là nhờ sự giúp đỡ của Nhi.

Chiều hôm đó, cô đến nhà anh để học như thường ngày...

“Bình boong”

....”Cạch”

-Em chào thầy.-Hôm nay cô thực vui vẻ, lúc chào còn khuyến mãi thêm cho anh 1 nụ cười rồi mới vào nhà

-Chào em -Anh gật đầu

-Thầy chấm bài 1 tiết vừa rồi chưa?

-Vẫn chưa. Tôi vừa mới lấy bài về.

-Tí thầy chấm luôn đi.

-Làm tốt hả? -Lần đầu tiên kiểm tra mà thấy cô đòi chấm bài, mọi khi toàn kiểm có để anh Ko chấm đc

-Cg tạm a~~ cô cười, 2 mắt híp vào, trông thực dễ thương

-Có muốn uống sữa hay ăn j ko? -Anh hỏi

-Có. Em đóii.-Mắt sáng rực, cô thích sữa nhà anh nha~ Ko hiểu tại sao lại ngon hơn sữa nhà cô.

-Uống sữa nhiều vào mới cao đc.-Anh rót cho cô 1 cốc sữa, tiện thể rót luôn cho mình 1 cốc

-Xi. Em đâu có thấp, tại thầy cao chứ bộ.-Cô phồng mồm, ngồi xuống sofa chờ sữa. Hôm nào cg vậy, đầu tiên anh cho cô ăn uống rồi mới vào học.

Cô và anh y hệt trg hình vậy ó

Uống sữa xong, anh và cô vào trg phòng. Anh soạn riêng cho cô mỗi ngày 1 tờ đề, cô cg Ko hiểu tại sao tờ đề hôm nay lại nhiều bài quá vậy?? Gần 30 bài đó, làm đến mai Ko hết đâu mà. Trg lúc cô làm bài thì anh chấm bài. Trg h học , thỉnh thoảng anh lại lấy đuôi bút đồ gỗ vào đầu cô 1 cái vì tội hổng hót kèm với tiếng nói

-Em Ko làm xong bài thì cứ việc ngồi ở đây. Hôm nay làm 10 bài thôi, về nhà làm nốt, mai nộp. Tôi thấy dạo này em rảnh quá nên soạn thêm cả BTVN. Tôi chấm BTVN đó, làm cho đầy đủ, cần thận.

-Vângg.. Thầy, mà sao hôm nay thầy bắt làm ít bài hơn mọi khi? Bố em xin về sớm ả??

-À...-Nghe anh à làm cô sáng mắt

-Bố mẹ em có bảo tôi là tối nay bố mẹ em đi họp lớp. Em ăn tối rồi học bài Baoh bố mẹ em về thì họ đón.

-Xi...

-Tôi và em có việc cần giải quyết đây!

-Giải quyết j thầy? -Cô ngơ ngác hỏi

-Em nghĩ xem. Vừa nghĩ vừa làm bài. Sai 1 bài chép phạt 20 lần.

-Híc.. Sao thầy thích chép phạt thế? -Cô lăm bằm

.....

-Ko phải ngó. Bài em tôi chấm rồi, 8,5.-Anh vẫn chấm bài, nhân nhạ nói

-Yeahh, thế là sống rồi.-Cô vui mừng

-Thầy bảo trên 8 là có thưởng, thầy nhớ đấy.

-Thưởng roi.-Anh nói Ko to cõg Ko bé đủ để cô nghe rõ

-Thầy đùa Ko vui j hết á.- Cô lại cúi xuống làm bài

...45' sau

-Em xong rồi.-Cô đưa vở của mình cho anh. Anh lại cầm cây bút đỏ, xoẹt xoẹt mấy cái.

-Em đừng có nhanh nhẩu đoảng. Chép đề bài cõg nhầm. Sai 1 bài chép 20 lần cộng thêm chép 100 lần câu"Em sẽ cẩn thận". Mai nộp

-Thầy à... nhiều quá. Tôi em còn làm BTVN của thầy nữa... -Cô mếu

-Đc rồi, ngày kia nộp. Ko đủ chép gấp đôi.-Anh thở dài

-Bây giờ xử lí. Em nghĩ ra phải xử lí chuyện j chưa??.-Ko khi bắt đầu căng thẳng a~

-Chưa ạ.

-Cho em 1' nghĩ, nghĩ xem ngày hôm nay có sai cái j Ko??

Nghĩ đi lại nghĩ lại. Cô chỉ nhớ Nhi nhắc bài thôi mà, làm sao thầy biết đc. Đúng là ngày hôm nay cô chỉ sai 1 việc, vậy là anh biết rồi?!? Chết cô rồi..

-Em...em.

-Sao? Nghĩ ra chưa?

-Em chỉ hỏi bài Nhi 1 tạo thôi à~

-1 tạo?? 1 tạo của em là cả bài hả? Ko phải cô Hiền nói tôi em trao đổi bài chắc bây giờ tôi vẫn tin em cố gắng học.

-Em xin lỗi.- Cô cúi đầu

-Vậy phạt như thế nào?

-...

-Hả?-.Anh lớn tiếng hơn 1 chút

-Đánh.. đòn-Cô sợ, anh cứ lớn tiếng là cô sợ

-Tội j?-.Mặt lạnh tanh

-Em... trao đổi bài.

-Còn Ko?

-Hết rồi mà..

-Còn tội Ko thành thật khai báo và nói dối thì sao?

-Em nói dối lúc nào đâu thầy..

-Hôm qua tôi hỏi học chưa em báo học qua rồi còn j? Ko phải là em chưa học j sao??.-Aaaa.. chết cô rồi. Sao anh ta nhớ dai quá vậyyy. Hiu hiu

-Thầy... bỏ qua cho em lần này thôi mà.-Cô chớp chớp mắt

-Tội nặng như vậy còn dám xin tha?-.Anh cao giọng

-Ko.. Ko dám... Thầy nhẹ tay thôi nha thầy..-Cô xin giọng thành khẩn

-Mấy tội này bao nhiêu roi đấy?-.Anh lấy thước gỗ, gõ lên mặt bàn.

-Em Ko biết. Tùy thầy quyết định, thầy điểm nhẹ mà...-Cô Ko dám nói, nếu nói ít quá lại thêm tội, nếu nói nhiều quá thì phải chịu tất.

-Đc. 3 tội, mỗi tội 20 roi, tổng cộng là 60. Có ý kiến Ko?

-Thầy.. nhiều vậy? Em Ko chịu nổi đâu..-Lần trước anh phạt 10 roi vào tay 20 vào mông đã đau lắm rồi. Bây giờ đánh 60 roi làm sao chịu nổi. Cô chưa Bao giờ bị đánh nhiều như vậy..

-Đừng làm mất thời gian, mau ra giường nằm sấp. Cởi 2 lớp quần ra, lấy gối kê cao mông lên. Thật thất vọng về em.-Cô bắt đầu chảy nước mắt, lần này anh tức giận thật rồi. Cô lết ra giường = tốc độ ốc sên

Cô nằm lên giường, nửa thân dưới Ko có j che chắn, mông còn giờ cao lên chờ roi. Anh đặt cây thước gỗ lên mông cô, giờ cao lên, cô nhắm mắt chờ mãi nhg Ko thấy j

-Em ra góc tường quỳ, giờ cao 2 tay lên. Ở đó kiểm điểm, tôi đi nấu cơm. Tôi vào mà thấy em nhúc nhích hay quỳ Ko nghiêm túc thì tăng thêm 10 roi.-Anh nói,Ko quên cảnh báo. Nghe thấy vậy, coi thờ phào,ít nhất cõg Ko bị đòn bầy, đứng lên kéo quần..

-Tôi Ko nói em đc kéo quần, cởi 2 lớp quần ra.-Anh nghiêm giọng. Cô liền rơm rớm nước mắt, cởi quần ra góc tường nghiêm chỉnh chấp phạt. Anh nhìn thấy cô quỳ úp mặt vào tường mà tai đỏ đỏ. Hẳn là xấu hổ vì phải phơi mông ra rồi, nếu em ngoan ngoãn thì đã Ko bị phạt như vậy. Anh nghĩ rồi ra nấu cơm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Quý gần 1 tiếng, đầu gối tê rần, người thì mỏi bởi phải giữ nguyên tư thế. Đang ngó ngoáy cho đỡ mỏi thì..

-Đứng dậy kéo quần lên ăn com đã rồi tính sau.-Anh vào thì thấy nhóc con đang uốn éo người cho đỡ mỏi thì bật cười trơ lố, lửa giận biến đi gần hết. Ngoài mặt thì vẫn giả vờ lạnh lùng a~

-Vâng, Thầy....-Cô đứng lên, kéo quần, định nói xin lỗi nhg Ko hiểu sao lại Ko nói ra đc

-Có việc j?

-Ko ạ.-2 người ra ăn com. Dù anh nấu com rất ngon, nhg ăn Ko đc vì Ko khí ngột ngạt và đang nghĩ thế nào để anh hết giận đây... Anh giận thiệt đáng sợ

-Ăn xong bát đĩa để đấy, vào trg có bài tập ngày mai thi làm đi.-Anh nói 1 câu thôi mà cô tưởng bị đày ra Bắc cực. Thường ngày anh vẫn nói cộc lốc như vậy nhg Ko có làm người ta run đâu..

-Vâng.-Cô ngoan ngoãn như con cún nhỏ, chỉ biết nghe lời chủ.

...Cô làm bài, cắm đầu vào làm. Anh thì đang tắm trong kia, anh muốn kéo dài thời gian để kiểm chế con giận cg như cân nhắc xem phạt cô như thế nào. Nói đánh nhiều vậy để dọa vậy thôi chứ anh Ko định đánh học trò mình nằm sắp cả tháng.

“Cạch”-Cửa phòng tắm bật mở. Cô giật mình quay ra.. Anh là đang khóa thân. Đứng ra là bán khóa thân

-Thầy...-Cô dò mắt, che mắt vào

-Tôi tưởng con gái bọn em thích nhìn lắm mà?-Anh đùa kia.. có phải là hết giận rồi ko?!

-Xi.. Ai thèm nhìn thầy chứ?? Nhìn là phải nhìn mấy anh Tây a~ Body đẹp Ko có chỗ che luôn, tóc vàng mắt xanh.-Cô nhắc đến zai là lập tức mắt sáng, miệng hoạt động. Cô cứ nói về mấy thằng nào làm anh ăn bơ từ nãy h

-Em nhìn ai Ko phải việc của tôi. Làm xong bài chưa?-Trở lại trạng thái lạnh lùng như lúc nãy chưa từng nói câu bông đùa

-Dạ rồi.-Cô thờ dãi, bị phạt rồi a~ Cô Ko hiểu sao lúc thầy phạt muốn cãi muốn chống đối mà rút cục vẫn ngoan ngoãn chịu phạt. Lúc thầy giận muốn mặc kệ thầy nhg lại luôn xin lỗi, lúc thầy mắng thì lại sợ thầy thất vọng về mình. Cô Ko kiểm soát đc bản thân khi ở cạnh thầy...

-Ra giường nằm sắp xuống.-Anh lạnh giọng, cầm chiếc thước gỗ trên bàn lên. Bắt đầu rồi.Cô lẳng lặng đi ra giường. Ko nói 1 lời nào. Dù sao cg là cô có lỗi, anh còn đang giận, vậy nên nghe lời 1 chút?

-Coi.-Anh gõ gõ vào quần cô rồi phun ra 1 từ

-Thầy à... cho em giữ lại cái quần.-Cô lí nhí xin

-Ko đc.-Thấy thái độ dứt khoát của anh, cô liền cắn răn tụt 2 lớp quần xuống. Mặt bắt đầu đỏ lên.. dù sao cg là người khác giới mà phơi mông ra thì..

Anh nhip nhip thước lên mông cô. Cảm giác này thật đáng sợ a~ Ko biết lúc nào anh mới bắt đầu mà chuẩn bị

“CHAT”

-Aaa.. hic... đau quá. Thầy nhẹ nhẹ thôi..-Cô đau quá, nước mắt nước mũi tèm lem, hét lên. Anh thấy vậy cg đau lòng, giảm nhẹ lực đạo, vẫn đánh đều đều. Đến roi thứ 30, cô thực Ko chịu nổi, đã xin anh tha mãi rồi nhg anh vẫn mặt lạnh tanh mà đánh. Cô vùng dậy, thực Ko chịu nổi sự lạnh nhạt của anh mà.

-Thầy thôi đi. Thầy có quyền j mà đánh em? Bỏ em còn chưa baoh đánh em nhiều như vậy... hic... Chỉ là gia sư thôi mà. Thầy là ai mà dám đánh em như vậy?~-Cô tủi thân, đau nữa... Ko kiểm chế đc, hét vào mặt anh. Mọi khi đánh anh còn nhẹ nhàng nói cô cố gắng chịu phạt, sắp hết rồi;bây anh đâu còn quan tâm cô nữa sao cô phải mắc công ngoan ngoãn chịu phạt.

-Em... nói lại tôi nghe?~-Anh đã điên lên, hơi lớn tiếng nạt cô. Vừa nãy cô nói j chứ?

-Em nói là thầy Ko có quyền đánh em. Thầy hiện h chỉ là gia sư thôi. Thầy lạnh lùng với em.. hic... Ko quan tâm em nữa em đâu cần ngoan ngoãn chịu phạt chứ?~-Cô cao giọng, nói xong thầy hơi hối hận vì đã lỡ kích động. A~ thế này là xong đời cô rồi...

-Tôi Ko có quyền j. Đứng rồi... tôi chỉ là gia sư thôi, đâu có quyền dạy dỗ em. Em cảm thấy chúng ta Ko học đc, mai tôi sẽ báo với bố em. Từ nay ngoài trường chúng ta coi như Ko quen biết.-Anh thật thất vọng, nhóc con kia đã nói thế ư? Anh đúng thật là vô tích sự... bị học trò của mình mắng vào mặt, dạy dỗ học trò mà còn Ko dạy đc. Làm giáo viên làm j chứ?

-Hôm nay ngủ lại đây. Sáng mai tôi đưa đến trường. Bố mẹ em báo vậy.-Anh vứt cây thước xuống sàn, đi ra ngoài đóng cửa cái “Sầm”. Trong phòng chỉ còn lại cô gái bé nhỏ ngồi thu mình trong góc giường khóc với cái mông đau ê ẩm. Cô cứ khóc.. khóc mãi cho đến lúc mệt quá thiếp đi... Mông đỏ ửng, có chỗ hơi tím thì đủ biết anh nặng tay như thế nào.

Sáng hôm sau:

Anh thức dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho 2 người, căn bản cg Ko ngủ ngon đc, nằm trên sofa chật chội cg với việc tối qua nghĩ lại chuyện đó lại thấy thất vọng và tức giận. Là ai đã dạy nhóc con kia nói nhg lời như vậy, toàn “lời hay ý đẹp”. A.. mông nhóc kia còn chưa bôi thuốc, đứng dậy định vào bôi thuốc tiêu sưng cho nhóc. Nhg rồi anh quyết định mặc kệ... anh đâu có quyền chứ? Tự anh còn nói ngoài trường thì Ko có quan hệ mà.. Thôi vào gọi nhóc kia dậy.

“Cạch”- mở cửa . Anh thấy 1 sinh vật tròn trong nằm trong góc giường.. hoá ra là nhóc kia hôm qua khóc nhiều quá thiếp đi. Đêm lạnh còn Ko đắp chăn, co rọ trong góc giường với cái mông thế thảm. Anh nước đến vỡ nhe, nhóc con kia cg ngay lập tức giật mình tỉnh giấc . 2 mắt sưng húp vì khóc nhiều, tí hí mở ra nhìn anh. Rồi ngay lập tức mở to mắt ra

-Thầy....-Dậy, làm vệ sinh,ra ăn, đi học.-Anh ngắt lời, vẫn là 1 vẻ băng lãnh

-Vâng..-Cô cụp 2 mắt xuống, tỏ vẻ thất vọng. Hắn là định xin lỗi anh..

....Một lúc sau, cô vệ sinh cá nhân xong, bước ra khỏi phòng, thấy anh ngồi ở bàn ăn chống cằm chờ. Trên bàn là 2 đĩa đồ ăn, 1 cốc cà phê và 1 cốc sữa. Dù giận anh vẫn là quan tâm đến bữa ăn của cô, sợ cô Ko ăn hợp đồ ăn sáng anh làm nên chuẩn bị 1 cốc sữa để cô uống, cô vốn rất thích loại sữa này

-Ngồi xuống.-Thấy cô đứng mãi, bèn miễn cưỡng mở miệng nhắc nhở

-Vâng.-Cô nhún mặt, ngồi xuống ghế gỗ với cái mông này... chết cô rồi. 2 lớp quần cg Ko giúp j đc..Mông cô còn Ko đc bôi thuốc. Cẩn răng ngồi xuống, aa.. buốt đến tận não. Nhìn thấy trên đĩa là trứng ốp la lòng đào là cô Ko muốn ăn rồi. cô Ko ăn dc lòng đào.Anh đã ăn xong từ lúc nào, cô thì chưa đụng đến, anh Ko nói j gỗ gỗ vào cốc sữa rồi đứng dậy đi vào phòng chuẩn bị quần áo đi làm. hiểu ý anh, uống hết cốc sữa, định dẹp bát đĩa rồi vào lấy cặp đi học.

.....Đến trường trng sự im lặng, anh đi đường anh, cô đi đường cô

-Haiz.-Cô ngồi trên ghế đá chống cằm thờ dài . Cô rất muốn xin lỗi anh, nhg cô sợ.. sợ anh lại lạnh nhạt với cô, sợ anh phạt, sợ nhiều điều.. Nhg thứ hôm qua xảy ra đã ám ảnh cô, anh bảo anh từ nay ở ngoài trường là Ko còn mối quan hệ j, anh Ko quan tâm cô nữa rồi.. Cô biết là mình có tình cảm đặc biệt với anh, nhg hiện vẫn chưa biết đó là cảm giác j.

Hôm nay Ko có tiết Toán hay Hoá, cô Ko dc gặp anh, thối để chiều đến học rồi xin lỗi anh sau vậy.. Vẫn là nên xin lỗi, phải Ko?? Có có lỗi vs anh nên anh mới giận, thật ra.. anh chả sai tí nào cả.

Chiều

Cô đến nhà anh như mọi hôm, nhg bấm chuông mãi Ko có ai mở cửa. Cô đứng ở cửa đợi mãi, gọi điện cho anh thì thuê bao. Cô đứng mãi, đứng gần 2 tiếng, mõi chân quá bèn ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào tường ngủ từ lúc nào. Hôm nay là 1 ngày quá dài với cô...

Chợt tỉnh giấc. Anh vẫn chưa về, thối vậy, cô đành đi về nhà. Bố mẹ cô hỏi thăm đủ thứ chuyện, cô chỉ trả lời cho có. Cô hỏi bố cô thì bố cô bảo dạo này anh có việc bận, anh tạm thời Ko kèm cô đc. Vậy là anh lấy lý do là bận à? Lý do thật ra là do cô cơ mà...

Mấy ngày sau đó cô cg chưa nói dc lời xin lỗi. Gặp nhau trên lớp anh luôn coi cô như người vô hình, thân nhiên giảng bài, mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Ngoại trừ cô, cô Ko tập trung học mà chỉ nghĩ về chuyện đó và cách xin lỗi anh. Cô thấy có lỗi, cảm giác tội lỗi, cắn rứt cứ vậy quanh cô..

Hôm nào cô cg đợi trc cửa nhà anh nhg Ko hôm nào cô gặp anh.

Bố cô thấy con gái mình như vậy cg Ko hiểu chuyện j

-Sao nào? Có phải giữa con vs anh Sơn có chuyện j Ko?? Sao lại buồn thế này?

-Bố ơi... Anh Sơn giận con rồi... Anh ấy Ko quan tâm con nữa..

-Sao lại thế? -Bố cô tò mò, cô giữ kín chuyện này Ko nói vs ai, để trng lòng. Bố hỏi 1 cái liền kể hết từ a đến z cho bố nghe.

-Con sai là lẽ thế còn dám quát anh Sơn. Thế là hỗn, anh ấy còn là thầy của con, như thế còn ra thể thống j. Anh ấy giận là đúng thôi. Con mắc tội lớn, anh ấy phạt nhiều là đúng rồi, con gặp anh Sơn xin lỗi đàng hoàng, nhận lỗi và chịu phạt. Anh ấy Ko giận lâu đâu, lạnh lùng với con là vì anh ấy tức giận. Mai bố gọi anh ấy đến đây, xin lỗi từ tẻ Ko thì đừng trách bố.-Bố cô lườm. Thảo nào tự nhiên thằng học trò mình nó lại lấy lý do để nghỉ kèm con gái mình. Hoá ra con gái gây trọng tội. Ko có ông đứng giữa vụ này thì Ko biết baoch 2 đứa nhỏ mới giải quyết xong vụ này. Đuổi cô lên phòng học, lấy máy gọi điện cho anh

-Alô...-Bố cô chờ mãi mới có người nhắc máy, đầu dây bên kia rất ồn ào, ông thấy khó chịu, anh hôm nay làm j ở mấy chỗ ồn ào thế chứ

-Đây có phải người nhà của chủ số điện thoại này Ko ạ? Anh ấy uống say quá, Ko về đc, phiền ông đến đón ở quán Bar B ở số X đường XX .

-Đc rồi. Cảm ơn anh.-Trời ơi, hết con lại đến học trò có chuyện. Thằng này làm j mà say đến nỗi Ko về đc, đã thế còn vào Bar.

-Anh đi có việc 1 chút. Em ngủ trước đi nhé.- Hiện giờ là 11h, vợ chồng ông chuẩn bị ngủ lại bị cái thằng kia dựng dậy. Ông tức tốc phóng đến quán bar, vào quán thấy anh nằm ở chiếc ghế trong góc tường. Tức giận. Học trò ông vốn ghét mấy nơi ồn ào xong hôm nay còn ghé vào đã thế còn uống đến nỗi Ko biết trời trăng đất dày j cả.

Đưa học trò cung về nhà, lấy chìa khoá ra mở cửa rồi diu nó vào trng giường. May mà hôm trước bố anh đưa cho ông cái chìa khoá nhà anh để có việc j còn tiện. Ông lục ngăn bàn của anh lấy 1 tờ giấy nhớ ghi:

“Dậy thì tắm rửa, ăn sáng rồi mai qua nhà thầy. Chúng ta nói chuyện.

Thầy Minh.”

Dán tờ giấy lên mặt bàn, ông ra kéo chắn lên cho anh rồi ra khoá cửa về nhà. Tự nhủ ngày mai phải cho anh 1 trận nằm sấp 1 tháng. Hừ...

Chap sau huấn đòn đập, huấn cả đôi luôn . Ai hóng Ko???

Mọi người nhớ góp ý cho em với, em thấy chap này hơi nhạt. Chap sau em sẽ cố gắng cho thêm nhiều muối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Anh tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Hôm qua uống nhiều quá, mà... ai đưa mình về vậy nhĩ??? Anh đứng dậy gấp chăn màn, qua bàn làm việc thì có tờ giấy nhớ. Thối chết anh rồi, thầy đưa anh về sao, thế quái nào mà thầy biết anh ở đó mà đưa anh về? Anh cầm điện thoại sạc pin, mấy hôm nay anh bận bù đầu. Vừa mới kiểm tra 1 tiết xong, anh chấm bài cho nhiều lớp, lại sắp kiểm tra học kì 1 anh phải soạn đề cương toán và hoá. Thành ra điện thoại anh tắt nguồn để làm việc, mấy ngày nay toàn ở trường, Ko về nhà. Dù sao thì trường cg có kí túc cho giáo viên, thỉnh thoảng anh vẫn vào. Hôm qua làm xong việc anh mới có thời gian nghĩ đến chuyện với nhóc con kia, thấy buồn lại nượn rượu giải sầu. Kết cục là anh chuẩn bị lãnh 1 trận. Điện thoại lên rồi, mấy chục cuộc gọi từ “Nhóc con” và mấy chục tin nhắn xin lỗi, xin tha từ “Nhóc con”. Cô quả nhiên sợ anh giận, anh có tình gây chiến tranh lạnh là vì muốn cô nhớ rõ hậu quả cậu việc làm thiếu suy nghĩ của mình.

Tắm rửa xong, thay 1 bộ quần áo đơn giản. Tí nữa thế nào cũng lãnh đòn, mặc quần dầy 1 chút nhờ Ko phải coi quần thì tốt. Vậy là anh mặc 1 cái quần kaki dầy cộp với áo sơ mi kẻ sọc.

Đến nhà thầy, anh bấm chuông. Mẹ cô ra mở cửa

-Chào con. Vào nhà đi.-Mẹ cô vui vẻ nói

-Con chào cô. Cô nấu cơm ạ?

-Ừ, tí nữa 3 thầy trò ăn cơm nhé. Cô hẹn với mấy bà bạn đi ăn rồi.

-Vâng ạ. Con sẽ bảo thầy, em Linh có nhà Ko ạ?

-Nó trên phòng ấy, chắc h này chưa dậy đâu. Tối qua bố con nó ngồi tâm sự đến gần 11h xong ông ấy lại đi có việc đầu mải 12h hơn mới về.-Mẹ cô than vãn

-Vâng. Con lên gặp thầy 1 chút ạ.

-Ừ. Lên đi. Ở phòng làm việc.

Bước lên tầng, anh đi vào phòng làm việc của thầy. Anh rất thích vào đây, từ hồi bé hay vào đây học gia sư vs thầy, ở đây có nhiều rất nhiều sách, còn có 1 cây piano nữa.

“Cốc... cốc..”

-Vào đi!

-Em chào thầy.-Anh mở cửa bước vào, thấy ông đang làm việc. Chú nhật mà thầy cực như vậy...

-Ồ.. Mới đến hả?

-Vâng... Thầy gọi em đến muốn nói chuyện j ạ?

-Có thật là em Ko biết?

-Dạ... thật mà thầy.

-Tính thêm tội nói dối.- Anh gào thét trng bụng.. “Tại sao mình ngu thế chứ lại??”

-Linh có chuyện muốn nói với em

-Thế ạ?

-Nhẹ tay thôi. Sang đây vận động cho đói tí nữa ăn đòn mới no đc.-Ông nửa đùa nửa thật.. Anh Ko biết nên khóc hay nên cười đây?

-Thôi em sang đây. Thầy có thuốc gõ Ko thầy?

-Ông bút của Linh hình như có. Sang đi. Xong vào đây đàn ông chúng ta cg nói chuyện.

-Vâng. Em sẽ giải quyết nhanh chóng thôi.. Ko để thầy đợi lâu đâu ạ.

-Ừm

..Sang phòng cô

“Cốc...cốc..”

“Cạch”

-Ồ...cả 2 cg im lặng 1 lúc lâu.. Ko ai mở lời.

-Thầy... đến đây có việc j ạ?-Cô rút cục cg là người mở lời

-Hẳn là em biết. Có cho tôi vào Ko?

-Aa.. thầy vào đi ạ.-Cô tránh đường cho anh vào. Anh vẫn như lần đầu lên phòng cô, lấy ghế bàn học cô ngồi.

-Sao? Có chuyện j cần nói mà phải nhờ cả bố em?

-Em...em.....em... xin lỗi thầy. Hôm trước em Ko cố ý hỗn với thầy.

-Nếu 1 câu “Xin lỗi” giải quyết đc tất cả thì cả thế giới này ai cg đi xin lỗi.

-Thầy... thầy tha lỗi cho em đc Ko ạ?-Cô chớp chớp mắt. Cô đã nghĩ ra 1 Đống lời xin lỗi nhg gặp anh run quá chả nhớ đc j cả..

-Tôi đâu có quyền j mà tha hay ko...

-Thầy... bỏ qua cho em 1 lần thôi, em lỡ lời mà.

-À... lỡ lời. Tôi hỏi lại “Em vừa nói j?” Em còn nhắc lại mà dám nói là lỡ lời.

-Là do em kích động Ko làm chủ đc bản thân. Thầy... thầy.. cứ.. phạt em đi, thầy đừng giận em.

-Cứ phạt? Tôi Ko có quyền dạy dỗ em.

-Thầy đừng nghĩ thế mà.. Em sẽ chịu phạt ngoan ngoan.

-Vậy nói xem em có lỗi j?-Cuối cùng anh cg chấp nhận lời xin lỗi của cô, anh Ko làm khó cô nữa rồi. Cô tự hứa là 100 năm sau Ko baoh đc hỗn với anh, chỉ rước họa vào thân.

-Em hỗn với thầy. Em nói dối thầy, em Ko nhận lỗi, em trao đổi bài.

-Vậy nợ cũ cộng nợ mới tính luôn 1 lần cho tiện nhỉ?

-Hay... chia ra làm 2 lần đi thầy.

-Vậy thì thôi. Tôi Ko thích, tôi thích 1 lần.

-Vậy 1 lần cõg đc ạ.-Cô thở than

-Còn nợ 30 roi, tội mới tính là 50 roi, vì em thành thật nhận lỗi nên giảm cho em 20 roi. Tổng cộng là 60, có chịu đc Ko?

-Dạ...đc.-Cô run bần bật, cô sợ, tại sao con số lại lớn như vậy? Anh bước đến chỗ cô, anh định làm j...?

-Nằm lên đùi.-Anh ngồi xuống giường, vỗ vỗ đùi mình

-Thầy, em lớn rồi.-Cô đỏ bừng mặt, cái tư thế j chứ? Chả phải mấy cái đó dành cho trẻ em mẫu giáo sao??

-Lớn mà hành động như trẻ con vậy. Tuổi lớn thì tính cách phải lớn chứ?

-Cho em nằm sấp lên giường đc Ko thầy? -Cô mắt long lanh

-Ko. Em mà Ko nhanh lên là tôi lập tức đi về, tôi ko có thời gian.

-Vâng...-Cô bò tới chỗ thầy ngồi, nằm sấp lên đùi thầy. Mặt đỏ bừng, tai nhờ vậy cõg đổi màu luôn... Lớp 10 rồi ai đòi lại để thầy giáo bắt nằm sấp đánh mông chứ? Thật xấu hổ mà.

-Em thấy xấu hổ quá Ko nhận phạt đc thì thôi.

-Ko... em chịu phạt mà...

-Đổi thước thành tay, 60 roi thành 60 bàn tay.-Dùng tay còn xấu hổ hơn nữa... thầy là đàn ông đó....

-Thầy hay dùng thước cõg đc.

-Gấp đôi có chịu Ko?

-Thôi thầy... thầy đánh mau đi. Như thế này mãi...

-Sao?-Trêu đùa 1 chút cõg thực vui mà. Em khỏe cong môi, nội tâm cô vào tiết?"Thầy vui chứ em Ko có vui!!!"

-Xấu hổ lắm thầy.-Vừa nói xong anh thoát luôn 2 lớp quần của cô ra. Nhìn thấy mông vẫn còn vết tích của hôm trước

-Lần trước bôi thuốc chưa?-Anh nhú mày

-Rồi ạ.

-Ừm

“BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”- 5 bàn tay với lực mạnh đập xuống cái mông nhỏ vẫn còn thương tích của cô

-Tôi nặng tay đấy, Ko có nhẹ như các lần trước đâu. Ráng chịu.

“BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”-Lực chỉ có tăng lên chứ Ko có giảm. Cô đau đến ứa nước mắt. Đánh = tay còn đau hơn thước. Tay anh làm từ cái j vậy mà đánh đau thế???? Cô cắn môi để Ko phát ra tiếng hét, cắn môi sắp bật máu rồi. Sau 10 cái, anh cho cô nghỉ 1 lúc, cảm thấy kì lạ, hôm nay anh đánh đau vậy mà Ko kêu, nhìn xuống mới thấy cô cắn môi. Anh liền tức giận phát mạnh 5 cái nữa.

-Em dám cắn môi? Tôi hiểu như là em chống đối tôi, làm hại đến bản thân. Thêm 10 cái. Đau thì cứ kêu lên, ở đây có mỗi tôi với em, Ko xấu hổ. Phòng này cách âm, đừng Ko??

-Vâng...-Cô Ko kêu là vì có lí do, cô đã nói là sẽ chịu phạt ngoan ngoãn rồi

“BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”

“BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”

-Vẫn còn dám cắn môi nhỉ? Em Ko coi lời tôi ra cái j rồi?? Thêm 10 cái nữa.

-Thầy.. đừng mà.. em Ko chịu nổi 80 cái đâu.

-Em Ko nghe lời tôi là thế đấy. Còn lần sau tôi đánh lại từ đầu.-Anh thật tức giận mà, đánh vậy mà vẫn Ko nghe lời anh. Có phải là mông cô cứng quá Ko? Vậy anh tăng thêm lực.

“BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”, “BÓP”-Lực lại tiếp tục tăng, cô vẫn ngoan cố cắn môi đến bật máu. Anh thấy vậy tức giận Ko thể kiềm nổi, nói lớn:

-EM THỬ CÁN MÔI 1 LẦN NỮA XEM TÔI CÓ ĐÁNH CHẾT EM KO??-Cô thấy anh tức giận như vậy thì sợ quá run bần bật.

-Đánh lại.-Anh nhẹ giọng

-Hic... đừng mà... hic thầy.. em sẽ Ko cắn môi nữa... em hứa.. hic...

-Đc. Nhớ lời hứa của em, tôi tăng thêm 20 cái nữa.

-Hic... thôi thầy.

-Lại từ đầu cho nó nhớ lâu nhỉ?-Anh cao giọng, từ đầu đến giờ là 30 cái, so với đánh lại thì tăng thêm 20 có lợi hơn

-Thêm.. 20... cõg đc...hic-Cô khóc lớn hơn, vậy là cô phải chịu 100 cái. Anh thật ác mà....

“BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”

“BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”

Cô Ko dám cắn môi nữa, đau quá chân đạp lung tung, gào thét loạn lên.

“BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”

“BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”,”BÓP”

Anh nhìn mong cô vẫn còn vết tìm từ lần trước , đánh hôm nay mạnh như thế chắc hẳn đau lắm. Như vậy là khắc cốt ghi tâm rồi.

-Ráng chịu nốt 10 cái cuối rồi tha. Đếm rõ, quên đếm là đánh lại cái đó.

“BÓP”

-Đánh lại-“BÓP”...1

“BÓP”-...aaa.. hic..2

“BÓP”-Thầy.. hic.. tha cho em đi. Em đau lắm rồi...3

-Cố chịu... sắp hết rồi.-Anh thấy nó gào khóc đến kiệt sức, yếu ớt xin xỏ thì mềm lòng, giảm lực đi 1 chút

“Bóp”-...4-Bây h mong chắc sung gấp đôi bình thường, nóng, rất đến mất cảm giác luôn rồi. Chạm nhẹ đã đau nói j đến đánh như thế này...

“Bóp”-..hic...5..

-Thôi.. Tha cho em. Từ nay nhớ Ko dc như vậy nữa, tôi đánh đau lắm phải Ko??-Con người ảm áp của anh trở lại rồi a~ Thật thoải mái, cô nằm nhắm mắt tận hưởng sự dịu dàng của anh.. Anh xoa mong cho cô 1 lúc, lấy thuốc bôi cho cô.

-Em cứ nằm nghỉ đi. Em vất vả rồi.-Anh khẽ cong môi, lần đầu tiên cô thấy anh cười như vậy. Quả thật đẹp, làm cô ngỡ ngàng..

-Vâng.. Thầy.. có giận em Ko?-Cô nằm sấp úp mặt xuống gối, mong nhỏ dc phủ 1 lớp chăn mỏng, người cứ ngo ngoáy như con sâu. Trông thực buồn cười..

-Ko giận... mà là RẤT GIẬN.-Anh nhấn mạnh 2 từ cuối

-Thầy đánh đã đánh rồi mà... Sao thầy vẫn còn giận??

-Đùa vậy thôi.. Tôi Ko giận em, dù sao lần này em cg rất đáng khen, tự nhận lỗi, tự nhận phạt, còn dũng cảm chịu phạt.. Tiếp tục phát huy.-Anh gật đầu rồi đóng cửa ra ngoài cho cô ngủ 1 lúc. Chắc hẳn là mệt rồi... nhớ con của anh cg hiểu chuyện phết đấy chứ. Dễ cưng như vậy làm sao mà Ko chiều dc.. ngoại trừ việc bướng bỉnh Ko nghe lời.. cái môi. Quên chưa bôi thuốc.

“Cách”

-Thầy?- Cô Ko buồn ngủ mà nằm sấp ôm lấy cái điện thoại.

-Nghỉ Ko lo nghĩ... Ko nghĩ thì dậy đi. Tôi vào bôi thuốc cho em, cái môi.

-Thầy... đừng mà. Xót lắm xót lắm... nó tự hết ngay ấy mà...-Anh lúi cô ngồi lên đùi.

-Xót cg phải bôi. Nhanh lên, có muốn ăn đòn nữa Ko?-Cô nghe vậy liền đề yên cho anh bôi, anh bôi vào vết chầy máy xong liền lợi dụng.. chóc 1 cái hôn nhẹ vào má cô. Cô ngây ngốc ra đó sờ sờ má cười cười

-Thích phải Ko?-Bộ mặt nham hiểm

-Xì... Thầy biến thái, thầy dẽ xồm...

-Em nói gì cơ? -Anh nói câu đấy ả y rồi nhếch mép.

-Nghỉ ngơi đi.. Tôi sang gặp bố em.-Anh nói rồi đặt cô nằm sấp lại xuống giường, khéo léo đề tránh chạm vào mong cô.

Anh cứ vui vẻ về như vậy mà quên mất đang có 1 trận phong ba bão táp đang chờ mình phía trước. Có 1 câu chuyện thú vị xảy ra: thầy giáo phạt học trò rồi thầy giáo của thầy giáo lại phạt thầy giáo :)))

Vote+ cmt lấy động lực viết tiếp đến cảnh thầy giáo bị huấn nào.. Ai thích anh bị huấn như mình Ko?

Sao mình thấy càng ngày càng ít người đọc Ahuhu... Có phải mình viết chán quá ko

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Anh bước qua phòng làm việc của bố cô.”Cách”

-Xong rồi hả?-Bố cô ngẩng đầu lên nhìn anh

-Vâng ạ.-Anh gật đầu

-Con bé quả thật bú rường bình...

-Sao ?

-Cần môi đến chảy máu luôn..

-Nói chuyện với thầy giáo mà như với bạn. Cái thằng này...-Bố cô đi ra chỗ ghế anh đang ngồi véo tai anh 1 cái.

-Thầy bảo thoải mái như với bố mà..-Anh làm bầm

-Hoá ra nói chuyện với bố em cng thế này hả? Vô lễ. Thôi đi rồi... Chúng ta nói chuyện 1 chút rồi xuống ăn cơm. Chi sợ em Ko xuống ăn nói..-Ông cười, anh thì lạnh sống lưng.

-Em biết thầy gọi em đến đây làm j mà đúng Ko??-Ông nhếch miệng, ngồi xuống ghế của mình

-Dạ..Hôm qua em vào Bar uống rượu.

-Em uống rượu Ko phải là sai, cái sai là uống đến Ko biết trời đất j hết..

-Để thầy phải chờ về rồi..-Anh vẫn bình thản , mặt Ko cảm xúc. Sắp lên thớt tới nơi rồi còn Ko biết điều tỏ ra sợ sệt 1 chút

-Thật là hết nói nói em mà. Haiz.. Thầy giáo rồi còn làm mấy chuyện như vậy.. Lớn rồi, uống rượu thì đi nhg mà uống say bí ti thế làm ảnh hưởng đến nhiều việc xung quanh. Em uống rượu rồi em mệt thì đâu có lên lớp đc, làm tổn hại đến sức khỏe, hại nhg người yêu quý em phải lo lắng, Ko kể đến nhg chỗ đó rất phức tạp.

-Em biết mà thầy, là em sai.-Từ bé đến giờ lần nào thầy phạt là y như rằng lần đó anh phải nghe bài ca con cá

-Em hiểu rồi chứ j? Yên tâm, lần này nhất định sẽ đánh em nằm sấp cả tháng. Lâu lâu ở nước ngoài ngứa mông rồi ha.. quen tự tung tự tác rồi. Về nước thầy sẽ giúp em lập lại kỉ cương, đừng vào mấy chỗ đó, nguy hiểm. Em mà có chuyện j là tôi Ko biết ăn nói với bố mẹ em thế nào đâu.

-Vâng.

-Thầy Ko cấm em làm việc j cả. Em lớn lắm rồi, chỉ là trước khi làm việc j đó hãy nghĩ cho bản thân em và nhg người khác.

-Vâng.

-Em còn làm tổn hại đến sức khỏe em thử xem? Cấm hút thuốc, uống bia rượu thì uống ít thôi. Có phải gần đây em hút thuốc Ko??-Ông vẫn nhàn nhạt nói.

-Em mới thôi ạ.

-Từ nay để thầy thấy em hút thuốc hay ở trạng thái say như hôm qua thì đừng trách thầy.

-Vâng ạ.

-Chịu phạt đi chưa??

-Rồi ạ.

-Lỗi j?

-Em uống say, hút thuốc

-Hết rồi à? Ko quan tâm đến sức khỏe, thức trắng đêm để làm việc, Ko ăn uống j thì tính thế nào?

-Dạ...-Tại sao cái j thầy cng biết vậy, thầy phải thám tử theo dõi anh hả?

-Ra nằm sấp xuống giường bên kia.-Ông chỉ phía cái giường trng góc phòng, chả là ông để cái giường kê đây để hôm nào làm việc muộn thì nghe lại luôn. Về sau mới thấy nó có nhiều công dụng.

Anh lò dò ra nằm sấp lên giường, mặt đỏ lên. Giã đầu rồi còn bị bắt nằm sấp đánh nữa, thật mất mặt.

-Thương tình thầy giữ lại cho em cái quần. Thất lưng.-Anh lại chậm rì rì còi thất lưng ra đưa cho thầy rồi nằm sấp xuống.

-50 thất lưng. Em ngứa đôn thầy cho em ăn no thì thôi, nhớ luật Ko??

-Dạ, Ko che, Ko né, Ko xoa, Ko gồng, nếu vi phạm đánh lại từ đầu.

-Tốt.Bắt đầu.-Ông nhịp nhịp thất lưng lên mông anh, thói quen này của ông cng thực đáng sợ đi.

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”-Mỗi thất lưng đáp xuống mông anh đều đau thấu xương, anh cắn răng chịu đựng. May mà có quần dày đỡ bớt, khi ông phạt tuyệt đối Ko nương tay 1 chút nào, giống hệt hồi trước.

-Quần dày. Cố tình mặc để bớt đau à?? Học trò tôi cng biết tính toán phết chứ..? Cởi quần.-Ông đánh mạnh như vậy thấy anh vẫn bình thản là biết quần dày rồi.. Anh chậm rì rì còi quần, mặt đỏ hơn trái cà chua, xấu hổ quá đi mất. Ông thấy 3 lần tím ngắt trên mông anh, may mà Ko giao nhau, ko thì có khi chảy máu cng nên.

-Thôi đi rồi, nghỉ em mới tỉnh rượu còn mệt nên thay = thuốc gỗ. -Ông nói rồi ra mở ngăn Bàn lấy thuốc, dù sao ông cng Ko nỡ nhìn mông học trò máu be bét ,lại nhịp nhịp trên mông anh 1 lúc, đánh liên tiếp 10 thuốc. Anh đau muốn chết, ông có phải muốn giết anh Ko mà đánh nhanh , mạnh , còn chập 10 thuốc vào đúng 1 chỗ. Sau 10 thuốc chỉ có đúng 1 cơn lơn Hiện lên..

“CHAT”,“CHAT”“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”-5 thuốc kế tiếp vẫn trùng vào vị trí của 10 thuốc kia. Quả thật đáng sợ, lần thuốc có khi tím bầm chảy máu cng nên, thật ra chảy máu thì vẫn chưa nhg tím bầm thì có rồi.

-Thầy.. có thể chuyển qua chỗ khác Ko?-Anh cố gắng lắm mới mở miệng xin 1 câu. Bình thường dù có đau anh cng Ko xin, lòng tự trọng của anh Ko cho phép.

-Em nói j?-Ông cố tình trêu đùa

-Ko có j ạ.-Vừa thả lỏng người để nói chuyện với thầy thì lập tức 15 thuốc nữa hạ xuống, tạo thành 1 cơn lơn mới. Anh trên khế trong cổ họng..

Dịch chuyển thuốc xuống vùng tiếp giáp giữa mông và đùi, đây là phần đánh đau nhất. Chỗ này là chỗ anh dùng để dính với mặt ghế, da ở đây rất nhạy cảm

-Đếm.-Ông lạnh lùng phun ra 1 từ

“CHAT”-1

“CHAT”-2

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”-...3,4,5...-5 thước trùng nhau, anh đau muốn kêu lên, nhg tiếng kêu của anh sắp thoát ra khỏi miệng liền bị anh kìm lại. Ông cứ Ko đánh là nhịp nhịp thước trên mông anh, làm anh căng thẳng mà Ko tài bài thả lỏng nổi

-Thả lỏng ra, hay đánh lại từ đầu??-Nghe vậy, anh liền thả lỏng người

“CHAT”-6

“CHAT”-7

“CHAT”-8

“CHAT”,“CHAT”-9..10-Ở phần giao nhau giữa mông với hiện ra đúng 1 con lươn sau 10 thước.

“CHAT”-...11

“CHAT”-....12

“CHAT”-.....1...3

“CHAT”-.....14

“CHAT”-.....15- 5 thước này vẫn ở phần giao nhau giữa mông và đùi.

-Còn 2 thước, tha.-Ông cắt thước vào ngăn bàn, lấy lọ thước bôi cho anh. Tay ông bôi đều đều, anh rên khẽ làm ông ko khỏi buồn cười.

-Đau cứ báo đau, sao lại phải có nhện? Hồi xưa thầy còn thấy em gào khóc loạn lên mỗi khi bị phạt cơ đấy...-Ông cười

-Đấy là chuyện xưa rồi, thầy đừng nhắc lại.-Anh đứng dậy kéo quần, chỉnh sửa lại trang phục. Ông thấy mặt anh Ko biểu cảm nhg ông biết anh đau và còn xấu hổ.

-Sao? Đã hết bậ đc chưa? Lại kèm Linh nhé??-Ông vỗ đầu anh, ngồi xuống ghế, mắt trang ngập ý cười.

-Vâng.-Anh cg mỉm cười, lâu lắm ông mới thấy anh cười.

-Ngồi xuống ghế nói chuyện 1 chút, em vội đi đâu à?

-Ko ạ. Hôm nay em rảnh mà, em giải quyết xong công việc để hôm nay nghỉ ngơi đây.-Anh nhìn cái ghế 1 lúc, cuối cg cũng quyết định ngồi xuống, mặt khẽ nhăn vì mông đang đầy thương tích chạm mặt ghế.

-Em lớn rồi, thầy mong đây là lần cuối thầy phải dùng cách này. -Ông chống cằm

-Vâng.-Anh gật đầu

-Em thỉnh thoảng nên đi du lịch hay đi dạo 1 chút, đừng vùi đầu vào công việc, cg đừng nghỉ ngơi nhiều.-Ông đi sang vòng tay ôm lấy anh..

-Thầy biết thầy Ko thể thấy bố mẹ ruột của em, nhg hãy coi thầy là bố nuôi hoặc 1 người bạn mà nói chuyện. Hãy kiểm cho em người bạn thân...-Ông thì thầm vào tai anh

-Vâng.-Anh thật chạnh lòng, trg khi thầy giáo của anh dành sự ôn nhu, yêu thương cho anh thì bố mẹ anh đang ở đâu chứ? Họ cắm đầu vào công việc, Ko để người con này vào mắt chút nào.. Anh lại thấy anh càng Ko nên nhận tình cảm của thầy, thầy còn có gia đình, còn có con cái.

-Em lại nghĩ cái j vậy? Đừng có nghĩ lung tung, thầy đã nói thầy coi em như con trai thì phải là vậy.-Ông hiểu anh đến mức chỉ cần nhìn vào mắt anh là biết anh nghĩ j. Anh và ông đã có 1 thời gian ở cg nhau đủ để hiểu nhau.

-Thầy hiểu bố mẹ em mà, họ rất thương em. Họ lại bày tỏ tình yêu của mình qua cách khác thầy.- Ông ôn như nói, với tay xoa bù đầu tóc anh lên. Anh nhiều lúc Ko hiểu tại sao trên đời có người đối tốt với học trò cũ vậy chứ? Anh cg chưa có người thầy nào ăm áp như vậy, có thể nói ông trái ngược hoàn toàn với anh, nhiều lúc anh Ko thích ứng nổi với sự ăm áp của ông.

Nói là giận anh vậy nhg ông đánh vậy chỉ là cảnh báo anh chứ Ko hẳn là trách phạt. Thật ra với chừng này tội anh có khi bị phạt nhiều hơn thế này rất nhiều, ông vẫn là thiên vị với anh.

-Thầy, em sang phòng Linh 1 chút. Bấy cg 12h trưa rồi, em gọi em ấy xuống ăn cơm luôn ạ.-Anh đứng lên, xem đồng hồ đeo tay rồi sang phòng nhóc con kia.

Ông ở trg phòng làm việc vẫn mỉm cười, thằng nhóc này vẫn Ko dám đáp lại tình cảm của ông.

“Cạch”

Anh đi vào phòng thấy nhóc con kia vẫn nằm sắp ngủ.

-Dậy xuống ăn cơm rồi lên ngủ tiếp.-Anh lấy nhẹ người cô

-Ừm... -Cô xoay người-Thầy xuống trước đi em xuống ngay đây...-Cô lười biếng vươn vai, đứng dậy, mông đỡ nhiều rồi.

-Ừm Nhanh lên bố em đợi đấy.-Anh nói rồi đóng cửa ra ngoài.

Bữa cơm gia đình nhanh choang kết thúc, anh và cô ở lại phòng bếp dọn dẹp, rửa bát. Bố cô lên phòng nghỉ trưa.

-Dọn rồi để đấy tôi rửa, em còn đau đúng chưa?-Anh lấy găng tay đeo vào, bắt đầu công việc. Thật ra vận động nhiều anh cg rất đau, nhất là khi ngồi, cô cg vừa bị anh phạt, cô yếu hơn anh nên đầu chịu đc.

-Em đỡ rồi thầy, để em tráng bát đĩa phụ thầy. Thầy hình như hôm nay hơi mệt...

-Ừm.-Anh chăm chú rửa bát, cô đứng sát thầy, cúi thấp đầu, cô hình như đang đỏ mặt a~ Cô cứ 1 lúc lại quay sang nhìn trộm thầy, đáng về thầy tập trung làm việc quá thật đẹp.

-Mặt thầy dính bột xà phòng.-Cô kiếng chân với tay mãi mới lau đc vết xà phòng trên má thầy.

-Cảm ơn em ... Đừng có nhìn trộm tôi nữa, tập trung vào làm việc đi. Làm xong tha hồ ngắm

-Ai nhìn thầy, em tự nhiên quay sang chứ? -Cô đỏ mặt cãi cùn

-Vậy mà tôi thấy có ai có mấy phút lại quay sang nhìn 1 chút..

-Thầy rửa bát đi! -Cô thẹn quá bèn giục anh rửa bát. Anh và cô vui vẻ rửa xong bát, 2 người cg lên phòng cô.

-Thầy.. Nằm nghỉ đi. Phòng em có mỗi 1 cái giường, em sang phòng làm việc bỏ em nghe cg đc.

-Ko đc, em nằm nghỉ đi. Vừa mới bị thương xong. Nằm xuống.- Thấy thái độ của anh, cô liền nằm xuống, nằm ngửa chạm mông vào đệm cg hơi đau.

-Hay thầy lên đây nằm nghỉ 1 chút? Em thấy thầy có vẻ mệt mỏi.- Cô mãi Ko nghĩ ra cách j đành dùng biện pháp cuối

-Có đc Ko? -Anh hỏi, cô gật gật đầu. Thấy cô như vậy, mắt anh đầy ý cười, bước tới giường, ngồi xuống.

-Tôi thấy con gái các em hay ngại lắm. Em Ko ngại à?

-Tất nhiên rồi. Nhg thầy đang mệt mà, lại còn bắt em nằm, đây Ko phải cách cuối sao? Giường em cg rộng mà..

-Tôi nằm đây.- Anh nói rồi ngả lưng xuống giường. Im lặng đc 1 lúc, nhóc con kia đã ngủ say, anh bên này vì mông đau nhức nên khó ngủ. Nhóc con kia đột nhiên quay sang ôm lấy anh như gối ôm, miệng còn nói mớ

-Thầy đừng giận nữa., đừng Ko quan tâm em ...

-Đc rồi. Ngủ đi.- Anh vỗ vỗ người cô, cô thấy có hơi ấm nên cảm thấy an tâm nng nghe ngon. Anh cg dần chìm vào giấc ngủ.

Ông ngủ dậy, mở cửa đi vào thấy 2 bạn trẻ ôm nhau ngủ tình tứ, liền bật cười. Nhẹ đóng cửa rồi đi ngoài, ông nghĩ giới trẻ thời nay thật là. ...

Chap này tặng mấy bạn đang ktra. Chúc các bạn ktra tốt, còn mấy bạn ktra rồi thì chúc các bạn đc điểm tốt. =))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy...* *Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Hôm nay là 1 ngày bình thường như bao ngày khác. Anh và cô thì vẫn vậy, anh coi cô là cô học trò nhỏ dễ thương, bướng bỉnh; còn cô lại có chút tình cảm với anh.

Hôm nay anh tâm trạng vô cg tốt, quyết định cho cô miễn 1 buổi học thêm để đi chơi. Anh vừa nói điều này, cô liền nhảy cẫng lên vui vẻ cười nói, dùng đôi mắt cún con để xin anh cho Nhi đi cg.

Anh cuối cg cũng gật đầu... tại cô dai như đĩa vậy. Anh Ko muốn cho Nhi đi, biết là 2 đứa thân với nhau nhg anh chỉ sợ đem 2 đứa đi rồi Ko quản nổi.

-Dạo này vừa mới kiểm tra 1 tiết xong, cho đi chơi 1 buổi để bớt căng thẳng mà ôn học kì. Đi tới chỗ này Ko có j cho các em chơi đâu, tôi thấy chỗ này rất đẹp, thư giãn đầu óc rất tốt thôi.

-Dạ đc, miễn là Ko phải học là đi đâu em cg chịu.- cô cười tít mắt

-Hết nói nổi. Đừng chạy loạn lên, em mà lạc là tôi Ko biết ăn nói với bố mẹ em thế nào đâu.

-Vâng. Em báo Nhi nhé?

-Ừ. Báo Nhi xin bố mẹ đằng hoàng, nếu bố mẹ Ko cho thì thôi.- Anh gật đầu. Cô chạy về lớp, chả là giờ ra chơi đang ngồi trg lớp thì có học sinh của anh báo cô vào phòng giáo viên. Tưởng anh định trách mắng cô cái j, hoá ra là nói chuyện đi chơi.

-Nhi ơi, Nhi à... chiều tối đi chơi với tao Ko??

-Có tao với mày thôi á?

-Ko, thầy đưa bọn mình đi.

-Thầy nào???

-Thầy Sơn ý...

-Mày bị điên á?? Tự nhiên đòi đi chơi với thầy, mày thì có chút quan hệ với thầy chứ tao làm j có.. Ngại lắm, tao Ko thích đi với người khác.

-Kệ thầy chứ. Tao lỡ báo thầy mày đi rồi, thôi đi điiiii...- Cô lay lay người nhỏ

-Ồ. Nhg mà tao sợ anh tao Ko cho đi, bố mẹ tao hôm nay đi có việc, có mỗi 2 anh em ở nhà. Anh tao thì mày biết rồi. nghiêm lắm. Đợi ông cho đi mà Ko có ông ý có mà 10 năm sau mới đi đc

-Hay mày gọi điện nhắn tin hỏi bố mẹ mày, bố mẹ mày dễ tính mà...

-Ồ. Cg đc, để tao thử..

.....5' sau

-Sao?

-Bố tao bảo đc nhg mà phải nói với anh 1 tiếng. Kéo lại lo cho tao xong về tức điên lên đê tao ra đánh.

-Ồ. Mấy nhắn tin cho ông đi..

Tiếng chuông vào tiết vang lên, nhỏ vừa kịp nhắn tin cho anh.

Mấy tiết học trôi qua nhanh chóng. Cuối h, nó và nhỏ đến phòng giáo viên tìm thầy thì biết thầy chưa hết tiết..

-Đến rồi hả? Em xin bố mẹ chưa? -Anh mở cửa phòng, thấy 2 đứa nhóc ngồi ở bàn việc việc của anh bấm điện thoại.

-Em xin bố mẹ em rồi, nhg bố mẹ em đang đi có việc, bố mẹ bảo nhắn tin cho anh hai nhg mà anh em nhắn lại là muốn nói chuyện với thầy.

-Ừ. Đọc số anh hai em rồi tôi gọi cho. -Anh gạt đầu, rút điện thoại trong túi quần ra. -Nhỏ đọc số cho anh rồi anh ra ngoài phòng giáo viên gọi 1 lúc.

-A lô, ai đấy ạ?

-Tôi là thầy giáo của em Nhi, tôi định dẫn Linh đi chơi tiện thể dẫn Nhi đi luôn.

-Vậy anh cho 2 đứa đi đâu?

-Tôi dẫn tụi nhỏ ra chỗ XXX rồi đi ăn ở nhà hàng gần đó, nhà hàng ABC, nếu muốn anh có thể ra đó ăn cg rồi đón Nhi về luôn.

-Vậy đc, tầm 7h tối tôi sẽ ra đó. Chào thầy.

-Chào anh.

Anh vào phòng giáo viên, thấy 2 đứa ngồi với vẻ thấp thóm thì thấy buồn cười

-Anh em báo 7h sẽ cg ra nhà hàng gần chỗ chúng ta đến rồi ăn tối. -Anh quay sang Nhi rồi lại quay sang cô

-Tôi báo bố mẹ em rồi, bố em Ko muốn em nghỉ học nên báo khi đi chơi về chúng ta tranh thủ học, học xong bố em qua đón. -Cô thờ dài, vẫn phải học... Anh đã cho cô nghỉ bố cô vẫn còn muốn học.

Trên đường đi cô và nhỏ tíu tít nói chuyện, coi như anh là người với hình

-Mày, tao vừa quen đc 1 anh trên Facebook, nói chuyện hợp với tao. -Cô nói

-Mày thích anh ý à?

-Ko, bạn nói chuyện bình thường thôi. Tao Ko có điện mà quen qua mạng xã hội, ngoài đời có khi lại xấu như ma, làm hông cả tưởng tượng đẹp.

-Xời.. -Nhỏ bấu môi, tỏ vẻ khinh bỉ

-Mà hình như anh ý gay mày ạ.. nói chuyện con gái tâm lý ghê..

-Hi hi.. chị em tốt với nhau.

-2 đứa tập trung học đi. Cần thận mấy người quen trên mạng..

-Văng văng văng... -Cô tỏ vẻ Ko quan tâm

Đến nơi. Anh đưa cô và nhỏ đến 1 bãi cỏ nhìn thẳng ra 1 mặt hồ nào đấy, cảnh siêu đẹp. Cô sống ở thành phố này bao nhiêu năm mà Ko biết có chỗ này... vừa thoáng mát vừa rất đẹp. Đúng là giúp con người ta thoải mái.

3 người im lặng ngắm nhìn cảnh mà theo đuổi 1 ý nghĩ của riêng mình. Mới đấy mà đã 6h30

-Mấy đứa ăn kem Ko? Tôi đi mua, háo nước quá. Lúc này dạy xong tôi chưa uống ngụm nào.

-Cho em vani. -Cô hớn hờ

-Nhi ăn j?

-Cho em giống Linh.

-Ồ. Đứng yên đây, đừng chạy lung tung, các em mà lạc thì chết. -Anh đi mà Ko quên cảnh báo 1 câu. Cô và nhỏ ngồi xuống ghế đá gần đó, chợt cô thấy 1 xe đẩy bán đồ nem chua rán rồi mấy thứ đồ ăn vặt ở xa xa. Thấy thèm, cô và nhỏ liền chạy ra mua 1 ít đồ ăn, quên mất lời anh dặn. Anh cầm 1 túi ni lông gồm 3 hộp kem nhỏ, đến chỗ lúc nãy thì Ko thấy 2 đứa đâu. Lo lắng đi tìm, tức giận vì 2 đứa Ko nghe lời mà chạy loạn lên. Nhờ có chuyện j anh sẽ hối hận suốt đời.. Sau 15' anh cg thấy 2 đứa đang mua đồ ăn vặt, anh chạy ra chỗ đó, làm mặt lạnh, đợi 2 đứa mua đồ ăn xong, 2 đứa nhỏ thấy anh tức giận liền thấy sợ hãi..

-2 đứa chạy loạn như vậy nhờ có vấn đề j thì sao? Ở đây vắng người, các em lại là con gái con đứa..

-Thầy, em lớn rồi mà.. -Cô chu mỏ cãi

-Chỗ bán đồ ăn cg ngay đấy mà thầy.

-Đừng làm tôi lo lắng nữa. Đi thì phải gọi 1 cuộc điện thoại để tôi còn biết, tôi lại đi tìm 2 em. -Anh cốc đầu mỗi đứa 1 cái rất mạnh

-Au...

-Aaaa

-Thầy định làm vỡ đầu em hả?? -Cô hét

-Đau... -Nhỏ xoa xoa chỗ bị anh đánh

-Lần sau mà như vậy cho ăn đòn tập thể.

-Thôi mà thầy...

-Ăn kem đi, chảy rồi, tại các em hết đó.-Anh đưa cho cô và nhỏ kem rồi thìa, anh cg ăn phần của mình. Rồi mấy thầy trò đến nhà hàng ăn tối thì thấy anh nhỏ đã chờ sẵn ở đó.

-Ồ...Son hả??-Anh nhỏ đi đến chỗ nhỏ thì thấy anh quen quen, mãi mới nhớ ra anh bạn thân hồi cấp 2

-Phong hả?? Đạo này thế nào?-Anh vỗ vai anh nhỏ

-Tốt. Ko ngờ bầy mày làm thầy giáo của người ta luôn đó. Nghe nói mày ác lắm hả con??-Anh nhỏ giọng đùa cợt

-Nhi, em bảo tôi ác sao? Đc, tôi sẽ cho em biết thế nào là ác thật sự..-Anh quay sang Nhi. Nhỏ và cô thì Ko hiểu chuyện j, chỉ đoán lờ mờ họ quen nhau.

-Lo dạy lại em gái mày đi. Trg giờ thì ăn vặt, Ko tập trung nghe giảng, làm bài thì dc 6 điểm, lúc này thì chạy loạn lên, làm tao đi tìm bờ hơi tai.-Anh quyết định cho nhỏ thấy thế nào là ác, đứng mách hết tội nhỏ cho anh nhỏ.

-Thầy....-Nhỏ đứng than khổ

-Nhi, em giỏi lắm, ngoan ghê. Có điểm 6 hồi nào sao anh Ko biết??-Anh nhỏ nghiêng rắng, anh thì há hê sau khi mách hết tội. Bước đến nói thầm vào tai cô."Em cứ chuẩn bị cái mông của em là vừa rồi."

-Điểm đấy là cảnh báo thôi, tao xoá cho em mày rồi.-Anh thấy mình hơi quá, vội ra can

-Mày đừng nóng quá, đang đi chơi cơ mà. Nó còn nhỏ, có j từ từ dạy bảo..-Nghe anh nói xong, nhỏ chỉ muốn ra xé anh thành trăm mảnh, Ko phải do anh mách anh nhỏ nên bầy nó mới ra nóng nổi này Ko? Chết nhỏ rồi..

Cô thì thần người ra sau khi nghe câu nói của anh. Thấy anh đâu có giận, chỉ tức lúc đầu, sau đó lại thoải mái ngay cơ mà.. hoá ra là anh giấu trg lòng à?

2 người con trai thì nói chuyện với nhau từ chuyện nọ đến chuyện kia. 2 đứa con gái thì ngồi thấp thòm lo sợ, chuẩn bị tinh thần để ăn đòn.. Cô và nhỏ lẳng lặng ăn, Ko ai nói 1 lời nào.

-Để tao thanh toán, từ hôm về nước chưa mời mày bữa nào.. -Anh đứng dậy, đi thanh toán.

-Đi về nào em gái cưng.-Anh nhỏ khoác vai nhỏ, nhỏ toát mồ hôi lạnh, mỗi lần anh nhỏ nói giọng này ý như rằng có chuyện Ko mấy tốt đẹp. Cô đi sau thấy anh em nhà này cg bình thường, anh nhỏ cg đầu mắng j nhỏ, còn thân thiết khoác tay nhau về.. Hôm nay có mỗi cô phải chịu khổ.. Cô cầm túi đồ ăn vặt còn nguyên đi ra ngoài đợi anh lấy xe rồi đi về nhà anh học. Trên xe Ko ai nói lời nào.. chỉ có sự im lặng đến nghẹt thở, cô thì thấy chuyện này đâu có j nghiêm trọng đâu mà anh làm quá lên vậy..??

Nhà anh

-Hôm nay chúng ta cùng nhau nói chuyện, Ko cần phải học. Vào phòng ngồi chờ đi.

-Vâng..-Cô khóc thầm trg bụng.. trận đòn trước vừa lành thì nhận thêm trận mới...

Cô ngồi ghế chờ anh... Anh mở cửa đi vào, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế bên cạnh cô.

-Em Ko có j cần nói à??

-Em.. em Ko nghe lời thầy, tự ý chạy lung tung để thầy đi tìm

-Sai thì phải thế nào?

-Phải sửa ạ

-Đúng. Ngh ngoài sửa chữa ra thì còn phải phạt để lần sau Ko tái phạm nữa.

-Em xin lỗi.. Thầy đừng phạt em mà.

-Sai lại Ko có gần chịu phạt sao? Lần trước em tự nhận lỗi rồi tự nhận phạt làm tôi tưởng em tiến bộ rồi..

-Em.. chịu phạt mà thầy. Thầy đừng giận.-Cô biết Ko thể thương lượng với anh, bèn nhận phạt, biết đâu dc khoan hồng

-Trê hư thì phạt như thế nào??

-Phạt.. đánh đòn ạ.

-Em thích đánh vào đâu??

-Em Ko biết.

-Bao nhiêu roi mới xứng tội của em đây??

-Thầy 5 roi...

-Em nói j??

-10 roi..

-Hả??

-20 roi..

-Nói to lên tôi nghe Ko có rõ..

-Em Ko biết đâu.. tùy thầy.

-Vây...30 thước vào mông, 10 thước vào bắp chân.

-Thầy ơi.. nhiều vậy???

-Ko nhiều nhieć j cả. Cởi quần đồng phục ra, chống 2 tay vào tường, chống mông ra.-Anh lấy thước trong ngăn bàn, gõ gõ lên mặt bàn. Cô nghe vậy liền làm theo lời anh, may mà lần này cô cho anh giữ lại quần trong. Anh muốn cô giữ lại quần trong là để có thể nghiêm phạt, chỉ sợ nhìn thấy mông cô rồi đau lòng Ko phạt nữa. Lần này nhất định phải phạt cho nhớ đời đi.

-Khi đánh Ko đc di chuyển khỏi chỗ, giữ cho mông ở nguyên vị trí này, Ko xoa, Ko che, Ko né. Mỗi lần vi phạm thêm 5 thước.-Anh lạnh giọng, lấy thước nhịp nhịp trên mông cô làm cô run rẩy.

-Đếm rõ ràng, thước nào Ko đến đánh lại thước đó.

“Chat”-...1.- Anh dùng nửa phần lực mà đánh, cô thấy mông cô nóng dần lên, vẫn chưa đau đến mức phải gào khóc. Anh thì thấy cô mặt Ko có j là đau nên tăng lực lên

“Chat”-...2.-Cô vẫn Ko thấy đau quá mức chịu đựng.

-Dạo này mông em chai đòn rồi nhĩ?? Vậy thì từ lần sau tăng số thước.

-Em đau lắm thầy..

-Vây mà tôi thấy em Ko có vẻ j là đau hết.

“CHAT”-...aa...3.-Anh dùng hết lực luôn .

“CHAT”,”CHAT”-...aaaa... thầy nhẹ tay thôi. 4,5...

“CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”-... hic.. đau quá thầy ơi. Thầy đánh chậm lại đi...-Cô bắt đầu khóc

-Ko đếm. Đánh lại.-Qua lớp quần trong mông , anh cg thấy mông cô đỏ dần lên

-Đứng, thầy em đếm.hic..6,7,8,9,10.

“CHAT”-...aaa..11-1 thước ngay đỉnh mông

“CHAT”-...12.-lại 1 thước nữa trên đỉnh mông cô

“CHAT”-...13... thầy ơi thầy đánh chỗ khác đi mà.

“CHAT”,”CHAT”-...14,15.. thầy chuyển chỗ đi, chỗ đấy đau lắm thầy.-Anh chọn dc chỗ đánh rồi, từ nay đến cuối anh nhắm đỉnh mông mà đánh

“CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”-aaaaaaa... thầy chuyển chỗ, chuyển chỗ đi mà.. 16,17,18,19,20.-Cô đau đến mức muốn đưa tay ra xoa, đưa dc nửa thì nhớ lời anh rút tay lại

“CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”-Aaaaaaaa.. thầy đừng đánh chỗ này nữa mà. Đau lắm thầy ơi... 21,22,23,24,25.-Cô Ko kìm dc bèn đưa tay xoa đỉnh mông đang nóng hổi, chạm vào còn cảm nhận đã lần thước..

-Thêm 5 thước. Đánh Ko đau thì đánh làm j???

“CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”-Aaaa... hic hic... thầy chuyển chỗ đi, em xin thầy mà... hic... chỗ đó tím rồi thầy.... 26,27,28,29,30.. hic..

“CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”-...31,32,33,34,35.... hic.. đau quá. Thầy ác như quỷ.. chảy máu mông em mất...-Cô với tay xoa xoa mông nhỏ đáng thương...”CHAT”- 1 thước vụt vào tay cô, cô đau điếng, hết loạn lên..

-Ai cho xoa? Thêm 5 thước nữa bây h.-Anh lấy mặt thước xoa xoa nong cho cô 1 lúc .

-Đứng lên ghé gối em hay ngồi. Đứng thẳng, khoanh tay vào.-Cô lò dò đứng lên ghế, khoanh tay. Anh nhìn bộ dạng cô thì rất buồn cười, nửa thân trên thì Ko nói lần j, mông đỏ ửng nhìn thấy qua cả cái quần trong màu trắng, chân thì run run.

-Nếu sợ như vậy thì đừng làm sai nữa.-Anh lấy thước gõ lướt lên lướt xuống bắp chân cô, nhẹ nhàng nói.

“CHAT”-Aaaaa... thầy thầy nhẹ tay.. em xin lỗi.-Đánh vào bắp chân rất đau, anh lại dùng lực mạnh. Sức cô sao chịu nổi...

“Chat”,”chat”,”chat”,”chat”-...đau quá.. hic.. thầy tha cho em 1 lần này thôi...

-Đánh nốt 5 thước nữa thôi, nhanh lắm. Có chịu nốt, xong rồi bôi thuốc, thầy cho em nằm nghỉ, nếu Ko ngoan là bắt ngồi học đấy.-Anh thấy bắp chân cô cg in 5 vệt thước đỏ đỏ, cô cg biết lỗi rồi. Ngh mà phạt phải phạt cho hết, lần sau cô lại nhòn .

“Chat”-Cô ngồi thụp xuống, xoa xoa bắp chân đỏ ửng

-Đứng thẳng lên..1...2...-Anh chưa đến đến số 3 cô đã đứng lên ghế, khoanh tay lại.

“Chat”,”chat”,”chat”,”chat”-4 thước cuối anh đánh nhẹ hều, như kiểu đánh cho xong vậy.. nhg với cô thì rất đau. Xong cô liền xoa lấy xoa để bắp chân sưng đỏ...

-Xong rồi. Bấy nằm lên giường.-Anh cất thước gỗ.

-Thầy.. em đau lắm rồi. Thầy đừng đánh nữa mà.. hic... tha cho em 1 lần này thôi..-Cô sợ sệt nhìn anh, nước mắt vốn đã hết lại chảy.

-Ko đánh nữa. Nằm lên bôi thuốc.-Nghe vậy cô liền nằm lên giường. Thấy mông mình máy mát , anh tụt quần cô ra hết rồi. Xấu hổ quá...

-Thầy, mông Ko cần bôi thuốc... Ko cần đâu mà..-Cô lặc đầu, nghĩ đến cảnh mông tím bầm bị anh xoa xoa rồi ần ần là thấy sợ.

-Ko bôi thì Ko khỏi dc đâu. Chịu đau 1 chút thôi.. Ko tím mông xấu lắm.-Anh ôn nhu lấy thuốc ra tay, cô thì đạp chân xuống giường thỉnh thịch

-Em đừng có nháo.-Anh nghiêm giọng, cô vẫn nhòn, đạp chân xuống giường

“Bốp”,”Bốp”-Anh đánh cô 2 cái, cô hét toáng lên vì đau. Mông cô sờ nhẹ còn đau nói j anh đánh 2 cái.

-Nằm im.-Anh nhẹ nhàng bôi thuốc, nhìn đỉnh mông cô mà đau lòng, trách mình quá nặng tay. Tím bầm hết rồi... nhẹ nhàng ần ần mấy chỗ tím tím thì cô hết loạn lên. Đến bắp chân thì nhẹ nhàng

hon. Cuối cđ bôi thuốc xong cho cô mà anh chảy bao nhiêu mồ hôi..

Anh ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô.

-Đau lắm phải Ko?? Lần sau phải nghe lời, nhớ chưa ?-Anh dịu dàng xoa xoa mông cô. Cô tận hưởng sự ôn nhu của anh, anh Ko biết hành động của mình lại tiếp cho cô thêm hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nhà nhỏ

-Lên tắm rửa rồi học bài đi, anh đi tắm rồi sang xem 1 lượt sách vở em. Lâu lắm rồi anh ko có thời gian riêng với em, dạo này công ti anh rất bận. Ráng học hành cho tốt, bố mẹ cđ đi suốt.. Thời gian này em có đơn nên học hành Ko tập trung dẫn đến sa sút phải Ko?-Anh nhỏ nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ, tính anh nhỏ Ko giống anh, rất tình cảm, hoạt bát và sát gái.. nhg anh nhỏ cđ là 1 người rất nghiêm khắc, Ko bao h bỏ qua lỗi của nhỏ.

-Em xin lỗi..-Nhỏ cúi thấp đầu, dường như để giấu anh nhỏ nhg giọt nước mắt đã sớm tràn ra

-Mít ướt vậy.. lên tắm rửa, học bài đi rồi anh sang phòng em. Tối nay anh ngủ chung với em, có chịu Ko??-Anh nhỏ vỗ đầu nhỏ 1 cái, quay người lên cầu thang

-Ừm..-Nhỏ gật gật đầu rồi lên phòng tắm rồi làm bài tập.

“Cách”

-Làm bài môn j đó? Có cần giúp j Ko anh giúp?-Anh nhỏ đi đến bàn học, chống tay vào cạnh bàn xem em gái làm bài tập. Nhỏ lắc lắc đầu, tóc cđ đung đưa theo, nhìn rất đáng yêu.

-Em vốn học rất tốt mà, anh chưa Bao h thấy em bị điểm 6 hết. Sao Sơn lại nói vậy?

-Là em sai.. em Ko tốt, em làm việc riêng trng h nên Ko nghe giảng. Em có học trước ở lớp học thêm nhg ở đó dạy khó hiểu lắm và em Ko tập trung học nên chỉ hiểu mang máng thôi.. Em xin lỗi..-Nhỏ vốn luôn ngoan ngoãn, anh nhỏ rất hài lòng về em gái mình, rất cưng chiều nhỏ.

-Đc rồi. Anh hiểu rồi, 1 phần là lỗi từ gia đình, 1 phần là lỗi của em có phải Ko? Dù có thế nào thì cđ phải tập trung vào việc mình đang làm chứ. Ví dụ như anh điều hành 1 công ti mà do việc riêng anh Ko tập trung làm việc nên gây ra sai sót, dù chỉ nhầm 1 con số thôi đã gây thiệt hại lớn đến bao nhiêu người rồi. Em còn nhỏ thì việc làm của em cđ nhỏ và ảnh hưởng đến ít người hơn. Nếu em sa sút thì đầu tiên là hại bản thân em, xong đến gia đình lo lắng, thầy cô lo lắng rồi bạn bè cđ lo lắng, em hiểu Ko?

-Em hiểu rồi.-Nhỏ gật đầu, anh nhỏ vẫn luôn ôn tồn như vậy. Dù có tức giận cđ Ko Bao h quên giảng đạo cả.

-Anh quyết định rồi. Từ nay, anh sẽ cố gắng về sớm nhất có thể để kèm em học. Đi học thêm thì cứ đi, anh cđ rất bận, Ko thể ngày nào cđ kèm em đc. Anh sẽ giảng lại cho em mấy cái học ở lớp học thêm, rồi làm bài tập trong sách. Có đc Ko?

-Dạ đc..-Nhỏ thăm than khổ, gật đầu trả lời

-Nếu có j Ko hiểu mà Ko có anh ở đây thì cứ gọi điện hay nhắn tin hỏi Sơn, nó rất giỏi, giống bách khoa toàn thư, cái j cđ biết. Nó là người khá nhiệt tình, em cứ hỏi, thế nào cđ giảng cặn kẽ cho em

-Thôi.. em hỏi anh đc rồi. Có j hỏi bạn cđ đc.

-Ko hiểu thì phải hỏi chứ.. Anh sẽ nhớ nó giúp em,mạnh dạn lên mà hỏi. Nếu em Ko hỏi thì em Sơn nó Ko trả lời đâu, em lại Ko hiểu bài nữa.

-Vâng vâng...-Nhỏ gật đầu cho qua, nhỏ Ko định làm theo lời anh mình.Anh nhỏ cốc đầu nhỏ 1 cái đau điếng

-Thái độ j đó? Anh muốn tốt cho em mà em còn như vậy thì làm sao? Hay đợi anh đến hỏi bài thầy giáo hộ em?

-Anh đừng tức giận mà.. Nếu Ko hiểu em sẽ hỏi thầy cô. Em làm xong bài rồi, em đi ngủ.-Nhỏ vờ tay tắt đèn bàn.

-Em Ko thấy có j cần nói với anh sao?-Anh nhỏ nheo mắt.

-Chuyện j a~?)-Nhỏ nghĩ nghĩ...”Tình!”Đầu nhỏ tính 1 cái, có phải anh nhỏ muốn nói đến mấy chuyện mà anh mách há?

-Ko nghĩ ra há? Thế em hư như vậy mà Ko thấy có lỗi há? Ko nghe lời người lớn, chạy lung tung, ko tập trung học hành để bị điểm kém, bậy thêm tội Ko tự giác nhận lỗi.

-Anh Phong.. có mỗi mấy chuyện nhỏ như con kiến mà anh cđ định phạt há??

-Như vậy mà nhỏ sao? Em tự ý chạy loạn lần này em Ko sao nhg em chắc lần sau em Ko bị j Ko?

-Dạ.. ko.

-Ko tập trung học suy cho cđ thì lỗi này Ko lớn lắm, là do anh và bố mẹ bận ko quan tâm tới em làm em buồn. Anh Ko phạt tội này. Còn tội kia nhất định phải phạt nặng.

-Em hứa lần sau sẽ ngoan mà.-Dù sao thì vẫn là sợ bị phạt.

-Ừm, nhớ lời hứa của em. Lần này sai vẫn phải phạt chứ?-Anh đi tìm cây thước gỗ huyền thoại

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tình cảm cô dành cho anh cứ ngày càng lớn dần, lớn dần.. Cô phát hiện ra mình thích anh nhiều đến mức Ko diễn tả nổi.. Anh thì vẫn vậy, coi cô như 1 cô học trò nhỏ mà dạy bảo, đúng ra là coi cô như em gái vậy. Mỗi quan hệ giữa 2 người ngày càng tốt lên, anh lại càng nghiêm khắc với cô, nhưng đc anh quan tâm là cô vui rồi.. Ngày càng anh càng vô tình cho cô thêm hi vọng về mối quan hệ giữa anh và cô.

Hôm nay là ngày phi thường buồn chán. Anh đi công tác gấp rồi.. Tại sao giáo viên mà lại công tác gấp?? Bởi vì.. ngoài làm giáo viên, anh còn là giám đốc ngầm của công ti gia đình. Hầu như anh chỉ ở nhà làm việc, họp qua các cuộc gọi điện thoại, hiếm khi thấy anh xuất hiện ở công ti. Nhg công ti con ở nước ngoài có vấn đề, bố mẹ anh lại đang trong kì nghỉ dài ngày, anh đành xuất đầu lộ diện. Anh bực bội, ghét nhất mấy chuyện kinh doanh nhưng đó là nghĩa vụ và nhiệm vụ của anh. Anh có thể làm j chứ?

Cô ở nhà cũng buồn bực Ko kém, nhớ anh muốn chết.. Đúng là Ko thấy anh hiện diện bên cạnh mới thấy trống vắng.

Đến trường cô Ko học hành j, mặc cho Nhi hết sức khuyên can, mặc kệ cô nằm ngòì trên sân thượng từ tiết đầu đến tiết cuối. Tiết nào cg bị ghi vào sổ đầu bài là trốn tiết.. Mấy ngày anh Ko ở đây là cô đều như vậy, cô chủ nhiệm bèn gọi cho bố cô Thông báo tình hình, rõ ràng cô có đến trường vậy mà trg tiết lại Ko thấy đâu. Bố cô rất tức giận, đang họp mà phải ra ngoài nghe điện thoại, tối về phải hỏi cô cho ra nhẽ, dạy dỗ lại con gái bảo bối. À.. mà Ko đc, việc ở trường của cô do anh quản lí, hôm nào anh về nước rồi báo vậy.

Nhà cô

-Sao mấy hôm nay bỏ tiết hả Linh?-Đang ăn, đột nhiên bố cô lên tiếng

-Con..

-Nhất định phải bảo thằng Sơn dạy lại con, hư quá. Có chuyện buồn thì nói chuyện với bố hay mẹ, đừng làm ảnh hưởng đến việc học tập chứ?

-Bố.. đại nhân.. bố đừng mách anh Sơn. Mai con sẽ học đầy đủ các tiết mà.

-Con thích bố hay anh Sơn?-Bố cô cao giọng, chán thật.. mẹ cô hôm nay lại đi rồi. Ko có ai bênh hết..

-Thích gì a??Pa Pa đẹp trai phong độ ngồi ngòì như vậy..-Cô biết thừa bố cô đang nói tới chuyện gì mà..

-Con thừa hiểu mà còn giả ngơ nữa hả?? Chính là con thích ai dạy dỗ hơn?-Ông gấp cho cô miếng sườn, lại gấp cho cô 1 ít rau..

-Chả thích ai hết..- cô phụng phịu.

-Bố khuyên con nên chọn anh Sơn, anh ấy còn nhẹ nhàng chán đó.

-Ko.. Papa đẹp trai ngòì như vậy sao lại thích phạt con như vậy??

-Phạt con ai thích làm gì? Con hư như vậy phải phạt chứ còn j??

-Papa, tha cho con lần này thôi nha.. nha nha nha???-Cô chớp chớp mắt.

-Ko. Ăn cơm đi.-Ông liến cựa tuyệt, cô đành hạ điều kiện xuống 1 chút.

-Papa, phạt gì cũng đc miễn là Ko phải đánh đòn.-Cô chớp chớp mắt, ông im lặng.

-Con sẽ đảm lưng cho papa hàng ngày này, pha trà hay cà phê cho papa mỗi tối này.. Nhiều ưu đãi như vậy mà..

-Ko đc.

-Bố.. bố Ko thương con nữa rồi hả?? Đánh đòn đau lắm.. bố muốn để anh Sơn giận lên rồi đánh chết con hay sao hả??

-Vậy để bố.

-Ko đc.. Bố còn đau hơn. Ko đc ko đc đâu..-Cô dậm chân.

-Thôi đc rồi, từ ngày hôm nay, con cứ học là lên phòng làm việc bố học. Con Ko có tự giác gì hết..

-Vâng..-Cô vui vẻ, nghĩ mình thoát chết, Ko những Ko bị đánh mà còn Ko bị phạt.

-Mượn vở bạn chép bài đầy đủ, làm hết bài tập những hôm con trốn tiết cho bố. Học thuộc, sau đó chép 500 lần câu :”Con hứa sẽ không trốn tiết.” Hình phạt diễn ra ở phòng làm việc của bố, khi chấp phạt phải quỳ. Cứ thế đến Baoh con thực hiện xong hết hình phạt mới tha. Con lần này hư quá rồi.

-Trời ơi.. làm sao mà con làm hết đc từng đấy việc?? Bố Ko thương con nữa hả? Sao phạt con ghê vậy?-Cô mếu

-Thích vậy hay bị đòn?

-.. Thôi, như vậy cũng được..-Cô thờ dài thườn thượt, ăn cơm nhanh nhanh chóng chóng rồi bê sách vở qua phòng làm việc rồi quỳ xuống làm bài. Cô phải thực hiện nhanh cái vụ này, để lâu chi khổ thân cô mà thôi..

-Chuyện này coi như giải quyết xong. Anh Sơn về con mắc thêm tội, tội chồng tội, anh ấy giận bố cũng Ko biết đâu. Chịu khó ngoan ngoãn đi.. Sắp đến sinh nhật anh Sơn, ngoan ngoãn học hành coi như làm quà cho anh ấy đi.

-Hả?? Sinh nhật anh ấy ngày bao nhiêu vậy bố?

-Ngày XX. Tuần sau đó..

-...-Lại thêm 1 vấn đề đáng để cô lo nghĩ, quà cho anh tính như thế nào đây??

Cô đi hỏi mọi người xem người như anh nên mua quà gì.. Cô lại nghĩ quà sinh nhật cho anh thì phải do công sức cô bỏ ra mới thực sự ý nghĩa. Hôm trước đi qua 1 cửa hàng thời trang nam, cô thấy có chiếc vòng cổ bằng bạc rất đẹp . Nhưng giá của nó cũng tầm 1 triệu.. cô lấy đâu ra tiền đây?? Aa.. cô sẽ làm việc làm thêm ở vài quán cà phê hay đồ nhanh. Thế là có đủ tiền mua quà cho anh.. nhưng mà, như vậy làm gì có thời gian để học kèm với anh?

Ông trời hình như thấy nỗi khổ của cô.. thật may mắn! Anh nhắn với bố cô là tháng này anh Ko kèm cho cô được vì công việc ở công ti đang có rắc rối nên chưa về nước được . Cô nói dối bố mẹ là đi học nhóm với bạn hay đi chơi với bạn. Bố cô cũng rất bận, mẹ cô thì mãi lo việc nhà cửa , nên Ko để ý dù rất cần rút lương tâm nhưng vì món quà cho anh, cô bất chấp tất cả. Chỉ làm mấy ngày thôi rồi kiếm đủ tiền mua vòng tặng anh rồi cô sẽ xin nghỉ làm.

Cô đi làm như vậy mới biết đề kiếm được đồng tiền Ko dễ dàng gì. Từ nay cô nhất định sẽ quý trọng đồng tiền mà bố mẹ cô làm ra.. Cứ tối về nhà cô lại ăn như hổ đói, bố mẹ cô thấy vậy chi nghĩ là học hành vất vả hay vận động nhiều nên đói.

Anh đã về nước Trước ngày sinh nhật anh 2 hôm.Sau giờ học ở trường cô vẫn đi làm ở quán cà phê gần trường như mấy ngày nay vẫn Vậy

Tiết của anh mấy hôm nay thấy cô rất mệt mỏi, uể oải, Ko tập trung, nằm ườn ra bàn. Anh phải ra cốc đầu 1 cái mới chịu ngồi thẳng lên học bài.. Anh liếc qua vở cô thấy vở ghi bài từ lúc anh chưa đi công tác. Thế là nhóc con này Ko ghi bài gì mấy hôm nay rồi, anh mới đi mấy ngày sao hư vậy?

-Cuối giờ đến phòng giáo viên gặp tôi.-Anh lạnh giọng, cô nhìn anh này giờ cũng đủ biết là anh đang tức giận khi nhìn thấy quyển vở Ko ghi đủ bài. Nói rồi anh bước lên bục giảng

-Cả lớp có tự giác làm bài trong sách bài tập như tôi đã nhắc đầu năm Ko?-Tiếng ồn ào Vang lên, người thì bảo có, người bảo “Chết rồi, quên mất.” ..văn vãn và mây mây.

-Trật tự.-Anh gõ cái thước gỗ xuống mặt bàn.

-Hết tiết, lớp trưởng thu vở bài tập cho tôi. Tôi chấm vở lấy điểm miệng, ai Ko có vở 1 điểm, thiếu bài nào trừ điểm bài đấy, thiếu bài nâng cao thì tha.-Anh nói đều đều. 1 số người dưới kia đang thăm hỏi thăm 18 đời nhà anh.. Cô thì mặt bi thương hết sức, cô đâu có làm bài tập từ lúc anh đi công tác. Thế là xong đời cô rồi.

Chuyện hết tiết reo.

-Cả lớp nghỉ. Số đầu bài đầu?-Bạn nữ giữ sổ đầu bài đưa sổ cho anh. Anh ngồi lật lại xem mấy tiết của anh có người dạy thay như thế nào.. Thấy tiết nào cũng ghi:”Thầy Linh trốn tiết.” Các môn khác cũng vậy nốt. Nhóc con, em đúng là vàng ngày càng Ko sợ trời Ko sợ đất rồi mà, em ăn gan gì mà to gan lớn mật vậy? Dám bỏ bao nhiêu tiết như vậy??

Anh tức giận ra khỏi lớp. Cô thấp thỏm lo lắng, quả này mong nhớ Ko được lành lặn rồi a~ Xin lỗi em mong à, chị có lỗi với em nhiều lắm.

Cuối buổi học, phòng GV

-Đưa vở Toán đây tôi kiểm tra.-Cô ngậm ngùi đưa quyển vở cho anh.

-Giỏi. Thiếu bao nhiêu bài như vậy.. Thực giỏi, thiếu mà cũng Ko biết đường chép bù hả?

-Em sẽ chép lại ạ.

-Em làm sao lại Ko chép bài? Giáo viên dạy chán đến mức Ko muốn chép bài hay là em mệt , hay do trốn tiết?

-Em...

-Sao?

-Em xin lỗi. Là do em. trốn tiết.-Cô cúi gầm mặt .

-Hừm? Trốn tiết... em tính sao đây?

-Bố em phạt em nặng lắm rồi thầy..

-Bố em là việc của bố em, tôi là việc của tôi. Em giỏi lắm, trốn tiết, Ko chép bài lại Ko làm bài tập về nhà, học thì Ko tập trung, nếu em mệt thì xin nghỉ đi.

-Em xin lỗi.-Mặt cô cúi thấp hơn..

-Được rồi, về đi. Hôm khác tôi tính sổ với em, hôm nay chúng ta Ko học thêm được.

-Vâng. Em chào thầy.-Cô lúi thúi đi đến quán cà phê làm việc. Sắp đủ tiền rồi, cô lên

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sau buổi gặp anh ở quán cà phê, cô đã xin nghỉ việc ở quán cà phê . Cô suy nghĩ rất nhiều về anh, dù sao anh với cô cũng là thầy trò, mối tình thầy trò chả bao giờ được người ta ủng hộ. Cô ko muốn là người thứ 3 xen vào cuộc tình của họ.

Ngày sinh nhật anh, cô vẫn quyết định mua tặng anh chiếc vòng. Cô vốn là định để lời to tình trong tấm thiệp sinh nhật anh, nhưng bây giờ Ko được rồi... Dù sao cô cũng đã vất vả làm việc để kiếm được đủ tiền mua chiếc vòng cho anh, cô biết anh Ko thiếu đồ hiệu, của những hãng thời trang danh tiếng..nhưng chiếc vòng chứa đựng tình cảm cô dành cho anh. Đây là lần đầu cũng như lần cuối cô biểu lộ tình cảm của mình tới anh, mong anh hiểu được điều này.

Cô cầm hộp quà nhỏ nhỏ xinh xinh được trang trí tỉ mỉ, lên vào phòng giáo viên lúc sáng sớm. Thành công để hộp quà dưới tủ bàn làm việc của anh.. Xui cho cô, lúc chạy ra khỏi phòng giáo viên thì lại đụng vào thầy Tiến- thầy dạy thể dục.

-Em làm gì trong phòng giáo viên sáng sớm thế này??-Thấy cô va vào ngực mình , thầy liền hỏi.

-Ko có gì đâu thầy.. Thầy giữ kín chuyện này cho em nha thầy..-Cô chớp chớp mắt, chả là tình cô và thầy Tiến cũng hợp nhau nên thỉnh thoảng thầy hay nói chuyện phiếm với cô. Thầy cũng rất quý cô mà cô cũng vậy, nói đi nói lại thì nếu thầy chưa quen với cô Duyên thì cô thích thầy rồi cũng nên. Thầy Tiến vừa đẹp trai, ga-ăng lại vô cùng dễ gần, quan tâm đến người khác, đàn ông như vậy ai chả thích, Ko ngoại trừ cô.

-Em lên lén lút đi vào phòng giáo viên làm chuyện gì mờ ám hả? Đừng có gian lận, thầy chưa bao giờ dạy học trò mình gian lận cả.

-Em đâu có làm gì mờ ám đâu.. Em chỉ...-Cô ngập ngừng

-Chi...???-Thầy tiến cao giọng

-Em đi tặng quà. Vậy thôi, thầy Ko tin thì kệ thầy. Em về lớp.-Nói rồi cô chạy vụt đi

-Con bé này.. Chắc...-Thầy Tiến lắc đầu nhìn theo lưng của cô học trò.

Hôm nay ko có tiết của anh, chiều nay cô phải học kèm với anh rồi.. Đói cô sắp hết rồi, cô chắc ngồi viết di chúc là vừa.. Anh lần này sẽ nổi điên lên đánh chết cô cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Anh chạy đi tìm cô khắp nơi, đếm đến, anh vẫn đang trên đường. Nghĩ cũng nên báo bố cô 1 tiếng nên gọi điện nhưng ko ai bắt máy. Anh bèn để lại tin nhắn thoại: "Thầy à... em với Linh xảy ra xích mích và em ấy đã chạy ra khỏi nhà em. Em đi tìm nhưng ko thấy đâu cả, em sẽ huy động lực lượng để tìm em ấy. Thầy kiểm tra điện thoại xem em ấy có mượn điện thoại ai gọi ko ạ? Điện thoại em ấy đang ở nhà em"

Anh cứ vậy lái xe đi tìm cô khắp đêm. Sáng sớm ông dậy thấy điện thoại có tin nhắn của anh. Mở ra nghe, nghe xong chỉ muốn lòi cả 2 đũa về đập cho 1 trận. Ông lại thấy điện thoại có mấy cuộc gọi nhờ từ đêm qua, đoán chắc là Linh. Gọi lại vào số đó.

-A lô.

-Khách sạn G xin nghe, cho hỏi ông có việc gì?

-Cho hỏi đêm qua có ai mượn điện thoại gọi Ko?

-Đêm qua có 1 bé gái tầm lớp 10 gọi điện từ số máy này.

-Bé gái đấy hiện đang ở đâu?

-Đang ở khách sạn của chúng tôi.

-Khách sạn này ở đâu?

-Cho hỏi ông là...??

-Tôi là bố của bé gái đó. Cho tôi địa chỉ khách sạn.

-Dạ. Số... đường... ạ.

-Cảm ơn.-Nói rồi ông chạy vội ra lấy xe đi đón con gái bảo bối, Ko quên gọi cho anh 1 cuộc Thông báo. Anh bảo anh đang ở gần đó, anh sẽ đón cô. Ông nghe ra giọng anh rất mệt mỏi, chắc lái xe cả đêm đây mà..

Khách sạn G

Anh đến nơi lúc ông chưa đến. Chạy vào lễ tân hỏi phòng cô rồi được lễ tân đưa lên tận nơi. Mở cửa phòng... Anh thấy cái gì đây?? Chai rượu, chén rượu và... cô đang nằm lén lóc dưới sàn. Anh tức đến nổi tay nắm chặt nổi gân lên, anh thật sự muốn lột quần cô ra đánh cô năm sắp 1 tháng. Tự nhủ phải kiềm chế kiềm chế... Anh báo với lễ tân gọi cô dậy, còn anh ra trả tiền phòng và đồ uống cho cô. Đợi đến lúc ông đến.. Ông hốt hải chạy vào chỗ anh ngồi.

-Linh đâu? -Ông hỏi

-Lúc em đến thì đang ngủ dưới sàn cùng với chai rượu và vài chén rượu. Thật là...-Anh hạ hỏa được 1 chút so với lúc này.. tuy nhiên chưa thể hết tức giận.

-Con bé này thật là... Thầy ngồi đây cùng em, em đưa nó về nhà con hộ thầy. Thầy sợ thầy sẽ đánh hỏng nó..

-Em cũng vậy thôi.. -Anh thở dài

-Thầy, em xin lỗi. Chuyện này là lỗi do em làm Linh tổn thương.

-Lại chuyện gì nữa?-Ông nhăn mày. Bảo bối của ông gây ra lắm chuyện thế này??

-Em sẽ kể sau thầy.

-Chiều nay thầy sang nhà em. Lúc đấy chúng ta nói chuyện...

-Vâng.

1 lúc sau, thấy có cái đầu nhỏ nào đó lấp ló sau bức tường. Nhìn thấy 2 người đàn ông đang hừng hực lửa giận thì coi liền sợ hãi rút đầu vào.

-Con gái, ra đây.-Bố cô đã nhìn thấy, anh cũng vậy. Sau câu nói của bố cô dùng tốc độ ốc sên bước ra chỗ anh và ông ngồi. Cô vẫn là muốn tránh mặt anh, hôm qua cô lỡ nói hết rồi còn đâu.. Giương ánh mắt cầu cứu với papa nhưng chỉ nhận lại ánh nhìn thờ ơ của bố mình.

-Con xin lỗi, em xin lỗi. Con Ko nên để bố mẹ và thầy lo lắng.-Cô chưa đầu

-Con theo anh Sơn đi. Chiều bố qua đó, con thử làm loạn xem bố có đánh gãy chân con Ko?-Bố cô trừng mắt nhìn cô rồi đứng dậy về thẳng, Ko nói với cô 1 lời nào. Bố cô lần này giận cô lắm rồi. Anh thì.. chắc còn giận hơn bố cô nữa, mặt lạnh tanh nói:

-Đi về.-Rồi bước ra xe đợi cô vào rồi cả 2 về nhà anh.

Về đến nhà anh, anh bôi thuốc cho cô thăm trách mình nặng tay. Ép cô ngồi xuống ghế ăn uống đầy đủ, cô nhăn mặt vì cái ghế. Cuối cùng bữa ăn của cô cũng xong, anh bắt cô vào phòng cho khách ngủ. Đến trưa, anh vào phòng cô, thấy mặt cô đỏ phừng phừng, trán nóng hổi, liền gọi bác sĩ tư đến. Kê thuốc và dặn dò xong, bác sĩ cũng về.. Anh hôm đó chạy qua chạy lại thay khăn cho cô rồi lấy nước lấy thuốc....v...v... như làm ô sin vậy á.

Chiều hôm đó, bố cô đến đem theo ít sữa và hoa quả, thấy cô nằm ngủ liền vào vuốt tóc cô mấy cái rồi ra nói chuyện với anh. Sau khi nghe anh kể, ông thấy anh cũng Ko có lỗi gì, chỉ nói

-Em là thầy giáo rồi, em cũng biết mình có nhiều điểm thu hút con gái nên sẽ được nhiều nữ sinh chú ý. Em nên tìm cách khôn ngoan nhất để từ chối nếu Ko muốn có mối quan hệ với người đó. Vậy thôi, thầy chỉ nói vậy. Thầy về nhé. Chăm sóc Linh giúp thầy.-Ông nói rồi đi về.

Mấy ngày hôm sau anh vẫn ở nhà chăm sóc cô. Cô đúng là muốn tránh mặt anh, nhưng tình trạng sức khỏe như vậy, tránh được sao? Anh thậm chí còn dọn dành ôn nhu hơn tất cả những lần trước đây. Ko có dấu hiệu cho biết là anh đang giận.. (thực ra là mờ đầu của 1 trận phong ba bão táp a~)

Chiều 1 ngày đẹp trời

-Vào phòng nói chuyện 1 chút.-Cô cũng Ko muốn nói chuyện với anh nên hạn chế tiếp xúc với anh hết sức có thể. Anh thì vẫn lạnh lùng vậy, cô khỏe hơn rồi, chả còn thấy anh ôn nhu chăm sóc nữa. Cô lờ đờ theo anh vào phòng.. mong cô sống được qua hôm nay.

-Em có biết mình sai ở đâu Ko?-Anh bỏ qua tất cả mọi chuyện khác, chỉ tập trung vào lỗi của cô

-Em bỏ đi, em uống rượu làm mọi người lo lắng.

-Em lớn rồi, có thể tự tung tự tác phải Ko? Từ nay, tôi sẽ Ko quản em nữa.

-Là do em Ko kiềm chế được cảm xúc..

-Ko kiềm chế cảm xúc là được chạy lung tung à? Nhờ có người làm gì em rồi sao? HẢ?-Anh nói lớn, nhắc đến chuyện này là thấy tức giận.

-Em xin lỗi. Em sẽ chịu phạt, thầy đừng giận mà, thầy đừng sinh khí..

-Nằm sấp xuống.-Anh lạnh lùng. Cô lật đật nằm sấp xuống, định cời quần ra thì

-Kéo ống quần đến đầu gối.-Cô làm theo lời anh, lời anh nói tất nhiên phải tuân theo tuyệt đối.

-Phạt 40 thước vào bắp chân. Từ nay, định chạy đi đâu, nhớ rõ trận đòn này.-Tay anh làm le cây thước gỗ, hạ xuống bắp chân cô những con lươn đỏ thẫm. Cô đau điếng, nước mắt chảy đầy mặt, ướt hết ga nhưng Ko dám gào thét, sợ anh tức giận thêm. Anh thấy cô im lặng, nhìn mới thấy lại cần mồi

“CHAT”,“CHAT”-2 thước trút hết lực vào mông cô. Cô giật mình, hét lên 1 tiếng.

-Cầm cán mồi.-Anh lại hạ lệnh, cô cũng nghe theo. Anh nhanh chóng đánh xong 40 thước, bắp chân cô đỏ thẫm, có chỗ hơi tím. Đánh vào bắp chân nên anh Ko dùng lực quá mạnh, đủ để cô đau và nhớ.

-Tôi uống rượu,20 thất lưng.-Anh Ko muốn dùng thất lưng nhưng mà... anh ghét rất ghét con gái uống rượu

-Tôi ghét nhất là con gái đi uống rượu lại còn say lướt khướt.-Anh cố tình nói ra câu đó, xấu xa lợi dụng sự yêu thích của cô với mình. Nếu cô thích anh thì chắc hẳn Ko muốn anh ghét mình.

-Em chưa đủ tuổi uống rượu. Để tôi nhìn thấy động vào rượu thì em chết với tôi.-Cô tắm rửa khóc, khóc đến nổi sưng vù mắt. Bắp chân cô đau quá..

“CHAT”-Anh lần này đánh rất chậm, Ko có nhanh như các lần trước. Đánh thật đau để cô nhớ bài học. Đánh chậm thật ra đau hơn rất nhiều, cái đau thấm dần, chưa hết đau thất lưng lại đập xuống mông cô. Vết tích từ trận hôm trước chưa hết hẳn á nha...

“CHAT”-Aaaaa.. đau quá.

-Đánh Ko đau đánh làm gì?

Anh bình thản đánh đến thất lưng thứ 15. Cô khóc thét lên, chân đập loạn xạ, anh nghĩ cô đủ để nhớ rồi nên tha.

-5 thất lưng còn lại cho nợ. Lần sau cộng vào đánh gấp đôi. Có được Ko??

-Hic... ạ.. được....-Cô thấy anh đã tha mới dám lấy tay xoa xoa cái mông nhỏ bị đánh đến bầm dập. Còn bắp chân cô... thảm hết chỗ nói.

-Nằm yên. Cầm nhức nhích, tôi bôi thuốc.-Anh nhẹ giọng đi cất thước , thất lưng rồi đem thuốc mỡ thoa đều lên bắp chân cô. Cô thì cứ xuyt xoa vì đau.. Anh lại xoa mông cho cô 1 chút rồi mới bôi thuốc. Mông cô thì đỏ tím lẫn lộn.. anh cũng Ko quá mạnh tay, chỉ dùng 5-6 phần lực nên thương tích cô cũng Ko nặng = lần trước.

-Lần trước bị trận đòn nhớ đời ha, từ nay đừng có trốn học, đi làm thêm, Ko ghi chép bài và làm bài nữa. Ko thì kết quả chỉ có thảm hơn thôi.

-Hic.. em Ko dám đâu.

-Thầy...-Tận hưởng cái xoa mông của anh.

-Hửm?

-Chỉ gái hôm trước là bạn gái thầy à?-Cô thù thì

-Xinh Ko?-Cô thành thật gật gù đầu. Thầy cười lớn.. hiếm khi thầy thấy có đứa con gái nào mà nhận người khác xinh đó. Quả là ngây thơ, hồn nhiên hết mức.

-Giỏi lắm nha~. Tôi thích con gái học giỏi lắm.

-Thầy đó là bạn gái thầy à?

-Ừ.-Anh khẽ cười, đùa vui ghê luôn. Cô thì nước mắt đã tràn ra khỏi mi, khẽ rơi xuống giường.

-Sao lại khóc?-Anh xoa lưng cho cô.

-Đó là bạn học của tôi, cô ấy từng tỏ tình, tôi đã từ chối. Bây giờ cô ấy định cư ở Pháp lâu lâu về Việt chơi, có chồng người Pháp rồi...-Nghe đến đây cô liền hết khóc, lòng có chút vui mừng.

-Sao? Có vừa lòng em chưa??-Anh lại cười, đây là ngày cười nhiều nhất trong năm của anh luôn đó. Sắp được unesco công nhận a~

-Thầy có bạn gái chưa?-Cô liếc mắh hỏi.

-Trời ơi. Hết tò tình rồi đến tra khảo , tấn công như thế có khi tôi đồ..-Anh nói đùa.

-Hiện tại chưa có. Nhưng em đừng vì thế mà hi vọng quá lớn, tôi cần thời gian để suy nghĩ về chuyện này. Em còn nhỏ , đợi em trưởng thành rồi nói chuyện này cũng chưa muộn. Tôi và em vẫn cứ giữ mối quan hệ thầy trò này, được Ko?-Anh kéo cô dậy, để cô nhìn thẳng vào mắt mình. Nghiêm túc nói.

-Ừm.-Cô gật gật đầu như người máy, lời anh hiện giờ như có mà lực vậy. Cái gì coi cũng muốn nghe theo.. 1 lúc, cô đồ mặt quay đi. Anh thấy hành động dễ thương của cô liền “Chóc” hôn lên trán cô.

-Nhìn lên bảng, tôi sẽ viết thời gian biểu của em trong mấy ngày tới khi ở với tôi. Làm cho đúng thời gian biểu, Ko thì phạt.-Anh lấy cái bút gỗ lên bảng trắng nhỏ. Viết từng dòng rất rõ ràng, rành mạch, chữ anh cũng quả thực đẹp đi.

7h-7h30:Làm vệ sinh cá nhân, dọn dẹp chấh màn

7h30-8h:Ăn sáng

8h10-11h30:Học

12h-12h30:Ăn trưa

13h30-17h30:Học

18h-18h30:Ăn tối

19h30-21h30:Học/phạt

-Khoảng thời gian Ko có nêu trên đây thì cho em làm gì cũng được. 18h20-21h30, nếu có lỗi trong ngày thì sẽ xử phạt luôn. Nếu Ko có lỗi thì học, tôi cảnh báo trước, đừng có gây nhiều lỗi, ngày nào cũng ăn đòn là mong em Ko chịu nổi đâu. Có thương tích chưa lành tôi cũng phạt tiếp đây..-Anh lấy bút gỗ gõ lên bảng.

-Híc.. vângg..-Cô đã ngồi dậy, nhìn thấy thời gian biểu thì thẳh than khổ. Nghĩ thì ít mà học thì nhiều..

-Học hành cho đàng hoàng. Thôi được rồi, về phòng đi. Em thích làm gì thì làm, tôi đi nấu cơm.

Khoảng thời gian địa ngục đối với cô là đây. Mong cô liên tiếp xoi lơn, mỗi ngày vãi con lơn, mấy ngày ở nhà anh dẫn đến hậu quả là cả tuần cô nằm sấp ngủ.

Ngôi sao bé bé xinh xinh đó~□□

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy...* *Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

-Linh. Bố mẹ có chuyện cần nói. Học bài nhanh lên rồi sang phòng bố mẹ.-Bố cô giọng nghiêm túc gõ cửa phòng cô rồi trở về.

-Lại có chuyện gì đây? Đạo này ngoan mà.. đâu có mắc lỗi đâu a~??-Cô Haiz đầu.

Phòng bố mẹ cô

-Có chuyện gì ạ?-Cô mở cửa đi vào thấy bố mẹ cô ngồi trên giường mặt buồn xo. Có phải là có chuyện gì rồi Ko? Theo kinh nghiệm xem phim, đọc truyện thì đồ có khi bố mẹ cô ly hôn? Hay bố cô bị đuổi việc? Hay nhà cô mắc nợ chồng chất?? Cái nào cũng Ko muốn bị đâu.

-Ngồi xuống đây.-Bố cô vỗ vỗ giường.

-Bố mẹ..

-Bố mẹ có chuyện quan trọng cần nói.-Mẹ cô nhích lại gần rồi với tay lên vuốt tóc cô.

-Bố... mẹ.. 2 người... có phải là giấu con Ko?-Cô rom róm nước mắt, gần đây bố mẹ cô đúng là Ko vui về . Lại còn hay đi đâu đó, có phải vào bệnh viện mà giấu cô Ko? Là bị ung thư sao??

-Bố mẹ.. xin lỗi. Bố mẹ sợ con sốc.-Mẹ cô nói.

-2 người... cứ thế mà bố con đi sao??-Cô òa khóc thật to. Mẹ cô thì vuốt lưng cô, bố cô vẫn chưa nói gì.

-Vậy nên.. bố mẹ mới định báo con đi cùng bố mẹ.-Bố cô lên tiếng.

-Đi cùng 2 người lên thiên đàng sao? 2 người nói gì vậy?? Con Ko hiểu?-Cô ôm đầu khóc nức nở, bố mẹ cô trọn tròn mắt.

“Cốc”-Bố cô cốc mạnh vào đầu cô 1 cái

-Aa.. đau, sao bố cốc đầu con. Sưng bằng quả ối rồi đây này...-Cô meo máo quệt nước mắt.

-Ăn nói vớ va vớ vẩn, thiên đàng cái gì?-Bố cô làm mặt tức giận.

-Thì... nếu bố mẹ bị bệnh, 2 người muốn con đi cùng Ko phải đi lên thiên đàng sao? Chả lẽ xuống địa ngục??

-Con bé này...-Bố mẹ cô cười.

-Con với cái, nó trù mình bị bệnh mà phải lên thiên đàng luôn. Có hiểu.

-Ya.. thế Ko phải vậy sao?? Hi hi.. sao bố mẹ Ko báo sớm. Con cứ tưởng..-Cô cười ngốc.

-Con cái nhà..-Mẹ cô lắc đầu.

-Bố được công ty cử sang Hàn làm giám đốc chi nhánh bên đó. Tổng công ti ở đây sẽ có người thế chỗ.

-Hà??

-Cả nhà mình phải sang Hàn, bố thì biết tiếng chứ 2 mẹ con chưa biết. Tối đây bố sẽ mời giáo viên dạy tiếng Hàn đến dạy cấp tốc.

-Hàn Quốc rất đẹp, con muốn sang đó nhưng con phải ở Việt Nam. Ko chịu sang đâu, để con ở 1 mình cũng được. Con lớn rồi mà...

-Lớn nổi gì? Nếu để được con ở đây bố mẹ đã để con ở đây rồi. Bố biết con buồn vì nhiều lí do, nhưng bố mẹ cũng buồn này. Sống hơn nửa đời người ở đây rồi, bố cũng Ko muốn chuyển nhưng do công việc..-Bố cô vuốt lưng cô, nhẹ nhàng an ủi.

-Ko. Con Ko đi.-Nước mắt cô giàn giụa, hất tay bố cô ra rồi chạy về phòng. Thu mình vào góc mà khóc. Bạn bè cô ở đây, người thân cô ở đây, tất cả những gì thân thuộc với cô nay phải rời xa. Nhất là, ở Việt Nam, có người cô luôn thầm thương trộm nhớ. Dù người đó nghĩ rằng cái "tình yêu" của cô chỉ là do tuổi trẻ, nhưng cô biết, cô thích anh đến điên luôn. Bảo cô rời xa anh, làm sao cô làm được?

"Cộc..cộc.."

-Bố vào nhé!-Ông mở cửa bước vào, tay cầm ly sữa nóng còn bốc hơi.

-Híc.. bố ra ngoài đi..-Cô nói lớn, bố cô thấy cô vậy chỉ nhẹ nhàng kéo cô lên giường ngồi. An ủi cô hết lòng nhưng cô vẫn cứ buồn.

-Con buồn vậy là do anh Sơn phải Ko?-Bố cô xoa đầu cô

-Ai bảo bố? Con buồn vì cái khác..-Cô bĩu môi.

-Nói dối..Ông búng tai cô 1 cái, khẽ mỉm cười.

-bố cười cái gì mà cười..-Cô tâm trạng Ko tốt, bố cô lại cứ đùa làm cô hơi tức.

-Sang Hàn toàn idol ko, đẹp trai hơn thằng Sơn nhiều.

-Xi.. con Ko thích.

-Chứ Ko phải con vẫn thích mấy nhóm nhạc à??

-Thì... Thôi bố về phòng ngủ đi, để con 1 mình..-Bố cô gạt đầu, cầm cốc sữa trên bàn đưa cho cô. Cô Ko muốn uống nên đẩy ra, Ko ngờ bố cô cảm lạnh vậy. Cốc sữa rơi tự do,"Choang" vỡ cốc. Sữa thì đổ hết lên người bố cô. Ông tức giận kéo cô nằm sấp xuống giường, tay cứ vậy mà vung lên hạ xuống, bố cô im lặng đánh, cô thì im lặng khóc. Thấy vậy, ông liền tăng thêm vài phần lực, mong cô đủ qua 2 lớp vải nhưng vẫn cảm nhận được móng đang nóng lên và bắt đầu rất.

-Tha cho con.. hic.. đau quá...-Mãi đến đây cô mới mở miệng xin tha.

-Được rồi. Có biết lỗi chưa? Ko được hỗn vậy. Biết là con buồn nhưng như vậy là sai..-Cô gạt đầu mà Ko trả lời.

-Hay là... gửi con ở nhà anh Sơn nhì?-Ý tưởng này chợt loé lên trong đầu ông.

-Được đó bố..-Cô ngồi bật dậy, gạt gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, quên mất cái móng đang ê ẩm

-Ko làm phiền người ta thế được.

-Ko phải bố gửi con ở đấy hoài hay sao?-Cô bĩu môi làm bằm

-Đấy là ít ngày, gửi con ở đấy quanh năm thì Ko được. Để bố tính, Ko có

cách thì con phải sang Hàn thôi.

-Ko chịu.. Ko sang đâu. Có chết cũng Ko sang Hàn..-Cô dậm chân bình bịch xuống sàn

-Trời ơi.. thôi được rồi. Để tôi bàn với thằng Sơn, nó Ko chịu thì thôi đấy..Một cô quá cơ..-Bố cô lắc đầu vác thân già về phòng tắm rửa. Nhờ con quý nhỏ mà tối rồi còn phải lết xác đi tắm gội.

Tại Highlands Coffee

-Thầy chờ lâu Ko ạ? Hôm nay em bận quá..-Anh chạy tới chỗ ông ngồi, gỡ đầu.

-Thầy vừa tới, ra gọi đồ đi..-Ông gạt đầu, anh chạy ra gọi 1 ly coffee rồi trở lại.

-Thầy có chuyện gì ạ?-Anh ngồi xuống ghế, nhân nhả nhắm nháp hương vị của coffee

-À.. Chuyện là thế này. Công ti cử thầy sang Hàn làm giám đốc chi nhánh bên đấy. Gia đình thầy chắc cũng phải sang đấy thôi.

-Thế ă?? Vậy chán nhì.. em vừa về nước được mấy tháng thì thầy lại đi.

-Ồ. Thầy cũng Ko muốn, nhưng mà chắc phải làm vài năm bên đấy rồi tìm cách xin về Việt Nam.

-Dạ..-Anh gạt đầu.

-Thầy là muốn nhờ em trông coi Linh lúc thầy cô Ko ở Việt. Nó sống chết Ko chịu đi sang Hàn..

-Vậy hà thầy? Hay... Thầy cứ để Linh ở nhà em, dù sao nhà em có mỗi mình..-Anh suy nghĩ 1 lúc rồi quyết định.

-Như vậy phiền em, đàn ông lớn rồi cũng phải tìm mấy cô mà yêu đi chứ?

-Em Ko có kế hoạch, em định tập trung cho công việc. Bao giờ ổn định rồi em tính đến chuyện đó sau, và lại em cũng chưa thấy ai hợp ý.

-Ừm. Nhờ em, thầy sẽ về nước thường xuyên nhất có thể. 2 năm nữa thi đại học rồi, có gì em giúp nó hộ thầy. Thầy vẫn chưa biết nó định vào trường nào.

-Vâng.

-Em có cuộc sống riêng của em, Linh cũng lớn rồi. Em Ko phải tập trung vào nó nhiều, nghĩ đến bản thân 1 chút. Thôi, thầy về đây. Dạo này nhiều việc quá.-Ông đứng dậy vỗ vai anh rồi đi thẳng. Anh thở dài, vác thêm cục nợ vào người rồi..

Cô Ko nghĩ rằng anh sẽ đồng ý cho cô ở nhà mình, nghe được tin anh đã đồng ý, cô nhảy cẫng lên, vô cùng vui vẻ. Nhưng mới vui thể liền lo sợ, bình thường anh đã nghiêm khắc lắm rồi, ở cùng với anh thì cô chết chắc. Nghĩ đi nghĩ lại thì nhờ sự nghiêm khắc của anh mà cô ngày một trưởng thành, anh cũng muốn tốt cho cô thôi...

Chuối ngày tràn ngập sắc màu của cô từ đây mà có: buồn, giận, vui vẻ, hạnh phúc, đau đớn,....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Cô cũng đã chuyển đồ đạc sang nhà anh, hôm nay chính là ngày bố mẹ cô bay.

Sân bay A

-Bố mẹ đi cẩn thận.. -Cô ôm thật chặt mẹ mình, mắt phấp phỏng.

-Cảm ơn con. Ở nhà ngoan, nghe lời anh Sơn, cố gắng học tốt. Bây giờ có điện thoại máy tính, cứ gọi FaceTime cho bố mẹ. -Mẹ cô vỗ lưng cô dặn dò. Cả mấy ngày trước mẹ cô đều qua phòng cô ngủ, dần hết chuyện nọ đến chuyện kia. Hai bố cô ngủ 1 mình cô đơn muốn chết... Đàn bà đúng là nói lắm.

-Bố mẹ giữ gìn sức khỏe.-Cô vẫn ôm mẹ cô như vậy, vùi đầu vào vai mẹ, cố tận hưởng cảm giác có mẹ ở bên. Anh và ông thì đang đứng nói chuyện bên cạnh, chứng kiến cảnh mẹ con mùi mẫn như vậy Ko khỏi ghen tị..

-Bố thì sao?-Ông nhưn mày.

-Bố đẹp trai phải giữ gìn sức khỏe, thường xuyên về chơi với con. Nhớ mua nhiều quà cho con.-Cô chạy sang ôm bố, cười tí mắt.

-Ừm, ở đây nhớ giữ gìn sức khỏe, học hành ngoan ngoãn. Bố sẽ thường xuyên về đây, bao giờ nghỉ hè sẽ dắt con sang bên đó chơi.

-Vâng.-Cô gật đầu

“Chuyến bay X sẽ khởi hành vào lúc...”

-Thôi bố mẹ đi đây.

-Thầy cô đi thượng lộ bình an.-Anh đến cuối mới mở miệng ra chúc thầy mình 1 câu.

-cảm ơn em, nhớ chăm sóc bản thân, chiều cổ con bé hộ thầy. Thầy đi nhé, bố đi đây..-Ông dặn dò anh 1 chút rồi kéo va li cùng vợ mình đi. Anh và cô sau khi đó thì đi ăn rồi đi vào trung tâm thương mại mua đồ ăn để nấu bữa tối.

Mọi việc diễn ra bình thường, cô cũng quen ở nhà anh rồi nên Ko có vấn đề gì cả. Chỉ là buồn vì phải xa bố mẹ..

Mai là chủ nhật nên ăn tối xong, cô cùng anh xem TV rồi mới đi ngủ. Ngồi cạnh anh, tim cô đập thình thịch thình thịch...

-Thầy.. có thích quà hôm bữa em tặng Ko?-Cô thì thào

-Cũng được. Nhưng lần sau Ko được đi làm thêm để kiếm tiền mua quà nữa.. tôi còn tưởng em Ko bao giờ nhắc đến hộp quà đấy.-Anh khẽ mỉm cười.

-Thầy thích là tốt rồi.-Cô cười tươi.

-Ừ. Xa bố mẹ có nhớ đến nỗi Ko ngủ được Ko?-Chuyện chủ đề a~

-Em Ko biết nữa..-Cô đúng là chưa thể thích ứng với việc Ko có bố mẹ ở cạnh. Nhưng dù sao cô cũng có anh ở bên..

-Tối sang phòng tôi mà ngủ, nếu em cần người ngủ chung. Ko thì cứ đi ngủ đi. Mai em có muốn đi chơi đâu Ko?

-Xem phim.-Cô nhanh chóng trả lời.

-Xem lịch chiếu đi, rạp nào?-Cô bấm bấm điện thoại 1 lúc ..

-Rạp CGV đi thầy. Có nhiều giờ lắm. thầy chọn đi..-Cô đưa điện thoại cho anh.

-20h15 nhé. Mai tôi phải đến công ti họp chút, chắc tầm đấy mới về được. Đến giờ thì cứ xuống nhà đợi, tôi sẽ về đón.-Anh đứng dậy, vỗ đầu cô 1 cái.

-Em xem TV nữa thì xem đi. Tôi đi làm việc chút, cần gì cứ gọi tôi.-Nói rồi đi vào phòng. Cô tắt TV, tắt đèn, đi vào phòng, nhắn tin với Nhi. Cô hẹn nó sáng mai đi chơi, nhớ đã đồng ý. Chỉ cần xin phép anh thôi..

“Cộc..cộc”

-Cứ vào đi.-Anh nói vọng ra.

-Em cứ mở cửa vào, Ko cần gõ cửa. Sao? Có chuyện gì? -Tay anh lướt trên bàn phím laptop.

-Thầy ơi.. mai cho em đi chơi với Nhi.

-Ừm 2 đứa đi đâu?-Hôm nay anh dễ tính đến lạ, cô hơi ngạc nhiên về điều này.

-Em vào trung tâm thương mại đi vòng vòng, ăn uống rồi về nhà thôi ạ.-Anh gật đầu.

-Có tiền chưa?

-Dạ...

-Em cần khoảng bao nhiêu?

-Em chắc Ko mua gì nhiều đâu ạ, chỉ đi xem đồ thôi...

-Đây.. Thè tín dụng này cho em mượn, mua quần áo hay đồ gia dụng. Bố em có dặn tôi cứ chi tiền cho em, hàng tháng bố em sẽ gửi tiền vào tài khoản tôi. Em cứ tiêu nhưng đừng phung phí quá, giữ hoá đơn về đưa tôi xem em mua những gì...-Anh nghĩ quần như vậy hơi chật quá, nhưng phải quần chật, tiền thì anh và bố cô đều Ko thiếu. Quan trọng là anh sợ cô sẽ coi tiền như cỏ rác.

-Vâng..-Cô gật đầu.

-Ừ.. Tôi sẽ gọi tài xế đưa đón em, đi ra khỏi trung tâm thương mại báo tôi 1 tiếng

-Vâng.

-Ừ... Tối mai... em hâm lại đồ trong tủ lạnh ăn, tôi nấu thừa hơi nhiều.-Anh tiếp tục đánh máy.

-Vâng.. Thầy có ăn tối Ko ạ?

-Tôi Ko ăn, em cứ ăn đi. -Cô gật gù.

-Khoảng thời gian này tôi bận chút, em chịu khó ở 1 mình. Hết bận tôi sẽ ở nhà thường xuyên hơn.

-Vâng. Thầy ơi...-Cô ngập ngừng mãi chưa nói được

-Hửm?-Anh ngẩng đầu lên.

-Cho em ngủ cùng thầy 1 tối thôi, duy nhất hôm nay thôi. Em... sợ...

-Ừ. Tôi cứ sang đây mà ngủ, em ko ngủ được,còn nhớ bố mẹ. Nếu em Ko ngủ 1 mình được thì sang đây, giường tôi cũng rộng.

-Em cảm ơn..-Cô ngượng chín mặt, tại vì cô sợ bóng tối với cả cô quen có hơi ấm bên cạnh lúc ngủ nên nhất thời Ko quen. Nói là có phòng riêng chứ nửa đêm cô lại mò sang phòng bố mẹ chui vào giữa 2 người nằm. Mấy hôm bị gửi ở nhà anh năm 1 mình mà ngủ Ko bao giờ ngon, sợ ma thấy mò..

Tối đó, cô ngủ rất ngon nhờ hơi thở ấm áp của anh bên cạnh, anh lại Ko ngủ được bởi cứ ôm xong gác lên anh, vịn vịn người, gần sáng anh phải mò sang phòng cô ngủ. Cô lúc đấy ngủ say như chết, chả biết gì cả.

Sáng hôm sau, cô dậy, đi chơi với Nhi. Đi lòng vòng lòng vòng quang trung tâm thương mại, mua vài bộ quần áo cho mình rồi cô thấy 1 cái áo sơ mi xám rất hợp với anh nên liền mua cho anh. Sau đó 2 người ăn pizza rồi đi mua thêm 1 chút đồ, cô cũng tiêu khá khá rồi mới về nhà. Com nước xong, cô xuống nhà đợi anh, trời bắt đầu mưa, cô cứ đứng đó, đứng nhờ vào mái che ở Circle K, nhưng Ko tránh khỏi bị ướt. Anh làm gì mà lâu vậy? Cô xem đồng hồ đeo tay rồi lại xem đồng hồ, điện thoại cô thì sắp hết pin, gọi cho anh mấy cuộc thì sập nguồn. Cô cứ đứng đợi, đã 20h15 rồi... Thế là hết, khỏi xem

Vì vài lí do mà anh ra khỏi phòng họp muộn, nhìn vào máy có cuộc gọi nhớ, gọi lại cho cô thì thấy thuê bao. Lái xe cấp tốc về nhà, vừa về đến nơi thấy cô vẫn đứng dưới trời mưa, thậm chí cô ngốc. Chạy xe ra chỗ cô đứng rồi bấm còi "Bíp,bíp". Cô thấy vậy mới lật đật chạy vào xe, vừa lên xe đã thấy bộ mặt Ko hài lòng của anh.

-Xin lỗi, tôi họp về muộn, hay để hôm khác xem phim, bây giờ tôi đưa em đi ăn khuya. Có chịu Ko?-Anh tập trung lái xe, cô thì thỉnh thoảng lại liếc sang anh.

-Vâng.-Mắt cô rom rớm nước mắt từ lúc nãy chắc vì chờ lâu, anh quay sang mới để ý.

-Em ngốc lắm. Trời mưa thì lên nhà chứ sao lại đứng cửa Circle K? Mưa hắt hết vào rồi em mặc phong phanh thế kia, ốm thì em chết với tôi.-Anh cảnh báo.

-Em.. xin lỗi.-Anh gật đầu, rồi 2 người cứ thế đi ăn rồi đi về.

Anh cũng Ko muốn tính toán vụ này với cô, cho ốm 1 lần cho nhớ. Anh Ko phạt gì cả.

Tối đó, anh xem hoá đơn của cô đưa, Ko có gì đặc biệt cả. Chỉ có sao lại có sơ mi nam ở đây nhỉ? 1 lúc sau thấy cô mở cửa đi vào với chiếc túi bên trong là áo sơ mi.

-Em thấy nó giảm giá nên tiện thế mua cho thầy.-Cô đặt chiếc túi lên bàn làm việc của anh, lấy cái cớ để biện minh.

-Ừm, lần sau Ko phải mua đồ cho tôi.-Anh lấy chiếc áo ra, nhìn size.

-Sao em biết size tôi mặc?-Anh nheo mắt nhìn cô.

-A... tại.. em mua bữa ấy mà.

-Thôi, dù sao cũng cảm ơn em. Lần sau Ko được nói dối nữa, lần này tha, còn nói dối là phạt nặng.-Cô cũng đủ Thông minh để hiểu anh báo nói dối chỗ nào. Anh thậm chí cô ngu ngốc, nộp hoá đơn cho anh rồi còn dám bịa chuyện là giảm giá.

-Em học bài xong chưa đó?-Đột nhiên anh hỏi, cô cũng nhớ ra chuyện này.

-Chưa..

-Lấy sách vở sang đây học, chừng nào xong thì chưa được đi ngủ. Mai tôi kiểm tra thấy em thiếu bài nào là ăn đòn.-Anh mở laptop ra bắt đầu làm việc.

-Hic... Ân-Cô gặt đầu, chạy vội về phòng lấy sách vở. Trong buổi đêm hôm đấy trong phòng anh cứ chốc chốc lại vang lên tiếng anh nging cô và cô bị cốc đầu. Mãi đến 12h30 mới được đi ngủ, cô vừa lên giường là ngủ say như chết....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngoại Truyện 1

Là kỉ niệm anh nhớ mãi....

-Cút đi. Từ bé tôi đã Ko có bố mẹ.- Anh gào lên rồi đóng cửa lại. Nước mắt trào ra, anh chỉ mới học lớp 6, đứng ra anh phải có tuổi thơ tuyệt vời bên bố mẹ như bao người khác thì anh từ bé đã Ko thấy bố mẹ đâu, 365 ngày họ ở với anh ế mấy tiếng?

-Son à..-Mẹ anh đứng bên ngoài nước mắt đã chảy dài, bà biết bà chẳng xứng làm mẹ. Con bà phải chịu quá nhiều tổn thương... Bà biết, bà chưa nấu cho con mình bữa cơm nào, chưa dẫn con đi mua sắm lần nào... Vì công việc, bà đành phải bỏ qua đứa con yêu, bà muốn con mình sống đầy đủ nhất

có thể. Nhưng bà ko biết con bà cần tiền bạc cũng như vật chất đó..

-Đề em vào.

-Nhờ em hết, anh chị Ko có nhiều thời gian, hoàn cảnh thì em biết rồi đấy. Vậy nhé, chị phải bay sang Mỹ có việc.-Anh vẫn đứng dựa vào cửa, anh biết mà.. họ đâu quan tâm đến anh, anh Ko bằng 1 góc của công việc kia mà..

“Cạch..cạch”..Cửa phòng bật mở, anh đang dựa vào cửa mà giặt mình, nhìn người đối diện. Ko phải bố mẹ anh, có chút thất vọng, người đàn ông đối diện gây cho anh thiện cảm bởi vẻ bề ngoài, áo sơ mi, quần jeans, cộng với ánh mắt siêu ấm áp và hiền từ..

-Thầy là Minh, từ nay sẽ là người dạy kèm cho em và là người giám hộ luôn. Thầy sẽ ở phòng bên cạnh em, bố mẹ em nhờ tôi vậy.-Người đàn ông nọ khẽ mỉm cười.

-...-Anh im lặng, người này có vẻ trẻ, gia sư của anh đều bị đuổi đi vì tính bướng bỉnh hết rồi. Người này trụ được bao lâu?

-Từ nay thầy nói phải trả lời. Có nhớ Ko?-Thầy nghiêm giọng.

-Ừm.-Anh khẽ gặt đầu, coi như là chấp thuận.

-Dạ, vâng đâu? Thầy lớn hơn em nhiều tuổi, còn là thầy giáo, phải giữ phép.-Ân cần dạy bảo anh, nói cho anh hiểu, từ trước tới nay anh chưa từng thấy có người như vậy với mình.

-Dạ.-Anh cũng Ko hiểu người này có ma lực hay sức hút đặc biệt gì trong lời nói, anh cứ làm theo răm rắp..

-Ngoan. Em đâu có khó bảo đâu, ngồi xuống đây..-Thầy kéo anh ngồi xuống giường, để anh ngồi trong lòng thầy. Thầy cao, anh lúc đó chỉ cao 1m55.. lọt thỏm trong lòng thầy. Quan trọng là.. anh chưa từng thân mật với ai như vậy.. Xấu hổ, liền vùng mình thoát ra khỏi lòng thầy nhưng.. đâu có được.

-Đừng có nháo. Ngồi im, nghe thầy nói này.-Nghe vậy anh liền ngồi im re, thấy vậy, thầy liền bật cười..

-Mới có thể đã sợ sao? Em đứng là để dạy bảo..-Mắt thầy tràn ngập ý cười.

-Tôi đã 12 tuổi, đừng coi tôi là trẻ con, ai thêm sợ chứ.-Anh tỏ ra vẻ lạnh lùng, quay ngoắt mặt sang bên cạnh.

-Ko được xưng “tôi” với thầy, phải xưng “em”.-Nghe học trò nói vậy, liền mở miệng giáo huấn.

-Tôi thích vậy.

“Bốp”- thầy đánh vào tay anh 1 cái, 1 mảng hồng hồng hiện lên.

-Aa..-Anh Ko tự chủ được mà tên lên 1 tiếng.

-Hỗn với thầy ha. Lần này là lần thứ 2 rồi, phải phạt. Lần sau là gấp đôi.

-...

-Được rồi, nhìn vào mắt thầy này.-Thầy xoay người anh để anh đứng dậy, đối diện với thầy.

-Son, thầy biết em Ko nhận được nhiều sự quan tâm và dạy dỗ từ bố mẹ. Từ nay, thầy sẽ dạy em tất cả từ những điều nhỏ nhất, tạm thời thầy thế bố mẹ em. Dù em Ko coi thầy là thầy nhưng thế nào em cũng phải nghe lời thầy.-Thầy nghiêm túc nói.

-Em chưa thể thích ứng được với việc có thầy bên cạnh thì cứ từ từ thích ứng.-Anh thật sự Ko biết mình phải làm gì và nói gì bây giờ.. Tất cả những gì thầy nói đều rất thuyết phục.

-Trả lời!-Thầy vỗ nhẹ anh, gần giọng.

-Ừm

-Cái gì?

-Dạ...

-Được rồi, thầy chỉ có 1 điều muốn nói với em, cứ làm sai là chịu phạt.

-Hả?

-Em nghĩ thầy Ko có quyền phạt em chứ gì? Thầy là thầy của em, hiện giờ sẽ thay bố mẹ dạy dỗ và chăm sóc em. Thầy sẽ Ko để học trò hay đứa con của mình hư hỏng. Em Ko nhận được sự giáo dục đúng đắn nhưng, từ giờ em sẽ nhận được. Nếu em dám mở lòng mình ra với thầy, dám chịu phạt khi làm sai thì tối nay nói với thầy, thầy cho thời gian suy nghĩ. Nếu Ko thì thầy vẫn dạy em bình thường, chăm sóc em bình thường. Quan trọng là em có dám mở lòng mình ra và chấp nhận tình cảm của thầy Ko thôi..

-...

-Thầy về phòng, có gì gọi thầy.-Thầy cười, nụ cười của thầy ấm áp đến lạ. Anh ngồi đó ngẩn ngơ, suy nghĩ về những lời nói của thầy..

Lấy hết dũng khí của mình, anh mở sang phòng thầy gõ cửa.

“Cách”

-Sao? Có câu trả lời chưa? -Thầy dẫn anh vào phòng, để anh ngồi lên chiếc giường, nhẹ nhàng ngồi cạnh anh.

-Có rồi. Em... sẽ chọn phương án số 1.-Thầy cốc đầu anh 1 cái.

-Kính gửi đâu? Thầy Ko phải bạn của em đâu nha~

-Với cả phương án số 1 là phương án nào? -Thầy tỏ vẻ ngáo ngơ

-Là phương án... số 1 đó.

-Em bướng vậy nè, thầy bảo em dùng kính gửi, có nghe Ko? “À” của em đâu hết rồi? -Anh cố làm lơ, thói quen của anh như vậy rồi, sửa đâu có để.

-Nói xem, phương án số 1 là gì? -Thầy nhướn mày.

-Phương án số 1 là... um. khi sai sẽ.. chịu phạt.., sẽ mở lòng.. với thầy..

-Được rồi. Nếu em đã quyết vậy thì cấm có hối hận, thầy nghiêm khắc lắm à...

-Thầy đã nói rồi, sai thì phải phạt. Ngày hôm nay thôi, em đã sai nhiều lắm rồi. Phải phạt! -Anh thảm than thầy ác, mới ngày đầu mà phạt phịch gì.

-Nghĩ xem, hôm nay em có tội gì khiến thầy phải phạt.-Thầy đứng dậy rồi đi ra ngoài, 1 lúc sau, thầy quay lại với.. cái chổi lông gà đằng sau lưng.

-Nghĩ xong chưa? -Thầy mỉm cười, nụ cười này.. Ko ấm áp gì hết, anh thấy lạnh đầu đầu... ..

-Dạ chưa..-Đột nhiên ngoan ngoãn.

-Thêm tội Ko thành thật nhận lỗi.

-Thầy nói cho em được Ko? -Anh liều mạng hỏi.

-Thầy nói cho em biết tội là hình phạt nặng thêm này..

-Vậy... cũng được ạ.-Anh ỉu xiu, thà vậy còn hơn, thầy cứ hỏi hỏi vậy là tra tấn tinh thần anh chết mất.

-Hỗn láo với mẹ, trọng tội. Ko nghe lời thầy, Ko thành thật nhận lỗi. Tội nặng Ko thể tha...

-...

-Phạt thế nào đây??

-Em..Ko biết.

-Được rồi, thầy có rất nhiều hình phạt, nhưng đối với đứa bướng bỉnh như em thì phải dùng biện pháp mạnh. Nhìn cây chổi lông gà là em hiểu đúng Ko? -Giơ giơ cây chổi lông gà.. đúng là biết cách dọa người a~

-Vâng..-Anh sợ tái mặt, đầu chảy đầu mồ hôi, từ bé đến giờ anh chưa bị đánh lần nào đâu.

-Hỗn với mẹ, thầy phạt 20 roi, 2 tội kia phạt 10 roi. Em có phục Ko? -Anh gật gật đầu, cúi thấp mặt.

-Nằm sấp xuống.-Anh liền nằm sấp, tay bám chặt ga giường.

-Cởi quần.

-Thầy....

-Em thích tự cởi hay thầy cởi? -Anh lại chậm Chạp cởi quần ngoài ra.

-Được rồi, giữ lại cho em quần kia. Luật, Ko được xoa, Ko được né, Ko được rời vị trí, phải thả lỏng người. Vì phạm đánh thêm 5 roi/1 lần.

“Chat”-Aa..-Ko tự chủ kêu 1 tiếng, anh liền xấu hổ bịt mồm lại.

“Chat”,”chat”,”chat”,”chat”-Cứ 4s lại 1 rồi đáp xuống mông anh, lần đầu bị phạt của anh, thầy xuống tay Ko thương tiếc. Đau chết anh rồi.

“Chat”,”chat”,”chat”,”chat”,”chat”

“Chat”,”chat”,”chat”,”chat”,”chat”

-Aaa... đau quá. Thầy nhẹ xúi được Ko?

-Ko. Đánh vậy là nhẹ rồi..-Đúng thật là thầy chỉ dùng 6 phần lực..

“Chat”,”chat”,”chat”,”chat”,”chat”

“Chat”,”chat”,”chat”,”chat”,”chat”

-Đau quá...-Mất anh phẩm hồng, nhìn rất đánh thương, tay giờ ra vuốt chạm mỏng thì nhớ lời thầy, rụt tay lại.

-Đánh đau, nhớ kĩ. Lần sau mà còn hỗn với bố mẹ thầy sẽ phạt em gấp ba...Bố mẹ là người cho em sự sống, cho em mọi thứ vật chất, dù họ Ko thể hiện tình thương nhưng bố mẹ nào Ko yêu con cái chứ? Có chết thì người đầu tiên em phải kính trọng là bố mẹ mình. Đến trường học vẫn có quá nhiều bài về bố mẹ, Ko cần thầy phải nói đâu, nhỉ?

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

-Xong rồi, ngồi dậy đi.-Thầy để cây chổi lông gà lên bàn. Anh lật đặt kéo quần rồi ngồi dậy, mông đau làm anh giật mình.

-Có đau lắm Ko?-Thầy ân cần hỏi

-Đau..-Anh gật gật đầu. Thầy lại với lấy cây chổi lông gà cầm tay anh lên đánh mạnh xuống 5 cây.

-Aaa.. đau quá. Thầy.. đừng đánh nữa.-Tay anh sau 5 cây thì đã in 5 con lươn đỏ thẫm.

-Thầy đã nói bao nhiêu lần là nói với người lớn phải lễ phép rồi?-Thầy mắng, vẫn kéo tay anh đến xoa xoa cho anh.

-Ngoan ngoan sẽ Ko bị phạt nữa, hừ là phạt.-Thầy xoa xoa đầu anh.

-Vâng..-Anh lễ phép a~ chính là sợ bị phạt nữa. Chợt thầy đứng dậy, anh đang tận hưởng cảm giác có thầy ở bên mà..

-Ồ..-Anh ú ớ

-Thầy đi lấy sữa cho em. Uống mới cao được, lùn quá trời..-Thầy cười rồi đi ra ngoài, anh ở bên trong bĩu môi, Ko mấy cho anh là thầy đã thấy hành động dễ thương đó..(nghe có mùi đam ở đây..)

-Trẻ nhỏ dễ dạy, dễ ngọt 1 chút là ngoan rồi...-Thầy vui vẻ lắm lắm, chỉ cần 1 chút tình cảm mà anh đã vậy rồi a~ Thầy thầm trách bố mẹ anh, để anh thiếu thốn tình cảm đến mức đó, từ nay thầy sẽ bù đắp cho anh.

-Tối nay ngủ ở đây với thầy, ngoan mai dẫn đi chơi-Thầy đi vào với cốc sữa trên tay, miệng dụ dỗ anh.

-Là thầy nói đó...-Anh liếc thầy.

-Ừ, tối ngủ đây với thầy.. Mai chủ nhật đi chơi về rồi học bài. Bảng điểm của em tệ quá đó.. Học cho nghiêm túc, Ko thì ăn đòn.-Doạ anh xong liền đưa anh cốc sữa, ngồi xuống giường xoa xoa đầu anh làm tóc rối bù.

2 thầy trò cứ thế đi ngủ, anh tranh thủ rúc vào lòng thầy, tưởng thầy đã ngủ. Thật ra thầy mắt sáng quắc nhìn hành động lợi dụng của anh, vòng tay ra xoa xoa đầu anh, thầy thích tóc anh, mềm mềm, anh ở đó giật bản mình. Bị thầy phát hiện rồi a~ Thật xấu hổ..

Anh quý thầy từ lần đó, anh thích sự ấm áp của thầy, thích sự nghiêm khắc của thầy, thích luôn mấy câu nói đùa của thầy... Thầy sẽ mãi là người anh luôn tôn trọng và nghe lời dạy bảo.

Đó là kỉ niệm anh nhớ mãi.. Lần đầu có người dạy dỗ anh, trách phạt anh, lần đầu có người Ko cho anh hỗn káo với bố mẹ, người đầu tiên cười nói với anh, người đầu tiên ôm anh ngủ, vãn vãn và mây mây... Thầy-là người đầu tiên dành tình cảm đặc biệt cho anh và anh cũng vậy. Anh dễ dàng bị thầy thuần hoá a~ Nhu nhược, quá nhu nhược..(Anh: Thử sống với thầy xem chừng có bị thuần hoá Ko?*Bè tay*. Aur: em Ko dám ạ...* chạy mất dép*)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 16

CHAP 16

Đã ở nhà anh, cô cũng phải làm quen với nếp sống mới, có quy củ hơn chứ Ko như ở nhà. Anh dậy rất sớm, vậy nên cô cũng phải dậy sớm để ăn sáng rồi đến trường cùng anh, anh cũng quy định luôn giờ ăn tối nữa... Cái gì cũng có luật hết, mệt à..

-Linh. Đạo này tôi để ý mắt em hay nheo , đi vào thay quần áo tới bệnh viện.-Anh vừa đi ra uống nước, thấy cô xem TV mà mắt nheo hết cả lại..

-Thầy ơi... em Ko có muốn vào bệnh viện, Ko vào bệnh viện đâuuuu..-Cô chạy tới kéo áo anh, cô sợ bệnh viện, cái gì ở bệnh viện cũng rất sợ.

-Phải đến để kiểm tra mắt rồi cắt kính với mua thuốc nữa. Ko nói nhiều, nhanh lên. Xong dẫn em đi ăn chè...-Anh dụ dỗ cô, dù sao bây giờ cũng là 2h chiều, anh muốn đi đâu đó.

-Ko đi, Ko đi đâuuuu-Cô chạy vèo vào phòng, chốt cửa lại.

-1 là đi, 2 là ăn đòn, em chọn cái nào?-Anh đứng ngoài cửa nói

-Ép người quá đáng, ác quỷ, biến thái, điên, thần kinh, lên con,.....-Cô vừa thấy quần áo vừa lắm bầm lắm bầm

-Tôi nghe hết đó..-Anh đứng dựa vào cửa, đợi cô, tình cờ nghe được..

-Tai chó hả? Thính vậy??

-Em nói lại xem??

-Ko dám...

“Cạch”

-Xong rồi

-Ồ. Đợi tôi chút..-Anh bay vào phòng thay quần áo rồi ra kéo cô đi đến bệnh viện..

Bệnh viện D

-Về em đi cắt kính cho bạn, mua thuốc, cứ đưa họ đơn thuốc với sổ khám bệnh là họ biết.

-Vâng, cảm ơn bác sĩ.-Anh nói, quay sang lườm cô 1 cái.

-Cảm ơn bác sĩ.-Cô nhận được cái lườm sắc lẹm của anh, liền ngoan ngoãn cúi đầu.

Đi mua thuốc và cắt kính xong, anh dẫn cô đi ăn chè đúng như lời hứa.

Ngày đẹp trời nọ

-Linh, em Ko uống thuốc hả? Sao lọ thuốc còn nguyên thế này??

-Em có uống mà...

-Còn dám nói dối?--Cốc đầu cô 1 cái, anh cầm lọ thuốc lắc lắc.

-Từ nay tôi để thuốc vào hộp chia theo từng ngày, về tôi kiểm tra, em mà Ko uống là chết với tôi.-Lại hăm dọa,rồi lấy hộp đựng thuốc để vào đó mỗi ngày 1 viên thuốc.

-Đi học mang bình nước đi uống nghe Ko?

-Dạ...-Mặt cô phụng phịu, thuốc này mùi ghê muốn chết, ai uống cho nổi.

Mấy ngày đầu cô bị mất ngủ mệt mỏi vào cố gắng uống, anh kiểm tra cũng khá hài lòng. Một hôm sau anh bận việc, Ko kiểm tra được , và lại anh cũng tin cô sẽ Ko dám trái lời anh.

Thấy anh Ko kiểm tra, cô cũng chủ quan, thuốc cứ bỏ đấy, Ko uống viên nào, vứt luôn hộp thuốc trên bàn học.

Tối đó, anh vào phòng cô định dặn cô mai tối anh Ko ăn ở nhà.

“Cạch”

-Linh, mai tôi bận, em ăn tối ở nhà hay ăn ở ngoài. Nếu ăn ngoài tôi cho tiền..-Anh bước đến bằng học.

-Em nấu mì ăn cũng được.-Cô chăm chú làm bài tập anh cho, Ko để ý anh đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào hộp thuốc.

-Linh, em Ko uống thuốc hả?-Anh mở hộp thuốc, thấy còn nguyên, từ hôm anh kiểm tra thì vẫn công vậy.

-Em.em...-Run run sợ sợ, 2 ngón tay cô chọc chọc vào nhau.

-Em cuối cùng là chưa bao giờ để lời tôi vào đâu. Tôi mất niềm tin đã đặt vào em, thật đáng thất vọng.-Nói rồi anh để hộp thuốc lên bàn và bỏ về phòng. Cô bản thân ngồi đó, anh vừa nói mất niềm tin ở cô sao? Thất vọng về cô sao? Tại sao lần này anh Ko phạt cô...? Có phải anh chán ghét cô luôn rồi Ko? Chỉ là mấy viên thuốc thôi mà.. Cô buồn bã nghĩ...

Anh bên phòng cứ đợi cô sang nhận tội, nhận phạt, thất vọng lại chồng thêm thất vọng. Anh chỉ định nói vậy rồi phạt cô vài thước rồi bỏ qua cho cô, lại cho cô ngủ ở phòng mình như mọi hôm. Nhưng rút cục là tối nay anh lại ngủ 1 mình rồi.. Lại lo cô ngủ 1 mình sẽ sợ mà Ko ngủ được.

Cô nghĩ chắc anh chỉ nói vậy thôi, mai sẽ sang tạ tội với anh. Bây giờ đã muộn rồi, mai cô còn đi học, anh còn đi làm. Cô Ko nghĩ anh sẽ đợi cô sang... Cứ thế nằm xuống cố gắng kìm nén nỗi sợ mà ngủ.

Sáng hôm sau, cô dậy anh đã đi khỏi nhà, Ko để lại lời nhắn gì. Mọi khi anh vẫn để lại lời nhắn mà.. chắc anh bận quá quên mất..Thật ra do anh giận nên cố tình đó.. để cô sợ mà cuối cùng với vẫn với lo với nghĩ vậy.

Tối đó, cô ăn uống dọn dẹp xong rồi tự giác sang phòng anh quỳ , nhưng đầu gối tê rần, đó bầm rồi anh vẫn chưa về. Mãi lâu sau, anh mới về, thấy cô quỳ như vậy cũng hài lòng, ít ra cũng biết sai và hối lỗi.

-Đứng lên, quỳ bao lâu rồi?-Vào phòng, xắn tay áo sơ mi lên 1 chút rồi ra chỗ cô. Cô phải bấn vào tường, cố gắng lắm mới đứng dậy được, đứng dậy lại ngã xuống sàn. Anh thấy vậy rất đau lòng, chạy ra đỡ cô rồi dịu cô ra giường ngồi.

-Đầu gối này, em quỳ bao lâu rồi hả?-Anh vì lo cho cô mà hơi lớn tiếng, làm cô hơi sợ, rụt rè lên tiếng.

-Từ lúc 7h30'..

-7h30' hả? Em đừng có hành bản thân vậy chứ??-ruột gan phèo phổi anh quặn thắt, sao lại quỳ lâu vậy? Cô Ko sót bản thân thì anh sót đó... Tay xoa xoa đầu gối cho cô, đó bầm hết cả rồi.

Thấy anh lo cho mình cô hơi vui vui, quỳ như vật được anh xoa cho cũng được ☺ □

-Em như thế này bỏ em mà biết được là chết tôi rồi...-Hơi thất vọng, hoá ra vì bố cô Ko phải vì cô sao?

-Là em sai, em Ko nên bỏ uống thuốc.-Cô lí nhí nhận lỗi.

-Tôi qua tôi cứ đợi em sang nhận lỗi, tôi chỉ cần em sang nhận lỗi tôi qua sẽ phạt em nhẹ rồi tha, nhưng để đến hôm nay thì chuyện Ko như vậy được.-Anh cười nhạt. Cô sợ rồi nha... phạt nhẹ của anh là gì chứ? Đánh cho cô bầm mông của anh là phạt nhẹ đó.

-Xoè tay ra.-Anh vốn Ko muốn cô nằm sấp, đầu gối đang đau, cứ để cô ngồi yên vậy được rồi. Lấy thước đeo trong ngăn bàn, cái này anh được học sinh nữ tặng. Lần đó mượn học sinh cái thước kẻ để làm việc chút, cô học trò lại tặng anh luôn. Đẹp trai cũng tốt

-Thầy.. cái này đánh đau..-Cô xoa xoa tay, thầm than khổ.

-1...2.....-Cô liền xoè tay ra.

“CHAT”-1 con lươn đỏ thẫm từ từ hiện ra, tay cô bỏng rát. Nước mắt cũng bắt đầu chảy.

“CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”

Anh chuyển sang tay trái, tay phải của cô đã đỏ lấm rồi chỉ sợ đánh nữa sẽ tím mất.

-5 thước nữa rồi thôi.. tay trái.

-Hic..hic..-Cô chỉ dám khóc, Ko dám xin tha. Anh phạt 5 thước mỗi tay là nhẹ rồi a~

“CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”,”CHAT”- vẫn vậy, đánh đều đều, mặt Ko cảm xúc, cách 1 lúc lại hạ xuống 1 thước. Tay cô cứ định rút lại nhưng sợ anh giận thêm, lại giữ nguyên tay. Lần này anh đánh chậm quá.. 10 thước dài như cả thế kỉ vậy...

-Nào.. xong rồi. Xoa tay cho em này... Tới cho em ngủ ở đây có chịu Ko??-Thấy cô khóc kinh quá, anh liền mở miệng dỗ dành. Cô nghe vậy gật gật đầu, lấy tay gạt nước mắt nhưng anh đã lau cho cô nước mắt. Dịu dàng xoa tay cho cô, còn thổi phù phù cho bớt đau.

-Đau lắm Ko??-Cô gật gật đầu

-Đau lắm. hic.. lần này thầy đánh đau..-Cô nước mắt ngấn nước mắt dài, nói Ko ra câu.

-Uống thuốc là cho sức khỏe của em, chứ Ko cho tôi, phạt em là mong em nhớ, tôi từ trước đến nay phạt em, mắng em là vì bản thân em. Làm vậy tôi chat nhận được cái gì, chỉ làm em thêm sợ tôi và mệt cho bản thân tôi. Em phải tự giác chứ, đến lúc em học đại học Ko có tôi bên cạnh thì em cũng vậy à??

-Hic.. em xin lỗi..

-Lần nào em cũng xin lỗi hết, đừng xin lỗi mà hành động đi. Xin lỗi thì xin lỗi bản thân em bị em hành hạ kia.. Tôi nói vậy, em có nghe thì nghe.-Cô gật đầu, Ko nói gì. Anh cứ xoa tay cho cô..

-Linh, viết 10 cái bản kiểm điểm cho tôi, viết xong học thuộc lòng. Trước khi học đưa tôi kiểm tra, học thuộc cho nhớ. Em Ko trả được bài là tôi phạt nặng.-Cô than , cái gì cũng phải trả bài hết vậy..... Anh đúng là ác quỷ trong truyền thuyết mà..

Tối đó, anh cho cô ngủ ở giường anh thật. Anh đã sớm quen ngủ với cô, cô thì quen ngủ có anh, Ko có anh thì khó ngủ ghê à.. Lần này anh còn đặc biệt vòng tay ôm cô cho cô ngủ ngon. Anh biết hôm qua Ko có anh cô ngủ Ko được, mắt có vàng thâm. Đền bù cho cô vậy...

Nút sao hồng rồi á.. bấm thử đi.

Đùa thôi..

Viết xong từ 21:36 ngày 25/5. Dội lượt đọc thêm xiu rồi post.

Chán ém hàng rồi.. post đây

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Theo lời anh hứa, nếu trong tuần cô Ko gây ra lỗi gì anh sẽ cho cô đi chơi cả ngày luôn.. Cô muốn đi vào trung tâm thương mại mới mở , ở đó có rất nhiều quán trà sữa, lại còn nhiều món ăn vặt. Anh bèn chiều ý cô, vào trung tâm thương mại, anh mua được mấy cái áo phông thì cô đòi ra ngoài trung tâm thương mại đi bộ. Đi theo con phố nhỏ này thật mệt mà... lần sau sẽ Ko hứa hẹn nữa, tước họa vào thân.

-Linh. Em đợi tôi với, chạy như vậy lạc đó.-Anh đi đằng sau gọi với theo cô tít đằng trước. Thờ dài, xe có lại phải gửi xong chạy bộ thế này.. Ày, nhìn lại,cái tình cảnh này.. có phải giống đất chó đi dạo?

-Thầyyy... Cửa hàng đối diện có bộ quần áo đẹp...

-Mua chứ gì?

-Nhưng mà đó là đồ đôi, họ chỉ bán theo cặp thôi. Ko bán lẻ.-Cô phụng phịu, đứng đưa tay anh.

-Em sao biết hay vậy? Đã vào đâu??

-Em.. xem trên mạng rồi.

-Vậy là có kế hoạch hết rồi. Em nói luôn là muốn mua bộ này từ đầu cũng được, chỉ cần em thích tôi sẽ mua cho em.-Tò ra hào phóng a~

-Thật sao? Thầy thật nhiều tiền a~~~Mắt cô sáng lấp lánh

-Em làm tôi vừa lòng thì tôi sẽ chiều theo ý em, tôi Ko có thừa tiền.-Anh nhếch môi. Có ý gì!?! anh nhiều tiền như vậy.. còn bảo là Ko thừa tiền?

-Xì. Thầy, mua đi, mua bộ đó đó.-Tay cô chỉ chỉ.

-Còn đồ nam em tính sao?

-Thầy mặc.-Cô thần nhiên.

-Tôi Ko thích kiểu đó..

-Thầy đã bảo chiều em rồi mà..-Mắt cún con a~

-Thôi được, sang mua.-Cuối cùng anh cũng gật đầu, làm cô vui đến phòn luôn a~ Chạy 1 mạch sang đường trong khi xe cộ đi ầm ầm. Anh thì cố gắng chạy nhanh hết sức có thể, luôn miệng gọi tên cô.

-Em dừng lại ngay cho tôi, Linh.-Đường quá ầm, cô Ko nghe thấy, cứ cầm đầu chạy. “Bíp,bíp”-Tiếng còi tô vang lên, quay đầu sang. Xe chỉ công cách cô mấy mét. Lúc đó quá hoảng loạn, chả nghĩ được gì, chân tay run lấy bầy, muốn chạy nhưng Ko toà nào nhắc được chân lên. Lúc đó chiếc ô tô chỉ bấm còi được chứ phanh Ko được. “Két..”

Vậy là hết. Cô vẫn còn nhiều thứ chưa làm được, cuộc đời quá ngắn ngủi. Ông trời chắc Ko cho cô cơ hội được sống rồi... Tạm biệt thầy, người em yêu...

Ồ.... hay... cô Ko có cảm giác gì? Chắc cô chết rồi...

-Có tai nạn. Gọi cấp cứu đi!-Có tiếng người gọi to, cô 1 lúc sau mới tỉnh ra. Có chuyện gì xảy ra? Sao cô chưa chết??

-Thầyyyyy..hic...-Cô.. thấy gì?? Anh 1 thân đầy máu nằm ở đường. Chân tay cô run lấy bầy, đây là mơ phải Ko? Ai nói cho cô biết đi.. Làm ơn!

Xe cứu thương đến, chở anh đi. Cô cũng theo lên xe, người cứ bần thần mãi. Nước mắt ngấn nước mắt dài, cầu nguyện cho anh bình an. Đến bệnh viện, anh đã vào phòng cấp cứu, cô Ko biết phải làm gì. Gia đình anh cô Ko biết ai cả, bèn gọi cho bố mẹ. Họ biết tin dữ liền rất sốc, gọi ngay cho bố mẹ anh đến bệnh viện.

Cấp vợ chồng đứng tuổi hốt hải chạy đến chỗ cô.

-Thằng Sơn, con tôi sao rồi? Sao lại phải cấp cứu? -Mẹ anh nước mắt chảy, ra chỗ cô hỏi.

-Cháu xin lỗi. Tất cả là do cháu, là cháu làm thầy bị tai nạn...-Cô cũng khóc, khóc rất nhiều, mắt xum húp lên, quý xuống chân bố mẹ anh.

-Được rồi, đứng lên. Con là người Sơn hy sinh bản thân để bảo vệ, chuyện đã vậy. Giờ chỉ có cầu nguyện cho nó tai qua nạn khỏi.-Cô kể hết mọi việc cho bố mình và bố cô truyền đạt hết câu chuyện cho bố anh. Ông cũng chưa hiểu tại sao con ông liều mình cứu học trò đây?

-Là do cháu Ko cẩn thận.-Cô vẫn quý đó, ủy khuất khóc, nếu anh có việc ko mấy xảy ra, cô thà chết còn hơn..

-Ngồi lên ghế đi.-Bố anh vẫn là bình tĩnh hơn mẹ anh, bà đứng 1 chỗ khóc rống, con bà có tội gì mà ông trời bắt nó phải khổ vậy chứ ?

-Cháu sẽ quý đến khi biết thầy bình an.-Cô ngoan cố cái, nước mắt cứ chảy. Là sự ngu ngốc của cô đã hại anh như vậy..

-Ngồi lên.-Bố cô nghiêm giọng, hàn khí phát ra còn hơn anh rất nhiều. Quà là “Con là giống, Ko giống lông cũng giống cánh.”. Cả gia đình anh đáng sợ a~ Cô ngoan ngoãn ngồi lên, tiếp tục khóc ngon lành, bố anh nhắm mắt nhắm mong đứa con trai sẽ Ko sao, mẹ anh thì khóc mãi Ko thôi.. Cô cũng khóc vậy.. mắt xum húp

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18

Anh từ từ mở mắt, vừa mới tỉnh đập vào mặt anh đã là người anh Ko muốn gặp-bố mẹ. Bố anh thì ngồi ở bàn của phòng bệnh tranh thủ làm việc, mẹ anh thì đang bận nói chuyện điện thoại. Đường như Ko ai biết anh đã tỉnh. Nghĩ lại.. anh cứ tưởng lúc đó mình xong luôn rồi... Bản thân anh sao lại có hành động đó, anh cũng Ko rõ..

-Tỉnh rồi à? Để bố gọi bác sĩ..-Bố anh ngẩng đầu lên, thấy con trai đã tỉnh, đang chìm đắm trong suy nghĩ.

-Tôi Ko có bố...-Anh nói nhỏ, dù rất nhiều lần thầy có khuyên nhủ cho anh, có mắng anh, phạt anh về chuyện này.. anh Ko chịu nổi. Bố mẹ anh dành cho anh 1 chút thời gian cùng Ko được, anh sẽ làm con của thầy, chứ đừng hòng anh gọi bố mẹ ruột bằng 2 từ”bố,mẹ”

-Con.. Thôi được rồi, nghỉ đi.-Bố anh bấm điện thoại gọi cho bạn mình, bác sĩ Hùng, là người đã làm cấp cứu cho anh đến kiểm tra.

-Cháu Ko sao, vài ngày nữa có thể ra viện. Lần sau đừng nghịch dại, già đầu rồi mà còn...-Bác sĩ khuyên nhủ.

-Vâng, cảm ơn bác sĩ.-Anh rất lễ phép, mặc người ta nghĩ sai về anh, đây cũng là người phẫu thuật giúp anh.

-Ko có gì, con trai của bạn thân phải hết lòng cứu chữa..

-Thế người khác thì Ko hết lòng à?-Bố anh đá đầu, thật khó chịu khi có người cứ nhắc đến mình.

-Sao lại Ko?-Bác sĩ nọ cười

-Thôi bác.. -Ngập ngừng 1 chút-chú.. đi đây. Tôi đi nhé, có gì hôm khác đi nhậu.-Vỗ vai anh 1 cái rồi ra vẫy vẫy tay với bố anh.

Im lặng, im lặng và im lặng.

-Con Ko có gì để nói à? Lâu ngày Ko gặp con Ko nhớ bố mẹ sao??-Ông đợi mãi con mình Ko mở lời, bèn giúp nó mở lời.

-...Ko..-Anh lạnh lùng nói.

-Bố... ta rất lo cho con..-Cố gắng thể hiện tình cảm, lúng túng về cách xưng hô. Ông là Ko thích mấy cái sến sến.

-Ông lo cho tôi.. nực cười..-Anh mỉm môi, lần đầu tiên bố anh tỏ ra quan tâm anh là đây.. Anh Ko tin..

-Con... Thôi được, dù con Ko chấp nhận ta, nhưng ta đã sinh ra con, và có quyền dạy dỗ đứa con ngu ngốc này..-Ông tổn thương nó quá nhiều, bức tường giữa 2 bố con quá dày, ông từ nay sẽ bỏ thời gian phá bỏ bức tường ngăn cách tình cảm con trai ông và ông. Sự biết ơn dành cho người bạn chí cốt Ko biết đề đầu cho hết, cuối cùng ông đã thức tỉnh, sẽ bù đắp tình cảm cho con trai. Từ nay con trai ông sẽ Ko phải buồn về gia đình, sẽ Ko phải dựa dẫm vào tình cảm của bạn ông. Nghĩ lại.. ông cũng chưa xin lỗi con lần nào, được rồi, bao giờ con ông khỏe mạnh, ông sẽ làm hết những việc cần thiết với con trai.

Anh nghe bố ruột nói vậy Ko biết ông có ý gì.. Thôi kệ, anh cũng chả quan tâm.

-Ông còn ở đây làm gì? Tôi đã khỏe và vẫn chưa chết.

-Hết nói rồi. -Ông lắc đầu, ông lại nghĩ con ông nói vậy ông cũng Ko có quyền ngăn cản hay năn nhủ gì, bởi ông là nguyên do khiến con mình như vậy.

-Con ở viện ta sẽ ngồi đây, con về nhà ta sẽ ở nhà, mấy hôm nay ta rảnh. -Ông lấy bữa 1 lí do, công việc ông có lao vào làm thâu đêm suốt sáng Ko bao giờ hết được.

-...-Nghe là biết nói dối, việc của ông chat bao giờ thiếu, bằng chứng là ông ngồi đây còn cầm đầu vào làm việc.

-A.. tỉnh rồi sao? Có đói Ko?? Linh... đúng ko? Nó báo sẽ mang đồ ăn vào, đợi tí.-Mẹ anh đã nói chuyện điện thoại xong, mở cửa vào phòng thấy con trai đã tỉnh.

-Ừm.-Anh gạt đầu, gạt vờ nhắm mắt ngủ, anh Ko thể đối mặt với cả 2 người trong cùng 1 lúc mà trong phòng lại Ko có ai.

-Bà đi mua sữa hay mua tạm gì cho nó ăn.

-Con nó ngủ rồi.

-Nhìn vậy mà bảo ngủ, đúng là Ko có đầu óc quan sát...

-Được, tôi đi mua chút gì đó.-Bà nói rồi đi ra ngoài.

-Con định trốn tránh đến bao giờ?-Ông hỏi, anh cứ im lặng nhắm mắt vờ ngủ.

-...-Anh cũng Ko biết trả lời thế nào, giả vờ tiếp, dù biết ông biết anh giả vờ.

-Bao giờ con khỏi chúng ta nói chuyện đàng hoàng. Con nghỉ ngơi đi, ta Ko làm phiền nữa..-Nói rồi ông yên lặng, tiếp tục làm việc. Anh nằm đó nhắm mắt nghĩ, cái chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Bỏ anh trốn bữa sao?? Tự nhiên quan tâm đột xuất làm anh nổi da gà... Mẹ anh quan tâm anh là bình thường, mỗi tội bà Ko dành cho anh nhiều thời gian như những bà mẹ khác. Anh có cảm nhận được tình yêu của mẹ, cộng với thầy hay giảng giải cho anh nên anh dần dần chấp nhận bà, còn ông... sẽ Ko.

-Con mang đồ ăn cho cả nhà đây...-Cô tay cầm túi to túi nhỏ đi vào, thấy anh đang nằm ngủ và bố anh đang làm việc, mẹ anh thì gọt quả táo sẵn ra.

-Cảm ơn con.-Mẹ anh mỉm cười.

-2 bác ăn đi Ko sẽ nguội mất, cháu vừa hâm lại. Có cháo cho thầy ạ.-Cô đã mất rất nhiều thời gian mới hâm lại được thức ăn còn thừa tối qua và nấu thêm cháo với canh. Vốn chả biết làm gì, thầy cũng Ko bắt cô làm, đến giờ có việc cần làm thật khó khăn.

-Cảm ơn con. Con ăn chưa?-Bố anh gấp laptop.

-Cháu ăn rồi, 2 bác ăn đi ạ. Là đồ thầy nấu, cháu chỉ hâm lại và nấu thêm canh với cháo thôi ạ..

-Ừm. Cháu gọi nó dậy ăn đi, hôm nay vừa tỉnh.-Bố anh lấy hộp cơm, cầm đầu, ăn.. Vì Ko có bố mẹ ở bên, con trai ông nấu ngon thế này rồi.. Mẹ anh cũng ăn, thầm nghĩ sẽ nấu cho con trai 1 bữa cơm thịnh soạn khi anh ra viện.

-Thầy...-Cô lay lay anh.

-Hửm?-Anh hé mắt.

-Em xin lỗi, là do em lao ra đường, cảm ơn thầy đã cứu em..

-Thôi được rồi, để sau đi.

-Em có mang cháo cho thầy.

-Em nấu há??

-Àn-Gật gật đầu

-Có ăn được Ko??-Anh nghi ngờ.

-Ăn được, em thử rồi.-Gật đầu chắc nịch, cô cầm hộp cháo đưa cho anh.

-Được rồi, cảm ơn em.-Anh gạt đầu, 2 ông bà ngồi kia như thể xem phim, thầm ghen tị, thằng con trai nó nói chuyện với mình trong mấy tiếng chả bằng nó nói chuyện với học trò mấy phút..

Anh ăn, ngon a~. Dù có hơi mặn nhưng ăn được, anh đang đói, cộng với việc đây là công sức học trò bỏ ra để nấu cho anh, có thể Ko ngon sao?

-Ngon Ko thầy?-Mắt cô sáng rực, nhanh nhẩu hỏi ý kiến của anh.

-Mặn.-Cô nghe xong mặt ỉu xiu

-Em... xin lỗi, lần sau sẽ nấu ngon hơn.

-Ko phải lỗi của em, lần sau cố gắng thêm là được rồi. Về nhà tôi sẽ dạy ăn nấu ăn..

-Ừm..-Cô gạt đầu, giọng hơi buồn.

-Dạ, vâng đâu?-Anh cao giọng

-Vâng..-Cô vội sửa lại

Bố mẹ anh ngồi vừa ăn vừa xem phim, anh cũng nghiêm khắc phết, dạy học trò được rồi, cũng là người ấm áp, là do ông bà mà con trai với 2 người lại lạnh nhạt vậy.... Từ nay sẽ Ko có chuyện đó, ông bà sẽ thiết lập mối quan hệ thân thiết với con của mình.

Tất cả là nhờ vào người bạn thân của cả 2 người và cũng là thầy của anh, thầy đã giúp đầu óc bố mẹ anh được khai sáng và cho bố mẹ anh biết anh đã khổ sở như thế nào khi Ko có bố mẹ bên cạnh.

Thầy đã sang Hàn, Ko chăm sóc được cho anh nên quyết định nói rõ cho bố mẹ anh biết, nói xong có vẻ họ đã hiểu ra. Kết quả thế nào thì dựa vào bố mẹ anh và anh thôi..

Giới thiệu nhân vật

-Bố anh:Nguyễn Hoàng Nam: là người rất bảo thủ, quyết đoán trong công việc, nhưng ở nhà lại Ko như vậy, ông nghiêm khắc , yêu thương, chiều con như bao người, nhưng lại Ko giỏi thể hiện tình cảm. Hiện là chủ tịch của công ti lớn do ông tự làm nên.

-Mẹ anh: Nguyễn Minh Ngọc : là người mẹ rất thương con, khá dịu dàng, đảm đang nhưng với người khác thì rất lạnh lùng, khôn khéo. Hiện bà là 1 stylist rất nổi tiếng và quan trọng trong giới thời trang .

-Bác sĩ : Nguyễn Văn Hùng: là người vô cùng tài giỏi, có kiến thức về chuyên ngành rất đa dạng, được người trong ngành y kính trọng. Là bạn rất thân của bố anh-ông Nam và bố cô-ông Minh. Đây là người có tính tình rất thú vị, rất thích trêu chọc người khác , là 1 trong 2 người có thể thân thiết với ông Nam.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19

Mấy ngày ở viện với anh như là mơ vậy. Bố mẹ chăm sóc quan tâm anh như chưa có chuyện gì xảy ra. Có khi họ bị chấp mạch cả rồi.. Anh chưa tìm được kia do nào hợp lí cả.

Mới đó mà đến ngày ra viện, anh Ko hiểu sao đúng ngày cô đi tham quan cùng trường. Cô đi 3 ngày 2 đêm, bố mẹ thì bắt ép anh về nhà, Ko cho anh ở nhà riêng.. Hết lí do mà từ chối, bảo bạn làm việc thì bảo đến đó làm việc, bảo đi chơi thì bố mẹ anh bảo vừa bệnh xong chưa khỏi, nghìn lí do trên trời dưới biển đều bị bố mẹ anh ngăn cấm.

Từ Lúc sửa soạn quần áo đi về đến lúc ra xe , ông bà cứ kè kè bên anh, như thể sợ anh chạy mất vậy... Lòng anh đột nhiên ảm áp lạ thường, nhưng anh cố Ko để bản thân thấy cảm giác đó. Sợ khi bố mẹ Ko quan tâm anh anh sẽ Ko chịu được.

Về nhà, ông bà bắt anh nằm nghỉ ngơi rồi chả hiểu sao lại biến mất. Họ lại đi làm việc chẳng? Cuối cùng là chỉ lúc anh ốm yếu mới được quan tâm, chỉ lúc anh còn thoi thóp mới thấy bố mẹ trước mặt. Anh biết bố mẹ chẳng quan tâm đến anh nhiều như anh đã tưởng, họ chỉ đơn thuần làm theo nghĩa vụ và chăm sóc anh khi anh ốm. Vừa về nhà họ đã đi làm, bỏ mặc anh ở nhà 1 mình.. Anh chỉ là ảo tưởng họ dành tình cảm cho anh. Mà.. cũng Ko sao, đã gần hơn 20 năm anh Ko có tình cảm của bố mẹ, bây giờ Ko có cũng Ko chết ai.

Anh thay quần áo rồi quyết định ra khỏi nhà. Anh chẳng biết mình nên đi đâu.. Cuối cùng, anh thấy 1 quán Bar nhỏ gần nhà, tạt vào đó uống vài ly. Nhưng “vài ly” của anh lại là cả chai rượu, uống hết anh đã say khướt...

Đau đầu, người thì mỏi, như thể bị giã ra vậy.. Anh đang ở nhà của bố mẹ, anh nhớ tới qua anh ở Bar mà. Anh đã về đây kiểu gì nhỉ? Nằm trên giường nghỉ ngơi, cuối cùng anh quyết định đi tìm cái gì ăn đã, mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi. Vừa ngồi dậy, giật thót mình. Bố anh ngồi lù lù trên bàn của anh, vậy mà anh từ nãy đến giờ Ko biết gì.. Mà sao lại phải giật mình nhỉ?

-Dậy rồi xuống ăn đi.-Ông mặt vẫn cắm vào cái laptop làm việc, Ko cần nhìn cũng biết anh đã dậy.

..-Anh xuống ăn sáng, đồ ăn đã để sẵn trên bàn, chỉ xong phần của anh. Ăn xong dọn dẹp, để vào bồn rửa bát, có giúp việc nên anh Ko cần rửa bát. Anh phải lên phòng tắm, người anh hỏi, điều này làm anh rất khó chịu.

-Ăn xong rồi à?

-Tôi đi tắm.-Anh lạnh lùng, thực ra mấy hôm trước anh đã tập học cách xưng hô lễ phép, nhưng bây giờ thì quả nhiên Ko cần.

-Ừ. Xong ra đây chúng ta nói chuyện đàng hoàng .

Anh lấy quần áo vào tắm, may mà anh có để vài bộ quần áo ở đây. Tắm xong anh thấy người thoải mái thư thái hơn hẳn. Tâm trạng cũng tốt lên 1 chút.. Cơ mà, anh đã về đây bằng cách nào? Cả lúc tắm anh đã suy nghĩ chuyện này mà chưa ra.

-Đứng đó làm gì?-Ông gập laptop, nghiêm túc nhìn con trai. Anh thì ra giường ngồi, tay với lấy cái điện thoại.

-Bỏ điện thoại xuống.-Anh ngoan cố cầm, ngẩng đầu lên thấy ánh mắt sắc hơn dao của bố mới bất đắc dĩ bỏ xuống.

-Chúng ta cần nói chuyện, con có thấy vậy Ko? Nếu con muốn trốn tránh chúng ta cả đời thì có thể Ko nói chuyện, như vậy quả thực hèn nhát.

-Được rồi, có gì cần nói ông nói đi.-Anh suy nghĩ 1 chút rồi trả lời.

-Con có coi ta là bố ruột Ko, từ sâu trong lòng con, có coi ta là cha Ko?

..

-Trả lời.-Ông nghiêm giọng, làm anh hơi run người a~

-Chắc.. Ko... à.. có..

-Quyết đoán lên, con trai đừng có eo là vậy. Có là có mà Ko là Ko.

...có..-Anh cắn răng trả lời, anh đã quyết định lần này sẽ nói thật với bản thân cũng như với bố anh, anh và bố cần nói chuyện 1 lần.

-Vậy được rồi, miễn con coi ta là cha, ta có quyền được làm những việc người cha cần làm cho con họ.

-Hả?

-Dạy dỗ lại con, có vẻ xa thầy lâu lâu con lại lêu lổng, hư hỏng.-Bố anh sang phòng cũ hồi xưa thầy ở, lục lọi 1 lúc tìm được cây thước gỗ của thầy anh. Anh thì ngồi trong phòng Ko hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa nói chuyện nghiêm túc lại sang dạy dỗ rồi.

Ông đi vào phòng, trên tay là cây thước gỗ huyền thoại.

-Ông.. định làm gì?-Anh dè dặt hỏi, bố anh là định làm gì? Phạt anh sao??

-Dạy dỗ lại con.

-Tôi Ko cần ông dạy dỗ.

-Ta là bố con, con đã khẳng định điều đó.

-Ông nghĩ ông đánh được tôi sao?

-Con phải tình nguyện để ta đánh, nếu con Ko tình nguyện ta cũng ép con tình nguyện.-Nói rồi ông bấm bấm số của thầy, ra ngoài nói gì đó rồi vào đưa điện thoại cho anh.

-Son hả?- Thầy từ đầu dây bên kia.

-Dạ vâng, thầy ạ?

-Ừ, thầy đang khá bận Ko nói chuyện lâu với em được. Thầy chỉ nói vài câu Em Ko ngoan ngoan để bố con phạt thì đích thân thầy về sẽ phạt, tính thêm mấy tội: chống đối, Ko biết lỗi, Ko tôn trọng bố mẹ... Là em có tội còn Ko chịu phạt? Thầy có dạy em như vậy sao??

-Dạ Ko.. Em sẽ chịu phạt mà, thầy đừng tức giận, tởn thọ.-Thảm cảm thán, bố anh thật biết cách đe dọa đi. Anh sợ nhất là thầy đó, dù có lớn chềnh ềnh anh vẫn sợ thầy hơn sợ cộp a~

“Em sẽ chịu phạt mà.”- Bố anh dơ máy ghi âm lên, trời ơi.. ông đã tính toán hết rồi hay sao vậy? Anh vào bầy rồi...

-Được rồi, có bằng chứng đàng hoàng, con còn Ko mau chịu phạt?-Ông cao giọng, tay cầm cây thước, anh thở dài trách mình ngu ngốc.

-...-Chịu phạt như thế nào? Ông Ko nói chắc anh biết đó?

-Nằm sấp xuống.-Ông đọc được suy nghĩ của anh hay quá vậy. Anh nằm xuống giương vờ tốc độ của ốc sên.

-Tội gì?

-Ko biết.

-Có thật là Ko biết?

“CHAT”

-Để ta nói cho con, ngu ngốc lao ra đường Ko suy nghĩ là tội, Ko dạy bảo được học trò là 2, học trò con mà con Ko bảo được nó để nó lao ra đường thì làm nghề giáo làm gì? Uống rượu là 3, hỗn với bố mẹ là 4. Sẽ đánh Ko có giới hạn.

-...

-Từ nay phải trả lời bố mẹ đàng hoàng.

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

Ông Ko vội, ông chủ yếu muốn đánh chầm mà chắc, cái đau găm nhấm từ từ, để anh nhớ được. Ông xuống tay rất thẳng, thước nào thước nấy làm anh đau đến đỏ mồ hôi hột, Ko ngờ ông đã tuổi già mà vẫn còn rất khỏe, đó là còn cách 2 lớp quần.

Ông lạnh lùng xuống tay, anh nhắm đếm chắc phải mấy chục thước rồi.

-Quả nhiên đánh như vậy Ko thấm đòn, tụt quần xuống.

-Có thể giữ lại quần Ko?

-Ko. Đánh vậy mà chưa kêu 1 chữ nào chứng tỏ chưa đau. Có gì phải xấu hổ? Con có cái gì ta Ko có sao??-Anh đỏ lừ mặt, chậm rì rì kéo quần xuống.

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”...

Anh cắn chặt răng, 2 lớp quần quả thực quá khác biệt. Anh sợ mình sẽ Ko tự chủ mà kêu lên mất. Thấm thoát đã gần 50 thước, móng anh đỏ, đỏ bầm. Ông nhìn mà cũng đau lòng. Nhưng ông cứ mạnh tay mà xuống thước.. ông sẽ đánh đến khi con trai ông khóc thì thôi. Hôm nay con ông Ko khóc ông sẽ Ko làm bố nó.

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”.....

-Aaa..đau...-Tay anh nắm chặt ga giường, đau đến Ko chịu nổi mà. Ông đánh gần 100 thước rồi vẫn chưa tha cho anh nữa.

-Được rồi.

-Phù..-Anh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã xong. Như từ địa ngục trở về vậy.

-Đến thất lưng.-Ông rút thất lưng ra, tay đặt lên cái móng bấm tím của anh. Dự là xong trận này móng anh sẽ Ko còn là móng.

-Tha có được Ko?-Anh lí nhí nói.

-Ko.-Bố anh chắc muốn giết anh luôn mới vừa lòng a~

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”....

Cứ mỗi thất lưng xuống, người anh lại nảy lên, tay anh đã nắm chặt đến nỗi móng tay chọc vào da mà rướn máu. Tiếng anh phát ra ngày càng to, đến thất lưng thứ 47, mắt anh chảy ra chất dịch lỏng. Bố anh thấy vậy liền vứt thất lưng xuống đất, cúi người xuống xoa đầu con trai.

-Xong rồi. Ko đánh nữa, Ko đau nữa, lau nước mắt đi, đàn ông con trai sao lại dễ khóc vậy?-Trời đất quý thần ơi?! Ông ấy đánh anh nhiều đó xong bảo dễ khóc.. Thật có tâm, có tâm. Ko bôi thuốc cho anh ngay, ông xoa xoa đầu anh cho tóc rối bù lên rồi mới đứng dậy ra bàn lấy thuốc. Ông đã chuẩn bị sẵn đồ nghề, bông, thuốc khử trùng, thuốc tiêu sưng.

-Chịu khó chút.-Ông nói rồi lau vết thương cho anh, bôi thuốc. Anh mồ hôi toát ra như nước, bôi thuốc như đánh lại 1 lần nữa vậy. Đau quả thực Ko chịu nổi. Ông nhìn móng con trai bị đánh đến máu bầy nhầy, móng biến dạng thì cổ họng tay hết sức có thể nhưng có trai vẫn rất đau.

-Xong rồi. -Vỗ vỗ lưng anh, cất đồ nghề vào tủ của anh.

-Ta đã nghe hết những điều con giấu kín lúc con say.-Ông hôm qua tình cờ đi qua quán Bar thấy bóng dáng thanh niên ngồi gần cửa rất quen, vào mới thấy là thằng con trai cưng. Ông rất tức giận.

-Bố mẹ là muốn tổ chức cho con 1 buổi tiệc nhỏ nhưng lúc đi mua đồ chuẩn bị thì con đã vào Bar,uống say khướt. Ta và mẹ con rất buồn. Lần sau con còn để bản thân say như vật đừng trách ta nặng tay hơn.

Ta còn nợ con lời xin lỗi, ta biết lời xin lỗi này Ko đủ cho những việc con đã từng trải qua nhưng hãy cố chấp nhận nó. Cha xin lỗi con rất nhiều, con trai-ông lấy tay xoa đầu thằng con nước mắt đã sớm chảy ra.

-Ta rất yêu con, nên con đừng nghĩ bậy bạ, từ nay sẽ chứng minh cho con thấy. Con cần 1 người để tâm sự, 1 người để an ủi, 1 người cho con những cái ôm hay 1 người sẽ trách phạt con mỗi lúc con làm sai, sẽ là CHA,Ko phải thấy giáo hay ai khác. Từ nay, con phải thật lễ phép với cha mẹ, đừng để ta phải xuống tay với con về việc này 1 lần nữa.

Còn nữa, mai con vẫn phải đi làm nhì? Mai đi làm vui vẻ, tan làm ta sẽ cùng con đi uống coffe và ăn tối, cả mẹ con nữa. Con còn nợ lời xin lỗi với mẹ con, người luôn yêu thương lo lắng cho con.

Ta Ko biết nên xưng hô với con như thế nào mới phải đây? Xưng hô như vậy Ko phải xa cách quá sao??

-Ko cần, cứ như vậy. Miễn có tình cảm là được.

“BỐP”

-Con trai, con nói chuyện với ai đó?-Ông đánh mạnh anh 1 cái, làm anh đau thấu xương, đau chết đi sống lại. Anh thực thâm rồi..

-Mai có thể cho con nghỉ làm Ko?-Anh thương lượng.

-Hả?? Nghỉ làm gì nữa?? Con nghỉ bao nhiêu hôm rồi, học sinh mong con đến đó.-Ông định cho nghỉ làm rồi nhưng ai bảo con trai ông nói trống không. Con nghỉ con cứ thế là xong á??

-Tối mai chúng ta gặp nhau như thế này nữa.

-Hả???-Lại đánh nữa sao?

-Bố.. có thể Ko đánh nữa Ko??

-Ko có đánh, ta Ko có định phạt con, con đâu có lỗi gì nữa. Có lỗi hôm nay thôi.. Tối mai ta muốn gặp con trong khi con ngồi trên ghế gỗ làm việc. Mai ta Ko thấy con làm việc trên ghế gỗ thì chuẩn bị tinh thần đi là vừa. Trong khó có 1 cái đây...

-...-Trời ơi... giết anh đi còn hơn.. Ahuhu, đã đau còn Ko được nghỉ phải làm việc công ngồi trên ghế gỗ?

-Nghỉ ngơi xong xuống ăn cơm. Hôm qua mẹ con có nấu nhiều món nhưng con Ko có dậy nên hôm nay hâm lại. Mẹ con lại đi có việc mất rồi, 2 bố con ăn vậy... Thế nhè, ngủ chút đi. -Ông siêu nhẹ nhàng nói, bây giờ ông có nhẹ nhàng cũng Ko có ích gì a~ Tuyên án tử hình cho anh rồi dụ dàng vậy sao?? Anh Ko cam tâm... Hừ.. từ nay anh sẽ làm cún con uy khuất a~ Cuối cùng mặc anh làm cún con, bố anh vẫn đứng đưng như Ko.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Chương 20

Mối quan hệ giữa anh và bố tiến triển rất nhanh, càng ngày càng theo chiều hướng tích cực. Được bố quan tâm đối lại là bị phạt đến chết đi sống lại, bố xuống tay mạnh rất mạnh... Như lần đó, lần đầu tiên được bố quan tâm và cũng là lần đầu bị bố phạt, sau khi anh từ viện ra.

Sáng hôm sau

Sau khi dạy xong mấy tiết, anh như thể muốn chết. Vài quần cò cọ vào vết thương làm anh đau chết đi sống lại, lại còn ngồi trên bàn giáo viên bằng ghế gỗ, mỗi lần đứng dậy lại đau thấu xương. Anh bèn phóng tia nhìn siêu lạnh lẽo đầy người nhìn anh ra Bắc Cực, mấy mà hôm nay khối 10 đi tham quan Ko anh mà dạy thêm mấy tiết nữa là tạch luôn.. Học sinh ngồi dưới rất sợ, bình thường anh đã khó tính, bây giờ tâm trạng anh Ko tốt... Học sinh liên tục ăn điểm 0;1;2;3;4 , anh Ko muốn đi lại nhiều nên cho kiểm tra, vậy nên....

Kết thúc buổi làm, cực hình kết thúc. Anh vừa ra tới cổng trường, đã thấy xe của bố anh đứng đợi sẵn. Mở cửa bước vào xe, thấy tài xế và bố anh ngồi đó, chào 1 tiếng rồi xe đi.

-Làm việc thế nào?-Ông quan tâm hỏi.

-...-Còn như thế nào?!? Mong như vậy đi làm hỏi xem như thế nào???-Gào thét trong lòng

-Trả lời.-Bố anh ngồi cạnh thấy mặt con trai Ko biểu lộ cảm xúc gì nhưng đôi mắt, lừa giận.. Con trai giận ông rồi..

-Bình thường.-Trả lời cộc lốc, làm bố anh tức lên nha.

-Hả??-Ông cố tình ghé sát tai vào chỗ con trai, tỏ vẻ Ko nghe rõ.

-Bình thường ạ.

-Ừm, cẩn thận đó.-Ông lờm-Bây giờ đi ăn uống, con có muốn đi đâu Ko? Hay đi mua quần áo? Ta thấy con cũng Ko hay đi shopping..-Anh đồ mồ hôi lạnh, anh đang trong tình cảnh thế này mà ông còn định kéo anh đi khắp nơi sao?

-Con.. có thể về nhà nằm nghỉ Ko? Để cuối tuần cha con mình đi shopping.

-Sao vậy?-Ông cố tình hỏi, ông biết con trai ông rất đau, đáng ra nó đang được nằm sắp nghỉ ngơi nhưng ai bảo hỗn láo?

-Con tự nhiên.. mặt.-Anh kiểm đại lí do, anh bây giờ đi nữa là anh nhảy cầu tự tử luôn.

-Nói dối.-Ông lừa anh.

-Thôi được rồi, chúng ta về nhà đi bác tài xế.-Bố anh nói to rồi quay sang anh.

-Về nhà ta sẽ bôi thuốc cho con rồi chúng ta cùng ngồi làm việc để bồi đắp lại tình cảm. Ta còn đặc biệt chuẩn bị cho con 1 món quà.-Ông cười bí hiểm

Anh ngồi làm việc mà cứ nhấp nhồm, đau quá Ko tập trung được. Bố anh ngồi bên quan sát đưa con thỉnh thoảng lại nhăn mặt rồi đứng lên chút rồi ngồi xuống.

-Bây giờ, con phải làm việc này cho ta. Hôm qua từng đẩy tội của con ta chưa phạt xong nhưng thấy con chảy nước mắt nên tha. Hôm nay tính nợ.

-Lại đánh??

-Ko đánh, đã bảo Ko đánh mà. Bây giờ chơi trò đứng lên ngồi xuống. Ta bảo đứng lên con phải ngồi xuống và nếu ta bảo ngồi thì con đứng. Hiểu chưa?

-Rồi.-Anh gật đầu, mặt méo xệch, ông là muốn giết anh.

-À... làm sai 1 lần là 5 thước, đúng hết thì được thưởng, sai thì chơi xong nhận phạt. Thế thôi, bắt đầu.

-Đứng lên.-Anh ngồi

-Đứng lên.-Anh suýt đứng lên, lại ngồi

-Ngồi xuống.-Anh nhăn mặt đứng lên, đau.

-Đứng lên.-Anh lại nhăn mặt ngồi xuống, như vậy có khác nào đánh Ko Há??

-Ngồi xuống.-Anh vẫn làm đúng.

-Ngồi xuống.-Anh lại ngồi thật, chết anh rồi.

-5 thước.

-Ngồi xuống.-Anh lại vẫn ngồi..

-10 thước.

-Đứng lên.-Lần này anh vẫn ngồi

-Đứng lên.-Mông mà sát với mặt ghế đau nên anh chỉ cần nghe đứng lên là đứng thật.

-15 thước.-Anh khóc thầm, thầm rồi..

-Đứng lên.-Anh lần này ngồi xuống. Đau muốn chết.

-Kết thúc trò chơi, con được 15 thước. Và trò chơi tiếp theo là, đứng lên ngồi xuống 20 lần. Vậy nhé. Lập tức thực hiện, ta đi ra ngoài. Lấy điện thoại quay cho ta, ta đếm Ko đủ 20 là chết con.

Anh cắn răng đứng lên ngồi xuống, đau đến nỗi đầu anh đã đầy mồ hôi sau 10 lần, mãi đến 20 lần. Tắt điện thoại rồi để đó, ra giường nằm vật xuống.

-Ai cho nằm há? Ra đây ngồi ăn bánh uống coffe rồi tính.-Tay ông cầm 1 khay đồ ăn thức uống đầy ắp bê vào. Anh lật đặt đứng dậy, từ từ ra bàn ngồi xuống, trời ơi.. đau chết mất.. Ăn xong, ông kêu anh nằm sấp rồi xử lí 15 thước còn lại. Anh rất thảm, thảm đến Ko thể thảm hơn, mông đã bầm tím, máu hôm qua chảy đã đông lại, bây giờ lại đánh tiếp, làm mấy chỗ chảy máu bật máu luôn rồi..

-Đánh con ta Ko vui về gì, con biết mà. Hãy nhớ kĩ bài học lần này, con Ko bao giờ được hỗn với bố mẹ. Dù con Ko quen lễ phép cũng phải lễ phép, được chứ? Tha cho con, mai nghỉ làm, Linh vẫn chưa về thì cứ ở đây, ở nhà nằm nghỉ đi, mai ta có cuộc họp.

-Bố...

-Hừm?

-Bố có thương con thật Ko?-Ông nghe câu hỏi mặt đen đi mấy phần, thằng con trai ngu ngốc vẫn chưa cảm nhận được tình cảm của ông.

-Tất nhiên rồi.

-Sao bố lại hành hạ con đến thảm vậy?-Anh rút hết dừng khí ra hỏi, bình thường đánh anh đến thảm vậy phải cho anh nghỉ ngơi và chăm sóc anh. Bố anh lại bày ra trò để phạt anh thêm nữa...

-Con còn hỏi sao? Là con có tội bây giờ còn hỏi ta??-Anh nghe xong cụp đầu xuống.

-Vâng.

-Đó, luôn ngu ngốc như vậy. Con còn Ko biết xin tha, chỉ biết chấp nhận vậy. Ta Muốn chăm sóc cho con, ôm con vào lòng kia.. Ko muốn phải hành con vậy đâu. Con chỉ cần mở mồm ra xin là có khi ta tha ngay rồi..

-Xi...

-Thôi được rồi, đừng có dối nữa. Con bao nhiêu tuổi rồi há? Lần sau ta sẽ chăm sóc con chu đáo hơn. Bây giờ để yên con bôi thuốc, con có muốn nằm sấp cả tháng Ko??-Nói rồi nhẹ nhàng bôi thuốc cho anh, anh vẫn đau đến muốn gào lên, lần này ông còn thoải a~

-Con..Ko phải làm việc nữa chứ?

-Nếu con muốn. Đùa thôi, con nằm nghỉ đi, vất vả rồi. Bao giờ đến giờ cơm ta sẽ gọi con.

Tối

-Tối nay ba con mình ngủ chung có được Ko? Mẹ con thì công tác suốt. Đạo này ta chỉ ở trụ sở chính thôi nên có thể ở nhà với con.

-Cũng được.-Anh gạt đầu, mặt hơi hồng hồng

-Ko phải thích quá sao?-Ông cười.

-Xi.. Bỏ về phòng ngủ đi.

-Được rồi, Ko trên con nữa. Tắt đèn rồi đi ngủ.

Anh có tình nằm lủi xuống để vừa vặn rúc đầu vào cổ ông. Ông thì vòng tay ôm chặt lấy anh, để con trai thoải mái làm nũng.

-Vội ta thì con mãi là đứa nhỏ ngu ngốc. Ta yêu con nhiều lắm, con trai bảo bối.-Hôn 1 cái vào đỉnh đầu anh, ông tưởng anh đã ngủ. Ông nào có biết anh mắt vẫn đang mở to, tai dòng lên nghe rõ những gì ông nói.

Ông lại trách mình để con trai thiếu thốn tình cảm quá rồi. Mới như vậy mà con ông đã sướng điên đảo rồi.. Lại ghi chặt đầu thẳng bé vào cổ, thì thầm.

-Ta luôn dõi theo con. Từ bé tới lớn, cuộc thi nào con tham gia ta đều có mặt, con nhớ năm đó con đi thi bóng rổ Ko? Bị chấn thương mà vẫn cố chơi nốt, thật ngu ngốc. Ta chỉ muốn đem con ra giữa sân trường đánh cho con nể mặt 1 tuần. Lần đó ta lại có cuộc họp nên Ko xem hết được, con thắng có phải Ko? Lần con đi thi Toán ta cũng có mặt, còn thấy con dáo dác tìm kiếm ai đó lúc nhận giải, có phải tìm bố mẹ Ko? Hay tìm ông bạn ta-thầy giáo của con? Nè.. Ta còn giữ tất cả phiếu điểm của con luôn. Hồi bé thì học hành sa sút vì muốn bố mẹ chú ý, có phải Ko? Ta rất xin lỗi, lúc đó công ti đang trên đà phát triển, ta rất bận. Họ gửi phiếu điểm đến, ta rất muốn về nhà đánh con 1 trận nhớ đời nhưng lúc ta về con đã ngủ, lúc ta đi làm con còn chưa dậy. Đến lúc có thầy kèm cặp thì con rất tiến bộ, làm ta rất tự hào, muốn thưởng cho con nhưng lại Ko biết con thích gì nên mới gửi thầy con tiền để đất con đi mua quà. Bây giờ con làm giáo viên rồi, lại rất nghiêm khắc, thỉnh thoảng ta sẽ ghé qua trường con xem con dạy dỗ học trò. Ta yêu con. -Ông đã phát hiện ra anh còn thức từ lúc nãy, còn phát hiện có cái gì làm ướt áo mình rồi.

-Thôi nào, Ko khóc, ngủ đi. Mai ta sẽ nấu bữa sáng nên dậy sớm mà ăn đó.-Ông vỗ đầu con trai, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Cổ Ko để bàn thân thấy con trai mít ướt như vậy lại đau lòng. Cuối cùng ông vẫn là Ko ngủ được

-Con vẫn luôn mít ướt vậy.-Ông cười, nói thầm

-Con chỉ mít ướt khi ở đây thôi.-Anh lẩm bẩm. Tưởng ông Ko nghe được, hoá ra ông lại nghe được. Ông cười lớn, vòng tay vỗ vỗ lưng con trai.

-Ta cho phép con được mềm yếu với ta, nhưng với công việc thì Ko được phép. -Xoa xoa lưng con trai.

-Thỉnh thoảng hồi bé ta mò sang phòng con ngủ, con khoai trò xoa lưng lắm. Cứ xoa lưng là con có gặp ác mộng hay ngủ Ko ngon liền ngủ say như chết.-Hoá ra ông luôn quan tâm anh, vậy mà anh Ko biết, đúng là ngu ngốc.

Anh là chưa thể thích nghi với việc có bố chăm sóc quan tâm như vậy. Như 1 giấc mơ vậy, quá nhanh, chỉ sợ giấc mơ này sẽ tắt sớm mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21

CHAP 21

-Đi chơi có vui Ko?-Ngồi chễm chệ trên sofa hơi cô, anh đã thoát được khỏi nhà bố mẹ. Thật vui sướng.

-Dạ vui.-Cô cười tí mắt. Vừa về nhà đã thấy anh tâm trạng tốt vậy cô cũng vui à.

-Ừm. Tắm giặt rồi nghỉ ngơi đi. Đi về mệt rồi. Nấu com xong tôi gọi em ra ăn.

-Vâng.-Cô gạt đầu, kéo cái vali nhỏ vào phòng.

-Cất dọn đồ đi nữa.-Anh nói vọng từ bếp ra.

-Dạ...-Cô tự nhủ ăn xong sẽ sang tạ lỗi với anh, anh chắc Ko giận cô lâu đâu nhỉ? Tại cô mà anh phải nhập viện, phẫu thuật, đúng là ngu ngốc mà..

-Thầy, em sang nhận lỗi.-Cô đứng nghiêm túc trước bàn làm việc của anh.

-Lỗi gì?-Anh cầm cúi làm việc, mấy hôm đình công chả làm gì bây giờ công việc bù đầu, tại bố anh đánh anh đến nỗi Ko ngồi được mà làm việc. Hôm nay còn đau nhưng anh chịu được.

-Hôm trước đó thầy, em Ko để ý xe cộ lao ra đường làm thầy phải.. vào viện. Em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi.

-À... Tôi Ko có giận em, đằng nào tôi cũng đã chịu thiệt rồi còn giận gì, Ko giải quyết được gì. Em làm tôi ra như vậy phải rút ra được bài học cho bản thân chứ hả?

-Vâng. Lần sau em sẽ cẩn thận hơn.

-Ừm. Vậy lần này phạt cảnh báo thôi, 20 thắt lưng vào bắp chân. Nhớ kĩ lần sau phải nhìn xe cộ rồi nhìn đèn giao thông. Em bị sao tôi sẽ lo lắng, hiểu?

-Dạ hiểu.-Cô gạt đầu, lần này cô Ko sợ, cô đã chuẩn bị tinh thần rồi, anh phạt ít hơn dự tính của cô.

-Biết phải làm gì rồi chứ?-Anh mở tủ quần áo lấy 1 cái thắt lưng da vút vài cái, quay ra đã thấy cô ngoan ngoãn nằm trên giường, cô mặc quần đùi nên chả che chắn được gì.

-Bắt đầu. Lần này đếm nhé.-Anh hôm nay cũng rất thoải mái chứ Ko tỏ ra tức giận gì cả.

“CHAT”-...1....-Anh vẫn đánh mạnh vậy. Từng thắt lưng đập xuống bắp chân cô, hiện ra 1 lần tím ngắt.

“CHAT”-...aa..2...-Cô Ko dám kêu cả gì nhiều lại càng Ko dám xin tha.

“CHAT”-...3.....

-Em dạo này lì đòn rồi hả? Đánh vậy chưa kêu nữa.-Anh khá bất ngờ, chắc cô thấy có lỗi quá, cũng phải thôi.

-Em Ko có.-Cô cố gắng trả lời.

“CHAT”-.....4....

“CHAT”-.....aa...5.....

“CHAT”-....6....đau..

“CHAT”-....7....

“CHAT”-....8....thầy.-Định xin thầy nhẹ bớt nhưng nghĩ đến thầy phải vào phòng cấp cứu thì lại rút lui vào

-Sao??

-Ko có gì

-Vậy tiếp.-Anh nghĩ cô lại định xin gì đó nhưng lại Ko xin nữa, lần này cô thực đáng khen đi.

“CHAT”-....aa...9...

“CHAT”-.....10....

“CHAT”-.....11....

“CHAT”-.....aaaaa..12

“CHAT”-aaaaaaaa..1..3....

“CHAT”-...aa...14..

“CHAT”-.....aaa...1....5....-Khó nhọc đếm, đau chết cô mất. Mất mắt cô đã chảy đầy mặt nhưng ko muốn cho anh biết nên ko phát ra tiếng.

-Tha cho em. Nằm im thoa thuốc này.-Anh dịu dàng vỗ vỗ lưng cô 1 cái rồi lấy thuốc xoa cho cô.

-Sao khóc lại phải kim tiếng lại? Em cứ khóc đi, tôi đâu cấm em khóc chứ.-Nói xong cô liền mở mồm ra khóc cho đã đòi, đau quá...

-Đề tôi thổi cho em bớt đau nhé. Đau vậy sao?-Anh thấy cô khóc quá cũng hoảng, liền dỗ dành cô. Trời, Ko biết bao giờ cô mới lớn được đây?

-Bao giờ em mới trưởng thành đây? Đã sắp lên lớp 11 rồi còn trẻ con như vậy.. -Anh cười, lắc đầu.

-Trẻ con vậy mới sống lâu, thầy như ông cụ vậy chết sớm.

“Cốp”

-Ăn nói bậy bạ.-Anh lườm cô rồi nhìn cô vẫn đang nằm ườn trên giường mình chưa chịu dậy.

-Còn Ko mau ngồi dậy? Lần này đau đau đến mức em phải làm nũng lố thế?-Cô phụng phịu ngồi dậy.

-Mau mang sách vở sang đây học. Mai được nghỉ đúng Ko? Sướng ghê, đi tham quan về còn được nghỉ. Vậy thì.. ở nhà làm bài tập đi. Tôi sẽ đích thân viết tay cho em mấy tờ làm.-Cô mặt chảy ra, anh thích bóc lột sức người khác vừa phải thôi chứ?!

Phụng phịu bê sách vở sang phòng anh học. Cô thực Ko vui, vừa bị đánh xong còn chưa kịp làm nũng để anh xoa xoa cho mà...

-Tôi mới nghỉ mấy ngày trong viện mà đã chép bài thiếu rồi.-“Cốp”

-Thầy đau... buơu hết đầu em rồi còn gì là đầu nữa?-Cô xoa cái đầu nhỏ.

-Em giỏi, lần trước bị đánh thừa sống thiếu chết rồi vẫn chép bài Ko đủ.

-Thầy, lần này em có chép mà lần trước là Ko chép.-Ngoan cố cái a~

-Chép Ko đủ thì nói làm gì? Giỏi lắm, phải phạt. Thôi, kiểm tra em 1 chút. Đọc hết tất cả công thức cho tôi.

-Em...-Cô chưa đầu nghịch mấy ngón tay.

-Hừm?-Anh cao giọng.

-Em quên mất rồi.

-1 cái cũng Ko nhớ?!?-Mặt anh nhăn nhó, mới lần trước kiểm tra thuộc lâu lâu cơ mà.. Ui trời...

-Àn...-Cô gật gật đầu.

-Tôi có bảo em mỗi ngày đều đọc lại Ko?

-Dạ có... -Chưa đầu thấp hơn nữa.

-Vậy.. em có đọc Ko??

-Có. Em có đọc-Sao Ko thuộc?-Anh ngắt lời cô.

-Em chưa nói hết, em có đọc mấy ngày đầu thầy bảo.

-Giỏi. Em giỏi. Tôi muốn điên vì em mất, vừa mới nguôi giận.-Anh thực muốn đập đầu mà chết.

-Mai ở nhà. Bảo bạn chụp vợ cho chép đầy đủ là 1; chép phạt công thức 100 lần cho tôi, nếu chưa thuộc thì chép 200 lần là 2; làm bài tập tôi giao là 3. Mai tôi về kiểm tra. Em đúng là ngày càng Ko coi ai ra gì, mới hiền với em mấy hôm mà lộng hành ngay được. Tại em nên đừng trách tôi khó tính hay nghiêm khắc.

-Vâng.-Cô mặt trong rất khó coi, méo xệch, trời ơi, anh muốn giết con nhà người ta đây mà. Ác quỷ trở lại rồi, lúc này mới ngờ anh là thiên thần hiền đột xuất đó. Anh xọt xọt xọt viết, 1 chút là ra 3 mặt giấy toàn đề là đề, nào anh có phải có vấn đề Ko? Sao lại xuất chúng vậy?? Bạ đề mà cũng thần thánh vậy...

-Tôi nay làm 1, mai làm 2. Bắt đầu làm. Cho em... 120' để làm. -Anh nhìn đồng hồ 1 chút rồi lại cắm đầu vào laptop, sổ sách và giấy tờ.

-Được rồi. Bài tập hôm nay làm tốt, rất đáng khen, em phải tiếp tục phát huy. À còn... chuyện em tự nhận thức được lỗi của mình lớn thế nào, tự giác nhận phạt cũng rất đáng khen. Vậy nên lúc này tôi Ko đánh hết. Bây giờ chúng ta xử lí nhanh gọn chuyện vừa rồi nhé?

-.....

-chép bài và Ko nghe lời tính nhiều mới đủ?

-Em Ko biết

-Vây...phạt 20 thước mỗi tội. Tay.

-Thầy nhẹ tay thôi nha...-Cô giờ ánh mắt siêu cún con chớp chớp để làm anh siêu lòng.

-Ko. Đánh mạnh còn Ko nhớ cơ mà.. lần trước như vậy mà còn giám tái phạm. Đánh thật đau cho nhớ.-Tay cô rụt rè đưa ra, anh cầm lấy tay cô, liên tiếp vọt thước gõ xuống, cô thì gào khóc đủ thứ kiểu.

“CHAT”;“CHAT”;“CHAT”;“CHAT”...

Tay cô là 1 màu đỏ, đỏ sẫm. Rất, nóng, xoa xoa xoa mãi Ko hết đau. Cô nước mắt đầm đìa.. mới có 20 thước mà.. 1 nửa chặng đường đã đi qua.

-Nằm sấp xuống-Anh gõ gõ thước vào giường, cô lại phải lê ra giường nằm sấp xuống.

-Lần này thương tình tránh cho em đau hết mức rồi nhé. Tôi còn định đánh tay tiếp cho nhớ.

“CHAT”;“CHAT”;“CHAT”;“CHAT”;“CHAT”....“CHAT”

-Đau đau thầy.. đau...-Cô đập chân loạn xạ.

-Đừng có làm lớn. Có 20 thước thôi mà. Diễn sâu có mức độ thôi...-Anh nhìn cô gào khóc mà lắc đầu.

-Thầy hết thương em rồi. Xi... Em lớn kệ em chứ... Plè...-Cô ngồi dậy lè lưỡi

-Vẫn còn sung sức lắm, đau gì mà đau. Em lớn quá lớn rồi, em chai đòn rồi 20 thước làm gì được em?

-Đau đó thầy...-Cô kéo áo anh.

-Thầy Ko bôi thuốc với xoa cho em à?

-Ko ngoan, Ko bôi thuốc nữa, Ko xoa cho luôn.-Anh ra về giận dỗi, gấu xù lông a~

-Em hứa lần sau sẽ Ko tái phạm.

-Có lần sau thì...

-Tuyệt thầy xử lí.

-Đánh gấp ba. Được Ko?

-Gấp đôi.

-Gấp tư nhé?

-Thôi... gấp ba cũng được.-Màn trả giá đến đây là hết.

-Được rồi. Nằm xuống tôi bôi thuốc cho chị, mệt chị quá. Con gái con đứa lớn tông ngồng Ko biết xấu hổ gì hết.-Anh ra ngăn bàn lấy thuốc.

-Thầy nhìn riết quen rồi, với cả thầy đâu có ý định đen tối đâu phải sợ?--Cô gân cổ lên cãi.

-Em dạo này hay quá, tôi nói 1 em nói 1 luôn, cãi xoi xoi. Cần thận đánh cho mộng nở hoa đó.-Nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô, đùa vài câu. Cô mới đó mà đã phồng má giận dỗi.

-Thôi... Tôi cho ngủ đây, hết giận chưa?-Yêu chiều nhìn cô nằm 1 cục trên giường mình, vuốt vuốt tóc cô.

-Thầy là nhất.-Nhảy dựng lên ôm lấy thầy, lợi dụng, lợi dụng trắng trợn giữa ban ngày.. đã nhắm ban đêm.

-Đó mà đau gì? Nhảy tung tung vậy đó. Bớt tăng động đi, hôm nay em uống lộn thuốc hả?-Anh nằm xuống giường, lại đùa mấy câu.

-Thầy uống nhầm thuốc đó.

-Giỏi ha. Cãi thầy vậy đó.

-Hử.. Em mách bố cho thầy xem.Plè..

-Ra tắt đèn đi. Tôi sợ cô quá..-Anh cười khò.

Tối ngọt.

Mai au Ko ra chap đầu nên Hnay và hqua ra nhiều. Mai au sẽ tập trung học .

Nhớ vote+comt. Chap trc ít ng đọc cũng ít ng vote làm au buồn

Đọc vui về..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngoại Truyện 2

-Nguyễn.Hoàng.Son. Đi. Về. Ngay. Lập. Tức.-Thầy gần giọng, nắm lấy cổ tay anh lôi xềnh xệch về nhà. Đang ở trung tâm thương mại a~ Mọi người nhìn chăm chăm kia, xấu hổ quá đi.

-Thầy.. đau em.-Cổ tay anh đỏ ửng lên, thầy lại nắm chặt hơn. 2 thầy trò lên xe đi về mà Ko nói tiếng nào, bình thường anh thích được thầy chở xe máy nhưng bây giờ... là sợ a~

-Nói. Sao lại trốn học đi chơi?-Thầy thật lo lắng cho anh, giáo viên chủ nhiệm gọi điện báo anh nghỉ học Ko có phép, sáng rõ rành còn chờ anh đi học.

-Em.

-Em sao? Tôi cần lời giải thích từ em.-Hôm nay thầy rất giận, làm anh sợ nha. Bình thường có tức mấy thầy cũng Ko gọi họ tên anh, nay còn xưng “tôi” nữa.

-Em xin lỗi. Thầy đừng giận nữa, em ... sợ.-Anh thủ thỉ, thầy 1 thân uy nghiêm ngồi trên ghế sofa, anh đang đứng ngay trước mặt thầy thú tội a~

-Hay. Sợ mà còn dám trốn học à?? Em muốn nghỉ học đúng Ko?? Được. Tôi sẽ cho em nghỉ học.

-Thầy.... Em Ko muốn nghỉ học. Là bọn nó rủ em trốn học, tại thầy giáo Hoá Ko cho em học...

-Em còn đồ lỗi cho người khác? Lần này xem tôi có đánh nát mông em Ko?-Thầy tức giận kéo anh lên phòng thầy, đẩy anh nằm sấp xuống giường.

-Hur này. Trốn học này. Đồ lỗi cho người khác này. Trả treo này.-Thầy lấy thắt lưng liên tục vụt xuống mông anh. Anh đau đến nỗi chân đạp loạn lên nhưng thầy đã giữ thắt lưng anh xuống giường. Đánh tầm mười mấy thắt lưng, thầy buông thắt lưng xuống, chỉ góc phòng.

-Em ra đó quý cho thầy. Quý thẳng lên, 2 tay giơ cao lên. Cầm hạ xuống.-Thầy thiết nghĩ mình nên bình tĩnh lại, đánh trong tình trạng này sẽ phản tác dụng. Thầy đi vào nhà vệ sinh tắm rửa,ra tâm trạng phi thường thoải mái, anh ngoan ngoãn quỳ ở đó, tay giơ lên cứ run run, mồ hôi đầm đìa.

-Thầy, thầy giận lắm hả?

-Sao lại nói vậy? -Thầy ngồi vắt chéo chân xem anh quỳ.

-Mọi khi thầy Ko phạt em quỳ.-Đúng là mọi khi thầy Ko bao giờ phạt anh quỳ, chỉ giáo huấn vài câu rồi đề ra đánh vài cái.

-Ừm, Ko phải rất đáng giận sao?

-Em.xin lỗi.

-Lần sau có dám trốn học Ko?

-Dạ Ko.

-Tốt, tội này đáng phạt bao nhiêu?

-Em Ko biết.... Thầy, mời.

-Quý đây đi. Bao giờ nghĩ ra thì đứng dậy.

-20 thước...

-Hả???

-30 thước.....

-Gi cơ?? Mà thôi, Ko làm khó nữa em nữa, 50 thước, Ko trả giá nữa. Ko chịu thì về phòng đi.-Thầy mở lòng nhân ái nói cho anh mức phạt, anh đỏ mặt hỏi, sao nhiều vậy? Chịu sao được??

-Em, chịu phạt.-Anh nói giọng chắc nịch nhưng hành động thì ngược với lời nói, làm thầy muốn cười. Tay anh xoắn vào nhau, cắn cắn môi, anh hẳn là sợ rồi.

-Biết làm gì rồi chứ?-Thầy vỗ vỗ giường, anh ngoan ngoãn lết ra giường nằm sấp, thầy ra ngăn bàn lấy thước.

-Đừng hur vậy, thầy buồn và thất vọng lắm...-Thầy nhịp nhịp cây thước, nhẹ nhàng nói, giọng thầy như gió thoảng sẽ, rất nhẹ, nhưng ghi dấu ấn sâu trong lòng anh.

-Thầy, đừng thất vọng, đừng buồn, lần sau em Ko vậy nữa..

-Ko có lần sau nhé?

-Ừm...-Anh gật gật đầu

“CHAT”

-Nói với thầy vậy đó hả?

-Em xin lỗi mà..

“Chat”, “Chat”, “Chat”, “chat”, “chat”

-Có đau Ko Son?-Cho anh nghỉ 1 chút, thầy nhẹ nhàng hỏi.

-Đau đau. Thầy nhẹ nhẹ...

-Khỏi.

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

.....”CHAT”, “CHAT”, “CHAT”

“CHAT”, “CHAT”, “CHAT”, “CHAT”

-Xin lỗi em, thầy hơi nặng tay ,đau lắm Ko?-Thầy thấy anh mấy thước cuối là quá trời, bèn đỡ ngọt.

-Đau lắm, thầy hết thương em rồi..

-Còn làm nũng nữa hả? Con trai gì đâu...

-Hử. Ai thêm.-Anh bịu môi, nằm nguyên trên giường thầy. Lần này thầy đánh đau lắm, anh Ko có nói dối đâu...

-Bôi thuốc cho em nhé, mai em đến lớp mượn vở bạn chép bài đầy đủ đó.-Cẩn thận dặn dò anh, thầy lấy thuốc ở tủ đầu giường. Cởi quần anh xuống, xoa xoa cho anh.

-Thầy đừng có cởi quần..-Anh đỏ mặt, lấy tay kéo quần lên.

-Ko coi bôi thuốc bằng niềm tin hả? Để yên.-Thầy gạt tay anh ra, xoa thuốc, mong anh đỏ bầm, có chỗ tím a~ Thực đau lòng. Thầy lần này có nương tay, chứ Ko anh chỉ có nước nằm sấp ngủ cả tuần.

-Son, ra bàn viết bản kiểm điểm cho thầy. Viết xong kí tên rồi để chỗ thầy kí. Thầy giữ bản kiểm điểm, em còn tái phạm là biết rồi đó.-Thầy chỉ chỉ cái ghế và đỡ anh ngồi dậy.

-Vângg...-Một môi đáp, thầy tính giết anh à? Đau như vậy còn bắt ngồi viết nữa.

-Mau mau đi, tí thầy cho ngủ ở đây, xoa lưng cho.-Anh nghe xong mắt sáng rực, cố gắng lê từng nước viết nhanh nhanh cái bản kiểm điểm. Thầy nhìn thế cười tươi, ra bàn xem anh viết, xoa đầu anh 1 cái làm mái tóc vốn mượt như con gái thành 1 Đổng bù xù.

-Thầy, xong rồi.-Anh lễ phép đưa 2 tay cho thầy, thầy mỉm cười, đó, chính nó, là thứ anh muốn. Nụ cười ảm áp độc quyền của thầy.

-Em làm sao mà mặt trông phê vậy?-Thầy véo má anh, rồi lại xoa đầu 1 cái, xoa đầu anh rất thích, tóc mềm mượt hơn cả con gái.

-Hử...-Anh quay đầu,làm mặt giận dỗi, Ko thêm nói chuyện với thầy nữa. Đánh người ta đau còn Ko xoa, Ko dỗ . Dối.

-Sao lại dối thế này chàng trai của tôi?-Thầy cười to, anh là thích làm nũng a~

-Hử.-Tiếp tục quay mặt đi Ko thêm nhìn thầy

-Nói xem lí do nào, em lớp 6 lớp 7 rồi còn trẻ con vậy...Như vậy con gái Ko ai yêu đâu đó.-Thầy quay mặt anh đối diện mặt mình. Thấy mắt anh hồng hồng, dễ cung Ko chịu được.

-Mới trêu mấy câu đã chảy nước mắt rồi, sao đánh đau lại Ko khóc?-Ôm anh vào lòng, đầu anh cứ dụi dụi vào khuôn ngực thầy.

-Được rồi, bản kiểm điểm để đó. Ngủ ha, mai còn đi học.-Thầy kéo anh ra giường, để anh nằm nghiêng rồi tắt đèn, nằm xuống cạnh anh.

-Đau, thầy gác vào móng em.-Anh đẩy đẩy thầy ra. Thầy lại ôm anh vào lòng tâm sự

-Này, sao thầy dạy Hoá lại Ko cho em học? Em học tốt Hoá mà, mấy hôm trước còn nói là học trò cưng của thầy mà..

-Thầy áy tức giận vì em Ko nghe giảng, về sau em còn cãi lại thầy nên thầy Ko cho em học.-Anh thủ thỉ, đây chính là tự đi vào đường chết.

-Giỏi lắm, very good, excellent. -Thầy vòng tay vỗ mạnh mong anh mấy cái, tay thầy dài thật.

-Em xin lỗi.

-Thầy có lỗi gì xin hoài vậy? Phải xin lỗi ai?

-Mai em đến xin lỗi thầy dạy Hoá.

-Được, xin cho thành tâm thành ý. Bây giờ ngủ có được Ko?

-Ừm

“BỐP”

-Nói năng như vậy hả?

-Xin lỗi thầy,thầy, đừng đánh, đừng đánh, đau đau.-Anh lù vào tường, đầu đập đánh”Cốp” vào tường.

-Nằm ra đây thầy ôm xù rồi mới xoa lưng với xoa móng cho em được.-Thầy dụ, đây chính là lợi dụng nha..

-Hừ. Ko chơi với thầy nữa, thầy đánh đau muốn chết còn đánh thêm nữa, bầm hết mông em rồi.- Quay mặt vài tường.

-Rồi, rồi, quay sang đây với thầy Ko đêm thầy ép em vào tường chết luôn đó. Ráng chịu.-Thầy kéo kéo anh ra, kéo mãi mới cho anh vào vòng tay được. Anh thích ngủ với thầy, dù hôm nào cũng bị lấy ra làm gối ôm, hết gác chân rồi gác tay, mệt muốn chết. Nhưng thích thì vẫn thích đó.

-Thầy, thầy ở với em mãi luôn nhé. Em Ko cần bố mẹ đâu, chỉ cần thầy thôi..-Ngây ngô dễ thương nói, thầy thấy anh dễ cưng vậy cũng gạt đầu.

-Ừ, vậy em cũng ở với thầy luôn nhé.

-Tất nhiên rồi.-Anh cong mồm, vô cùng sung sướng.

-Thầy xoa lưng này, ngủ đi.- Thầy luồn tay qua áo anh rồi xoa lưng cho anh, thỉnh thoảng lại xoa xoa mông cho anh. Anh thấy vậy hét loạn lên kêu thầy biến thái.

-Thầy nhìn hết hàng em lâu rồi, xoa thôi có gì xấu hổ? Thầy có làm gì em đâu??-Cười đen tối a~

-Xi, ngủ đi. Thầy nói nhiều quá đó..

-Rồi, ông tướng.-Thầy cười, tiếp tục làm công việc của mình, đợi đến khi anh ngủ say, thầy mới bỏ tay ra kéo áo anh xuống.

-Em đáng yêu như vậy ai lại Ko yêu chứ? Tiếc là thầy Ko ở cùng nhà em mãi được, nhưng thầy mãi yêu thương, dõi theo em

Tình hình là viết ngày càng xuống tay. Hiu hiu

Mọi người nhớ vote đó nha

Góp ý nhiều vô. Gạch đá cũng được a~

Góp ý tường nữa. Thích ai bị huấn nè.. Thích bị huấn như nào? Hay là thích tình huống gì?? Cứ Cmt hết, nếu dc au sẽ thực hiện

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

-Linh, anh thích em. Làm bạn gái anh nhé.-Hắn cầm bó hoa đưa cho cô, giữa sân trường. Giữa sân trường đó.

-Anh có bị điên Ko mà tỏ tình chỗ này?-Cô nói thầm, cô ghét bị lôi ra làm chủ đề bàn tán. Hiện giờ cái tên đứng trước mặt cô đã thành công làm cho mọi người xôn xao. Hắn là ai? Là hotboy, nổi tiếng đẹp trai, sát gái. Sao lại đi tỏ tình với cô? Lên con sao??

-Anh điên vì em đó.-Hắn nói, đầu lớn để mấy người đang vây quanh nghe thấy. Họ rú hét ầm ầm.

-Xin lỗi. Tôi phải về rồi, làm ơn tránh đường.-Cô quay lưng đi, lách thật nhanh qua đám người, bước thật nhanh về nhà. Quà là ác mộng.

Anh vẫn chưa về, he he, vậy là đỡ phải học luôn, có thời gian để chơi.. Cô ngồi bấm điện thoại, lướt Facebook, tay ôm con gấu bông to dùng.

-Tôi về rồi.-Anh mở cửa, nói vọng vào. Nhóc này, Ko có anh liền Ko học hành gì, chơi luôn rồi.

-Linh, ra uống sữa, ăn bánh đi. Em ăn chưa? Học về đói.-Anh đứng cửa phòng cô, bảo cô ra ngoài ăn. Anh đã chuẩn bị sẵn ra bàn, cô chỉ việc ăn. Cô ngồi ăn nhồm nhồm, tay vẫn cầm điện thoại.

“Cốp”

-Bỏ điện thoại xuống coi. Ăn uống cho đàng hoàng, rồi vào học.-Cô xoa xoa cái đầu đáng thương...

-Suốt ngày cóc đầu, đầu em Ko phải là cái đầu nữa rồi. Tại thầy hết đó.

-Em ngoan thì tôi cóc đầu hả??-Anh nhướn mày, gan cô càng ngày càng lớn đi, dạo này cãi anh xoi xoi vậy.

-Cãi thầy vậy đó, cẩn thận mông em. Tôi đi tắm, bê sách vở sang phòng làm bài đi rồi tôi ra xem.-Anh nói rồi bước vào phòng, hôm nay anh quả thực bức bối. Con nhóc này còn được tỏ tình nữa đó, tin truyền đến tận phòng giáo viên rồi... Học hành Ko lo...

-Linh, lo học hành đi nhé. Yêu đương gì giờ này...-Đang làm bài, tự nhiên anh nói, đầu óc cô hiện trống rỗng.

-Yêu đương gì thầy??

-Ko phải có người tỏ tình sao?

-Sao thầy biết hay vậy?

-Tôi biết sao kệ tôi, nhớ lời tôi dặn đó. Đừng làm ảnh hưởng đến những việc khác.

-Em Ko có yêu, Ko có yêu. Thầy đừng hiểu nhầm, từ chối rồi. Thầy đừng hiểu nhầm.-Cô liên tục giải thích, chính là sợ anh hiểu nhầm, cô vẫn thích anh cơ mà..

-Ừ. Nói vậy thôi, học đi. Suy nghĩ lung tung Ko tập trung tôi đánh cho nát mông.-Tốt bụng cảnh báo, cô đang làm bài mà tinh thần tụt xuống vì anh.

-Thầy suốt ngày dọa đánh.. Xi...-Cô bĩu môi

-Được rồi, làm bài đi. Ngaoan thì Ko ai đánh đâu.-Vội tay xoa xoa đầu học trò

Hắn ta vẫn lẻo đẻo theo cô như cái đuôi vậy. Giờ ra chơi đi theo, giờ về theo, lúc nào Ko học là theo hết. Cô với Nhi đi cùng nhau mà mắt tự nhiên.

-Tôi có người yêu rồi, anh đừng theo tôi nữa. Mặc công tôi giải thích với người yêu..-Cô đang đi, đột nhiên quay người lại, nói thẳng vào mặt hắn.

-2 người còn chưa cưới nhau, anh vẫn có quyền theo đuổi.-Cô mặc kệ hắn ta, quay sang nói chuyện với Nhi.

-Mày có người yêu hả con? Bạn bè mày còn chưa nói với tao nữa..-Nhỏ huých vai cô.

-Lấy đâu ra, nói vậy thôi chứ hắn cứ theo, phiền quá.-Cô nói thầm.

-À..-Nhỏ gật gù.

-Nhi, nghe nói em có người yêu rồi hả? Tôi nói rồi đó, học hành tập trung nhé. Ảnh hưởng tới học tập tôi cấm luôn yêu đương.-Anh lại nghe được tin, trong lòng có chút hụt hẫng. Nhóc con đã tỏ tình với mình, còn chưa trả lời mà đã có người yêu.

-Em biết rồi. Em Ko có yêu đương gì đâu..

-Hay ha.. Em nói với người ta em có người yêu mà lại giấu tôi?

-Em Ko giấu thầy mà, thầy Ko tin em à?

-Ko. Em làm mất niềm tin của tôi bao nhiêu lần rồi? Với lại, em đã làm gì để tôi tin em nào?

-Thầy...-Mắt cô chảy nước mắt, Ko ngờ anh lại chưa bao giờ tin tưởng cô. Cô thấy rất tủi thân, bị người mình yêu thương và tin tưởng tuyệt đối mất niềm tin thì còn gì đau hơn? Cô chạy về phòng, khoá trái cửa, ôm gối khóc nức nở. Anh ngồi đó, Ko hiểu tại sao mình phát ra những lời như vậy, cũng Ko hiểu sao bản thân lại thấy bứt rứt khó chịu khi nghe cô được tỏ tình hay cô có người yêu. Anh lại nghĩ nên để cô 1 mình, vậy chắc tốt hơn. Cô lại bị tổn thương vì anh nữa rồi..

Cô bên phòng mong ngóng anh sang dỗ cô, vậy mà mãi Ko thấy đâu.lại càng tủi thân, khóc to hơn. Tiếng khóc đánh động sang tận phòng anh. Anh liền sang, thấy khoá cửa liền lấy chìa khoá mở cửa từ bên ngoài. Vào thấy cô thu lu 1 đồng trong góc.

-Linh, thôi Ko khóc nữa, khóc nhiều mắt sưng lên đó.-Anh ra chỗ cô vỗ lưng cho cô, nhẹ nhàng dỗ dành. Anh dỗ cô, đúng điều cô muốn, nhưng con người quả nhiên rất tham lam, cô được sự dịu dàng của anh liền muốn anh giải thích, nhưng vẫn là Ko dám hỏi.

-Tôi nói vậy có gì sai Ko?-Cô suy nghĩ, suy nghĩ. Đúng là Ko sai. Cô lắc lắc đầu.

-Vậy sao em giận đối bỏ sang bên này?

-Em Ko biết....-Cô biết chứ, lí do của cô Ko thể nói ra được, cô Ko thích anh Ko tin cô. Nói vậy có khi bị anh dè ra đánh luôn đó.

-Ko được giận đối vô cớ. Hiểu chưa? Tôi nói vậy hơi nặng lời, nhưng nó là thật. Em chưa làm gì để tôi tin tưởng em nhưng lại làm mất niềm tin của tôi quá nhiều. Tôi lúc đầu còn tưởng em hiền, ngoan, bây giờ mới thấy em rất bướng, lại nghịch ngợm, lười nữa.

-Em xin lỗi.-Cô cúi đầu..

-Ừ, tôi Ko cấm em yêu đương, nhưng nếu vì chuyện tình cảm mà bỏ bê học hành hay ảnh hưởng đến sức khỏe. Tôi nhất định cho em 1 tháng Ko xuống nổi giường. Nhớ chưa?

-Nhớ rồi.-Cô gật gật đầu.

-Em đang nói với ai?

-Nhớ rồi ạ.

-Em mà tự ý chạy khỏi phòng lúc đang học nữa tính vào tội Ko tôn trọng giáo viên đấy. Thầy giáo còn ngồi đấy mà em chạy ra, đóng cửa cái” Sầm”. Thái độ vậy Ko được đâu, hiểu Ko?

-Dạ hiểu.

-Vậy, là em sai hay tôi sai?-Suy nghĩ 1 chút..

-Là cả 2 sai.

-Sao tôi lại sai?

-Tại thầy làm học trò tổn thương sâu sắc.

-Trời ơi.. Chịu em.

-Hi hi.-Cô cười, thầy cũng cười, vừa mới khóc ầm ĩ bây giờ lại cười nhảnh nhảnh. Đúng là vẫn trẻ con. Thầy nhìn thế, thật ra.. cô rất buồn, nhưng cô lại nghĩ cô sẽ lấy lại niềm tin của anh.

-Sang học tiếp rồi nghì.-Anh kéo cô dậy, đi sang phòng anh. Lại ngồi vào ghế, cô cũng ngoan ngoãn ngồi vào, học xong cho cô về phòng nghỉ.

Anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh Ko hiểu bản thân sao lại có cảm giác khó chịu bức bối khi con bé được người tỏ tình với cô người yêu? “Tình” Chuyên gia tình trường, là ai? Là bạn thân anh.

-A lô.

-Gọi gì?? Đang hẹn hò..-Đầu dây bên kia ồn ào, bạn anh trả lời giọng rất khó chịu.

-Này tao hỏi cái, ra chỗ nào nói chuyện điện thoại đi.

-Đợi tí. “Em đợi anh đi nói chuyện điện thoại tí nhé” “Vâng”-Đúng là sát gái mà.

-Sao? Có chuyện gì gọi anh? Anh đang bận.

-Anh cái đầu mày. Này, ông bảo, nếu mà với 1 người A, người A được tỏ tình và người A có người yêu. Người B biết được chuyện, cảm thấy rất khó chịu, bứt rứt, bức bối. Thì sao??

-Ừm.. thì người B ghen, người B thích người A. Hối ngu, làm phiền người ta. Điện. “Rup”-Bạn anh đập máy, trên môi nở nụ cười, bạn mình cũng biết yêu rồi cơ đấy. Cục băng từ chối 1 núi thư tình cũng biết động lòng rồi, tỏ mò ghé, cô gái nào may mắn quá...

Anh ngồi đó ngẩn ngơ, bạn anh điên rồi. Anh mà ghen gì, Ko quan tâm. Nói đi nói lại, Ko quan tâm vẫn phải quan tâm. Anh ghen? Anh ghen. Haizz.. Ghen, anh Ko thừa nhận.

-Thầy, hôm nay chủ nhật dẫn em đi chơi đi. Cái chỗ có bãi cỏ ngồi dưới gốc cây mát mát ý...-Mất cô lòng lạnh, chả là em vừa xem phim Hàn Xèng, thấy cảnh đấy rất lãng mạn, liền mơ tưởng tới anh nên đòi anh dẫn đi.

-Học xong chưa đó?

-Rồi, nè em đưa thầy kiểm tra luôn.-Lôi từ sau lưng sách vở ra đưa anh, cô đã tính toán cẩn thận rồi nha~

-Này, sai rồi. Đi chơi về sửa lại mấy chỗ tôi khoanh đó

-Thầy hôm nay đẹp trai ghê...

-Có nhớ sửa chưa???

-Rồi, thầy đi mau đi. Em thầy quần áo rồi.

-Em chuẩn bị kĩ ghê, tự nhiên hôm nay dờ chừng đòi đi chơi, mọi khi thích ở nhà chơi mà?

-Lâu lâu phải đi chơi..

-Đi 1 mình đi, kéo tôi theo làm gì?

-Thầy.. nỡ để em 1 mình sao? Đi với thầy cơ...-Cô kéo kéo áo anh, kéo đến khi anh gạt đầu rồi thầy quần áo mới thôi

Bãi cỏ C

-Thầy, cho em hỏi 1 câu?-Cô lợi dụng dựa vào vai anh.

-Nói đi.

-Thầy, em trưởng thành chưa? Bao giờ thầy mới trả lời em??

-Trả lời gì??

-Bao giờ thầy mới nhận lời tỏ tình của em?

-Trời... còn nhỏ vậy mà đòi tôi trả lời. Em 10 năm nữa mới đủ trình.-Anh vòng tay vỗ đầu cô

-Em sẽ đợi.-Cô khẳng định chắc nịch

-Chỉ sợ em sớm thay đổi.

-Ko có đâu-Cô bấu môi

-Này, lần trước em có ghen đúng Ko? Lần bạn học của tôi mà ngồi trong quán cà phê.

-Đâu có...-Cô đỏ mặt

-Nhìn mặt em phản bội em kia, coi như có đi. Vậy ghen rất khó chịu đúng Ko?-Gật gật.

-Vậy, đừng làm tôi khó chịu? Hiểu??

-Em đâu làm thầy khó chịu?

-Nào em làm bằng gì vậy hả? Gọi ý thế rồi cũng Ko hiểu.

-hả??

-Tôi, chính thức, cảm em, thân thiết quá mức với 1 thằng con trai nào,"thân thiết" là quan hệ hẹn hò nọ kia đó. Bạn bè thì được, Ko cho động chạm gì vào nhau. Nhớ?

-Sao tự nhiên cảm em? Thầy có quyền gì hả?? Chuyện đời tư của em mà... Hôm trước thầy vừa nói Ko cảm yêu đó

-Giờ tôi cảm

-Cắt đứt quan hệ với tôi thì em tự do.-Thán nhiên nói, căn bản là anh biết trước đáp án

-Em ghét thầy, thầy Ko chấp nhận tình cảm của em còn Ko cho em đi yêu người khác, em phải làm sao đây?? Em muốn có người quan tâm.-Anh thô bạo giữ cảm cô quay sang đối diện mình

-Tôi, chưa đủ quan tâm em sao? Tôi có nói là Ko chấp nhận tình cảm của em à?? Con nhỏ ngu ngốc này...

-Vậy là thầy đồng ý??

-Ko. Tôi chỉ muốn chúng ta thù, mối quan hệ hết sức bí mật, Ko ai ngoài tôi và em biết, và sẽ Ko làm chuyện gì vượt giới hạn cả.-Anh đã suy nghĩ rất nhiều tối qua, anh có đủ hiểu biết về bản thân cũng như về chuyện tình cảm(Anh ấy hồi đại học toàn ngồi thư viện đọc các thể loại sách trên trời dưới biển, có cả sách về tình yêu) . Anh tự thấy mình đã Ko thành thật với bản thân lâu nay, nói đúng ra, anh yêu cô từ cái nhìn đầu tiên. Càng ngày càng quan tâm hơn, sẵn sàng hi sinh vì cô, lo lắng cho cô, làm mọi việc, Ko phải yêu sao?? Anh còn ghen với đám học trò vắt nước mũi chưa sạch. Anh lỡ rơi vào lưới tình rồi, vậy thôi, cứ thù trong này vậy.

-Thầy.... nói gì cơ?????-Cô lắp bắp, còn tự tay Nhéo vào mình.

“Cốp”

-Đau Ko?

-Bươu đầu rồi... đau quá...

-Vậy, Ko phải là mơ. Tôi, sẽ thử làm bạn trai của em. Thử, tôi ko chắc chắn sẽ làm bạn trai em công khai, cũng ko nghĩ mình sẽ bỏ mặc em. Em đừng hi vọng về mấy cái phim Hàn vớ vẩn. Tôi ko lãng mạn, ước mơ mãi chỉ là mơ ước.

-Thầy.. độc ác.-Cô đâm thùm thụp vào ngực anh, dù chỉ đáng mức gãi ngứa cho anh.

-Em muốn thế mà? Yên tâm, tôi cũng Ko thể dễ mối quan hệ này quá bí mật, sẽ nói với bố em và bố tôi 1 tiếng. 2 người họ Ko nói cũng sớm nhận ra thôi..

-Ừm. Thầy tự nhiên chấp nhận nhanh vậy? Tò tính được mấy tháng rồi. Tưởng thầy quên luôn rồi.

-Suýt quên đó...-Anh mỉm cười.

-Đi ăn. Mừng ngày 2 ta là 1 cặp..-Anh nhìn cô trẻ con như vậy, lắc đầu. Với anh thì được, ra ngoài xã hội mà ngây thơ vậy Ko được..

-Ừm. Lấy tiền của bố em trả, tôi Ko bao.

-Xi. Keo kiệt.. Mà thầy có nghiêm túc với em Ko đó??

-Tôi phải hỏi em đó, đã tỏ tình với tôi, em, phải thực lòng, nghiêm túc, trung thành.

-Giống cún con vậy?

-Chính xác. Nhưng suy nghĩ kĩ đi đã, làm bạn gái cũng phải có quy tắc, đừng làm những điều tôi ghét. Học trò còn nương tay, bạn gái sẽ thẳng thừng dạy dỗ.

-.....

-Tôi Ko thích kiểu nửa vời hay kiểu giả tạo, em suy nghĩ kĩ. Bao giờ có câu trả lời thì nói, chuyện tình cảm Ko được nóng vội.

-.....

-Đi ăn mì vẫn thần. Em ăn được Ko?

-Món đó.. ngon, đi thầy.-Cô Ko thích mì vẫn thần nhưng anh có vẻ thích, cô có lẽ đi theo anh cũng được.

Giới thiệu nhân vật

-Hần- Trần Gia Khánh: là công tử nhà giàu, hotboy, chuyên đi chụp ảnh quảng cáo mấy hãng thời trang,đẹp trai, sát gái, học... dờ tẹ. Nhưng được cái hát rất hay. Thầy bỏ hon thay áo, đột nhiên Ko thích người tự bơi đến mà thích bơi đi tìm người.

-Bạn anh-Cậu-Nguyễn Thanh Tú: Đào hoa, phong lưu, sát gái hơn rất cả mọi người trên thế giới này. Đã vào tầm ngắm cậu thì Ko ai ko đổ, dù là sắt thép hay mềm mỏng... Bạn đại học của anh, khá giỏi, làm ở 1 công ti nước ngoài. 1 tháng kiếm được bộn tiền..

Mọi người góp ý về chuyện, nhận xét giùm em

Ai thích nói ý tưởng của bản thân thì au ủng hộ hết mình. Ý tưởng hay / dờ au chào đón hết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

-Linh, em có nhớ lời tôi Ko hả? Nhỏ ngốc này...-Anh cầu nhàu, lăm bầm. Thật bức tức mà, cô chả nhớ lời anh gì hết, sao lại để thằng nhóc đó hôn chứ?

-Hả?-Cô mặt mồi, từ hôm đó anh hơn cả cụ già suốt ngày lăm bầm, khó chịu ghê.

-Sao lại để thằng nhóc đó hôn hả?-Mặt anh nhiều vạch đen lăm rồi

-Hần tự hôn chứ... Em có tự nguyện đâu

-Còn Ko biết hét lên hay đập cho thằng đó 1 chưởng?

-Chỉ mới hôn trán thôi mà... Thầy đừng nghĩ bậy, anh đó tốt lắm, quen biết nhau lâu lắm rồi. Em biết tính anh mà...

-Chỉ hôn trán? Được, tôi Ko thêm quần nữa. Hết thằng nhóc lớp 11 đến anh lớp 12, em quả thực có sức hút.

-Xi.. em có sức hút mới làm thầy đổ.

-Em đổ hay tôi đổ?-Anh gằn giọng

-Thầy.... em đổ...-Cô nhìn anh rất tức, Ko giám làm anh giận, bèn ngoan ngoãn vậy.

-Có nhớ tôi bảo gì Ko? Ở bãi cỏ

-Thầy nói nhiều lắm

-Tôi có cảm em thân thiết quá mức với người khác Ko?

-Ừm. chắc có

-Tất nhiên là có rồi, chắc gì.. Vậy, em có làm đúng lời tôi Ko?

-Người ta thân thiết với em mà, em đâu có

-Đừng cãi cổ nữa, em Ko cho thì người ta đụng vào em được sao? Tôi đã giải quyết nhóc lớp 11 rồi lại thêm nữa

-Aa.. thầy giải quyết hẳn đó hả? Thảo nào tự nhiên hẳn bật âm vô tín

-Vào chủ đề, sao tôi nói em lại Ko nghe..

-Ko phải em Ko nghe mà là em.. Ko nhớ..

-Lúc đó em quên lời thầy dạy, chuyện con con mà... Thầy đề bụng hả??- Anh thật khó chịu, cô mãi Ko hiểu vấn đề thế này, vấn đề là ở chỗ có người hôn cô đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

-Thầy, thầy sao vậy???-Anh 1 thân 1 mình đầy mùi rượu lao đảo vào nhà. Cô ngồi sofa đợi anh mãi, anh bảo anh hôm nay sẽ về ăn cơm mà..

-Oẹ...-Cô chạy ra đỡ anh vào, chưa gì đã bị anh môn 1 Đổng vào quần áo. Cô lại càng Ko có kinh nghiệm chăm sóc cho người say như thế này.. Sao đây? Anh hình như sốt rồi? Cứ lấy anh cái khăn đắp trán rồi tính tiếp vậy..

-Bác ạ? Bác có thể qua nhà gấp được Ko ạ?? Thầy ấy say quá, sốt nữa, cháu lại Ko biết làm như thế nào?-Cô gọi mãi cho mẹ anh Ko được, bèn gọi cho bố anh

-Được, cháu cứ để nó nằm đó, bác chạy sang rồi bác làm cho.-Ông tức tốc xin lỗi đối tác rồi xuống xe chạy vùn vụt đến nhà anh. Đang ăn uống với đối tác thì lại nghe con trai có chuyện?? Hừ.. say, sốt.. tức Ko tả nổi mà..

-Linh hả? Sơn nó sao vậy??-Ông chạy ngay vào phòng anh, thấy cô ngồi đó, mặt anh thì đỏ phừng phừng

-Cháu Ko rõ, chỉ biết là thầy về nhà say bí tỉ, nôn hết vào người cháu... và thầy sốt nữa..

-Ừm, cháu cứ về phòng học hành đi, xong ngủ luôn. Bác chăm sóc nó, cháu Ko phải bận tâm

-Dạ, thôi cháu về phòng. Bác cần gì cứ gọi cháu nhé..

-Ừ... Mà thuốc cảm ở đâu? Cháu lấy hộ bác được Ko??

-Nhà Ko có đâu ạ. Cháu xuống bên dưới chung cư mua cho...

-Ừ, phiền cháu.

Ông cứ thế rồi lau người, thay quần áo cho thẳng con, người nồng mệc mùi rượu.

-Cháu để thuốc đây nhé. Cháu về phòng đây ạ.-Cô để lên tủ đầu giường rồi quay người về phòng

-Cảm ơn cháu.

-Ko có gì ạ.-Cô rất lo cho anh nhưng có bố anh ở đây rồi cô cũng yên tâm, ngoan ngoãn đi về làm bài cho đầy đủ, chỉ sợ anh tỉnh dậy đi làm rồi biết cô thiếu bài tập là đòi cô chấm hết.

-Con xin lỗi... bố... con xin lỗi..-Anh liên tục nói mớ, tay vờ vờ, hình như là gặp ác mộng?

-Ta đây, ngủ đi, có ta đây rồi...-Bố anh cứ ngồi cạnh anh mãi, vỗ vỗ người anh. Anh cảm thấy có người bên cạnh thì cũng an tâm ngủ đi?

Ông cứ thế vật trực cả đêm bên cạnh anh, thỉnh thoảng lại vào giặt khăn rồi thay khăn. Anh sốt cao vậy cũng chưa tỉnh dậy mà uống thuốc...

-Ừm.. bố à???-Anh giật mình nghĩ mãi mới nhớ ra đã xảy ra chuyện gì, cũng tự suy đoán được sao bố lại xuất hiện ở đây. Dậy thấy cái gì đè nặng nặng lên người mà thấy lạ lạ, bố anh chắc đã ở đây lâu rồi nên mới mệt mà gục xuống

-Dậy rồi? Uống thuốc đi. Mới có 3h sáng, uống rồi ngủ tiếp đi.-Ông chạy ra lấy cốc nước cho anh rồi lấy thuốc đưa tận tay cho anh. Đưa con này quả thật làm ông lo lắng mà... Đợi mãi Ko tỉnh dậy, sốt lại cao.

-Hay bố nằm cạnh con đi, giường cũng đủ chỗ, đừng thức đêm vậy, mệt lắm..-Anh nói nhỏ, anh chả có sức mà nói nữa, người như bị rút hết năng lượng rồi, có lắm mới nói được 1 câu.

-Con còn ở đó lo cho ta nữa? Ngủ đi, thuốc này uống vào hơi buồn ngủ, nếu cần gì cứ gọi ta.-Ông nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, có nằm ít diện tích nhường chỗ cho thẳng con trai, thật ra giường cũng rộng nhưng con trai ông khi ngủ thì... đang tay đang chân đủ hết

Anh chìm vào giấc ngủ say, con sốt đã hạ nhờ tác dụng của thuốc, anh thấy dễ chịu hơn phần nào nên ngủ cũng ngon hơn.

-Sơn??-Ông mờ mắt, bật dậy, con trai ông đâu rồi? Nó còn bệnh mà đi đâu được chứ? Nhìn ra cửa sổ đã thấy nắng chói chang, cũng đã 10h rồi, ông trông con trai cuối cùng lại ngủ say vậy.. Đi ra khỏi phòng, thấy trong bếp con ông lúi húi làm đồ ăn sáng, tay chân còn run lẩy bẩy, đứng Ko vững. Tốc độ nấu cùng chất lượng cũng Ko được như mọi khi đi??

-Nguyễn Hoàng Sơn. Con có lập tức vào giường nằm nghỉ Ko? Đồ ăn sáng cái gì?? Nằm yên đó cho ta, ai bệnh chứ? Ta mới phải phục vụ con kia..-Ông lớn tiếng quát, cô đã đi từ lâu, cũng Ko còn ai nên ông thoải mái nạt anh

-Con .. đói..

-Đã bảo cần gì gọi rồi mà? Đi vào nằm!-Ông kéo anh vào phòng, để anh nằm xuống giường

-Ngu ngốc, đang sốt thì nằm im đi. Muốn bệnh liệt giường hả??

-Bố ngủ say quá, con Ko dám đánh thức. Cả đêm hôm qua bố mệt rồi mà..

-Con dám coi thường sức khỏe ta sao?-Cứng miệng vậy chứ đúng là thức chăm sóc con 1 hôm mà đã mệt là đi rồi

-Ko có.

-Ta nấu tiếp rồi sẽ mang vào cho con. Dị chút, nằm yên nghỉ ngơi đi.

1 lúc sau, ông đi vào trên tay cầm 1 khay đồ ăn: sữa, trứng ốp la, bánh mì, pate, xúc xích, canh...

-Nhiều...

-Ăn hết chỗ đó Ko được thừa 1 tí nào, ăn xong mới cho nghỉ.-Ông phải nhân cô hội này vỗ béo anh mới được, con trai gầy dơ xương vậy ra gì?

Anh cố gắng ăn hết, là bố làm cho anh nên anh cũng Ko dám bỏ miếng nào. Ngon□.

-Có được Ko?-Ông ngồi nhìn anh cố gắng nhét hết thức ăn vào mồm, khẽ mỉm cười

-Ngon...

-Ngon thì ăn nhiều 1 chút. Ăn xong uống thuốc rồi nằm nghỉ.

-Bố ăn chưa?

-Chưa. Con ăn xong rồi ta ra ăn

-Vâng

Mọi việc trôi qua 1 cách nhẹ nhàng, chả ai đã động đến việc anh uống sau như thế nào hay vì sao. Cô lằng xằng giúp ông chăm sóc anh, thỉnh thoảng vào nói chuyện với anh. Bố anh thì ở cạnh anh 24/24, anh thật là cảm thấy có lỗi khi bố cứ như vậy bỏ hết công việc và sức khỏe vì mình. Đã nhiều lần bảo ông về nhà đi anh tự lo được mà ông Ko chịu...

-Con đã khỏe hẳn rồi bố, bố về nhà đi-Sau mấy hôm được chăm sóc, anh đã khỏi hẳn.

-Định đuổi ta sao?

-Ko có Ko có

-Ta sẽ ở đây nốt hôm nay, còn phải xử lý chuyện nữa

-Chuyện gì ạ?

-Chuyện con chứ chuyện gì??

- ???

-Ai đi uống rượu say mềm rồi về nhà nôn hết vào người Linh?

-Vậy ạ? Con cũng Ko nhớ gì?

-Nói ta nghe xem, sao con lại uống say vậy?-Ông thấy lúc ngủ anh luôn miệng xin lỗi ông, chắc có liên quan đến ông đi?

-Con... xin lỗi. Con đã làm mất hợp đồng với công ti A, gây cho công ti thiệt hại lớn. Tất cả là lỗi do con, con đã sơ suất trong công việc..-Anh cúi đầu, anh biết, ông ghét việc này

-Thiếu cẩn trọng là cái tội lớn nhất, có hiểu Ko? Từ lần này, hãy rút ra bài học cho bản thân con, sau này con lên ghế chủ tịch, thiếu cẩn thận như vậy rất nguy hiểm

-Con hiểu-Anh gật đầu

-Vậy thì tốt. Chỉ vì cái hợp đồng mà con như thế này sao? Ko có hợp đồng này thì có cái khác, sao lại tự ngược thế? Con thích bị ngược, ta sẽ cho con toại nguyện.

-Tại bố rất ghét sự sai sót trong công việc, con sợ bố thất vọng..

-Ta ghét thật nhưng ai cũng phải có sai sót thì mới gọi được, ta có thất vọng cũng sẽ Ko hết thương con, con biết mà. May mắn lắm ta mới có được con, ta Ko thể đánh mất con nữa, nên nếu con sợ ta thất vọng thì hãy cố chăm sóc bản thân đi, đừng có tự ngược, đề ta ngược con thôi, hiểu?

-Dạ...

-Nếu con còn làm hại bản thân thì ta chỉ thêm thất vọng về mình Ko dạy nổi con, Ko bảo vệ được con. Nếu con bị sao ta sẽ Ko sống được, con nhớ lần trước trong bệnh viện chứ? Ta rất lo lắng, nên hãy nghe lời ta, đừng làm hại bản thân nữa, đừng đề ta tự trách mình, nhé?

-Con hứa mà, con sẽ Ko làm hại bản thân, sẽ cẩn thận hơn và Ko để bố lo lắng.

-Ừ. Cũng trưa rồi, con nấu cơm đi, ăn xong, nghỉ ngơi. Đứng 3h30 chấp phạt, nghe rõ?

-Dạ...-Mông ơi, anh xin lỗi, lần này em chịu khổ nhiều rồi. Nhìn bố anh kia, lửa giận tự nhiên phun trào sau khi nói chuyện với anh...

-Bố, đã 3h30 rồi. -Anh nhìn ông đang chăm chú làm việc thì thấy rất có lỗi, công việc ông vốn ngập trời, vì anh ông lại nghỉ làm mấy hôm liền...

-Ừ... trước tiên chống đẩy đi, chống đẩy 50 cái, ta làm xong việc đã. Con cũng nên tập thể dục 1 chút.-Anh thờ dài, lấy đâu ra cái trò chống đẩy này chứ? Một mồi chống đẩy từng cái từng cái...

-Đã mệt rồi? Bao nhiêu cái rồi? -Ông quay sang thấy anh Ko chống đẩy nữa, thờ hồng hộc

-46 cái.

-Nốt đi rồi đấy, nghỉ 1 chút. Đàn ông con trai kiểu gì mà yếu vậy? Mới có 5 chục cái...

-Bổ uống trà.-Anh lễ phép đặt cốc trà xinh xinh lên bàn

-Cảm ơn con...-Ông nhấp 1 ngụm rồi uống liền 1 lúc hết gần nửa cốc

-Bắt đầu, lấy cái gì cần lấy ra đây.-Ông đứng dậy. Anh lục ngăn bàn 1 hồi lấy cây thước gỗ, cuối cùng lại nghĩ thế nào lấy thêm cả thắt lưng. Lấy xong mới thấy mình thật ngu đi.

-Xem nào...-Ông nhìn mấy thứ con trai để trên giường, thăm mẳm con mình ngu ngốc, thắt lưng sao? Muốn liệt giường hả?

-Nằm sấp.-Ông cầm cây thước gỗ, haiz.. nặng vậy, đánh đau lắm. Bình thường anh vẫn dạy Linh = cái này hả?

-Bắt cần trong công việc, bao che cho cấp dưới, con tưởng con nói tất cả là do con thì lừa được ai? Ta là chủ tịch, còn là bố con, còn Ko biết sao?? Nói dối, uống rượu quá chén. Từ nay tội tỉnh sao?

-Bắt cần, bao che tính 50 thước, nói dối tính 40 thước, uống rượu quá chén tính 40 thước. Tổng cộng 130. Có chịu được Ko??-Anh đổ mấy tăng mồ hôi lạnh... Thảm rồi, thảm thật rồi...

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

....

Ông lạnh lùng vung thước, mấy giấy thước lại vụn xuống. Anh cắn răng chịu đựng, đau.

-Aaa...-Anh cuối cùng cũng kêu lên, ông thấy vậy rất đau lòng, đã qua 100 thước, anh chịu vậy cũng rất giỏi.

-Cố chịu nốt.-Ông nhẹ giọng, lại vung thước lên, tuy nhiên lực khá nhẹ, dù vậy anh vẫn đau thấu xương, mông anh như nứt ra. Thật sự đã chảy máu bết rồi...

-Ồ...-Anh ngạc nhiên, cái gì đề lên người anh đây? Chạm vào vết thương, đau...

-Linh, cháu đứng dậy đi.

-Bác, đừng đánh nữa. Cháu xin bác.-Cô nằm sấp lên người anh

-Vì Linh ta tha cho con. Cháu ra ngoài đi.-Mắt ông trang ngập ta cười, nhìn cô kia, ánh mắt lo lắng trang ngập yêu thương kia là sao?

-Bác đừng đánh nữa nhé.

-Bác đã nói là Ko đánh mà.-Cô nghe vậy mới yên tâm ra ngoài. Để Ko gian cho 2 bố con

-Xin lỗi, ta nặng tay quá.

-Ko sao, là con đáng bị vậy.

-Ừm, bôi thuốc rồi con nằm nghỉ nhé. Tà nấu cơm cho con và Linh rồi ta về nhà, cần gì cứ gọi ta.-Anh gật gật đầu, sau khi bôi thuốc xong, anh đã thật sự mệt mỏi muốn chết rồi.

-Xin lỗi con, lần sau sẽ Ko nặng như vậy...-Ông nói lại 1 lần nữa, xoa đầu anh mấy cái rồi ra ngoài. Nấu cơm.

-Bác Ko ở đây ạ??

-Ko. Cháu ở đây chăm sóc Sơn nhé, với cả chuyện bị bác đánh, cháu coi như Ko có chuyện gì, bôi thuốc nó tự lo được, đừng nhắc đến, nó sẽ xấu hổ, thậm chí có thể tránh mặt con..

-Dạ...-Cô thăm thân phục, quả nhiên là bố con, rất hiểu nhau, bố anh cũng quá tâm lý.

-Cảm ơn em, Linh.-Anh cười. Anh rất cảm động khi thấy cô lấy thân mình che chắn cho anh, dù bị cô đề còn đau hơn bị đánh..

-Ko có gì thấy.. em đâu có làm gì. Từ trước đến giờ thầy đã làm cho em bao nhiêu việc, từng đây công lâu mới đủ để đáp trả

-Tôi Ko mong muốn cho đi sẽ được trả lại, em thoải mái lên, cho nhiều sẽ nhận lại nhiều thôi, Ko cần em phải trả vậy. Tôi Ko tính toán.

-Vâng...

-Cảm ơn em nhiều.-Anh ôm lấy cô, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô

-Mà.. em nặng thật đó.-Anh mỉm cười, cô nghe vậy thật xấu hổ muốn đào hố chui xuống

-Thầy... đáng ghét.-Cô vùng vằng bỏ vào phòng.

□□

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Trải qua những tháng ngày bên cạnh anh, được anh ôn như chiều chuộng chăm sóc yêu thương, là 1 quãng thời gian hạnh phúc nhất của cô. Có vài nụ hôn, thật nhiều cái ôm ấm áp, vô vàn cái xoa đầu, xoa lưng hay xoa gì đó(Gi vậy ta??. Ai trả lời có thường của anh.

Hiện giờ cô đã chuẩn bị thi đại học, bố mẹ cô cũng đã về nước. Cô quyết định sẽ trở về nhà mình sống, làm phiền anh cũng Ko được, dù anh là bạn trai cô.

-Thầy, em sẽ chuyển về nhà cũ. Cảm ơn thầy rất rất nhiều về thời gian vừa qua, về tất cả những gì thầy đã dành cho em. Cảm ơn... tình cảm của thầy...

-Em cũng nên ở cùng bố mẹ, Ko ở cùng nhà sẽ Ko sao đâu, mối quan hệ sẽ duy trì tốt thôi, miễn có tình cảm.-Anh rất buồn, anh Ko hề muốn ở 1 mình trong căn nhà, thật sự sẽ thấy thiếu bóng hình cô những nào...

-Vâng... Mà, này.. tôi nay ra bờ sông đi dạo đi. Em muốn đi dạo quá...

-Ừ, tôi chúng ta đi. Tiện thể dẫn em đi ăn luôn, sắp thi đại học rồi, em cũng sắp chuyển nhà. Phải ăn 1 bữa ra trò.

-Dạ...-Cô cười gượng, quả thực cô Ko vui được.

Anh giờ đây đã gần 30, càng ngày càng trưởng thành, mang phong thái của 1 quý ông. Vệ tinh xung quang anh vốn ngập trời nay lại càng thêm nhiều, anh lạnh lùng với tất cả bọn họ, anh chỉ có mình cô. Dù mối quan hệ giữa 2 người vẫn là "thứ", anh vốn muốn đợi đến khi cô thi đại học xong sẽ công khai mối quan hệ này với mọi người.

-Chúc em thi tốt, bao nhiêu công sức tôi giảng dạy cho em, đừng làm phí. Mong em sẽ thi đậu trường em muốn.

-Thầy đã rất nghiêm khắc mà, em cũng rất cố gắng, em... tin là sẽ được thôi.-Cô gượng gạo, anh lúc nào cũng chỉ quan tâm cô vậy, lúc nào cũng nghĩ chu toàn mọi việc. Cô lại chẳng biết gì về anh mà anh lại biết quá nhiều, anh lúc nào cũng ở cạnh cô, vậy mà... lúc anh làm luận án ở trường đại học danh tiếng trong nước để lấy bằng tiến sĩ cô cũng ko biết. Ko có 1 câu chúc mừng, cô... quả thực vô tâm. Ko xứng với anh. Càng ngày anh càng xa cô, anh đã là tiến sĩ trong khi cô còn chưa thi đậu đại học, anh cách cô nhiều tuổi, và là thầy giáo mà cô hết mực kính trọng. Nói thế nào thì nếu công khai mối quan hệ này, chỉ làm anh bị chỉ trích, sẽ Ko có ai ủng hộ mối quan hệ này, sẽ cản trở bước tiến của anh... Tóm lại là, chúng ta cần kết thúc!

-Thầy ơi, hay.. chúng ta... chia tay đi?-Cô cúi đầu, tay vẫn nắm lấy tay anh, mắt đã sớm ướt nhoà

-Em nói bây cái gì đó? Nhóc con này, đùa vớ vẩn.-Anh cố đầu cô 1 cái

-Ko... Em nói thật thầy à... Nếu tiếp tục thì chỉ làm cản trở bước tiến của thầy, với lại... em thấy mình Ko xứng khi đứng cạnh thầy. Dù sao thầy trò chưa bao giờ được ủng hộ, mọi việc đổ việc có thể làm thầy mất việc...

-Chỉ vì những cái đó mà em chia tay sao? Em quả thật vô tâm, ích kỉ. Em chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi cả.-Anh là bằng hoàng, sốc khi nghe từ miệng người con gái mình hết mực yêu thương thốt ra những lời vô liêm sỉ như vậy

-Tôi đã nhìn lầm người. Nếu em thực sự yêu tôi thì có gì chúng ta cũng sẽ vượt qua được, tất cả chỉ là cái cố thôi..

-Em xin lỗi thầy, em xin lỗi thầy nhiều lắm. Em rất yêu thầy, cho em... được ôm thầy 1 cái cuối thôi.. em xin thầy..-Mặt cô Giàn giữa nước mắt, anh thật sự rất tức giận

-Đừng nói mấy lời bần thiêu đó nữa. -"BỐP"-Anh tát cô 1 cái, quay người đi hẳn, Ko thèm ngoái đầu lại. Cô thì đứng đó như trời trồng, tình yêu quả thực tàn nhẫn mà... Anh đã xuống tay tát rất đau, nhưng cái đau đó chẳng nề hà gì, đau trong tim kia..

Sau hôm đó, 2 người Ko gặp nhau nữa, Ko liên lạc gì với nhau. Chuyển đồ thì chỉ có người đến dọn, anh cố tỏ vẻ Ko quan tâm, để người ta dọn. Anh chỉ mong cô sẽ trở về bên anh và xin lỗi anh, nhưng... mãi chả thấy cô đâu.

Khi anh sang nhà cô thì thấy nhà cửa trống Ko, đã chẳng còn gì. Hỏi hàng xóm thì họ bảo đã chuyển đi, gọi điện cho bố cô thì thuê bao suốt. Gọi hỏi bố anh mới hay tin gia đình họ đã sang Hàn sinh sống, bố anh cũng Ko hiểu sao tự nhiên bố cô quyết định sang bên đó làm việc, sinh sống sau khi mất bao nhiêu công xin chuyển công tác về Việt Nam

Cô trốn tránh anh sao? Cô giỏi lắm, khi gặp lại cô, nhất định anh sẽ cho cô biết mặt. Nói vậy chứ việc tìm cô gần như vô vọng, biết cô sống ở đâu mà tìm chứ? Hàn Quốc rộng vậy cơ mà...

Ngày tháng cứ trôi qua... Anh chỉ có thể thấy cô trong những bức ảnh.. Nỗi thương nhớ cô cứ dày bô anh từng ngày từng ngày, tất cả mọi chuyện lại càng làm anh lạnh lùng thêm và tạo cho mình 1 lớp vỏ bọc hoàn hảo bên ngoài...

Anh biết hôm đó mình đã tàn nhẫn với cô nhưng Ko phải cô nói những lời tàn nhẫn trước sao? Dù sao thì anh nên gặp và xin lỗi cô 1 tiếng vì cái tát và những lời nói hôm đó, Ko biết mối quan hệ giữa 2 người sẽ ra sao nhưng vẫn là nên xin lỗi cô...

Nhớ trả lời câu hỏi bên trên. Ai trả lời nhanh nhất chap sau tặng bạn đó..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Hôm đó, cô cần rằng đến sân bay đi Hàn. Hôm đó, cô hơi mong chờ có ai đến sân bay. Hôm đó, cô mong có thể trở về cùng anh. Hôm đó, anh ở nhà suy nghĩ cách làm hoà với cô. Hôm đó, anh cảm giác thật bất an mà Ko biết có chuyện gì xảy ra. Hôm đó...

Bây giờ, là 4 năm sau của "hôm đó". Anh đã chính thức nghỉ việc ở trường với sự nuối tiếc của các thầy cô và học trò, sau mấy năm gắn bó với trường, anh cũng Ko muốn đi. Đã đến lúc anh phải tập trung cho việc làm tông tài, Ko thể lơ đãng. Khi anh đi, nhiều học trò có chia sẻ rằng dù anh rất nghiêm khắc và khó tính nhưng học với anh thấy rất thoải mái, anh chưa làm gì quá đáng với học sinh, còn là thầy giáo tâm lí và đáng tin cậy của năm. Ai bảo bên cạnh anh luôn là 1 cô học trò bé bỏng chứ? Muốn Ko tâm lí cũng Ko nổi. Nhận được sự yêu mến từ học trò như vậy, anh cũng thật hạnh phúc, sau những lần bị anh bắt bẻ và trù dập, giờ các cháu Ko cần phải lo đến giáo viên dạy Toán hay Hoá trên Sơn nữa.. Anh đã nói điều tương tự khi chia tay lớp mà anh đã dạy.

Anh đã chuyển nhà, nhà này, anh quyết để đây, sẽ là nơi lưu giữ kỉ niệm 2 người. Anh thật sự Ko thể sống nơi đây, đâu đâu cũng là bóng hình bé nhỏ của cô...

Chìm đắm vào suy nghĩ, bước tới căn nhà cũ. Bóng dáng bé nhỏ ai kia đang đợi trước cửa.. chỉ là mơ ước "nhỏ nhoi" của anh, người ta đã đi rồi còn đâu chứ. Anh gạt ngay ta nghĩ tại hại kia ra khỏi đầu, tiếp tục bước đến cửa.

...T.hầy...-Tiếng ai đó gọi anh, cô gái ngồi xồm trước cửa nhà anh. Anh đúng là nhớ quá hoá điên rồi.

“Cạch,cạch..”

Bước vào nhà, lục lọi 1 lúc lấy chút đồ cần thiết. Lại ra khoá cửa, vẫn nhìn thấy cô gái anh hằng đêm nhớ tới đứng đó. Thật sự anh hoá điên mất rồi.

Người kia ôm anh, tự nhiên anh cảm nhận được sự ấm áp lạ thường, anh biết, đây Ko phải là mơ, cũng Ko phải là trí tưởng tượng. Anh Ko đáp trả cái ôm, gạt tay người kia ra, lạnh lùng nói

-Cô nhầm người rồi.

-Em Ko nhầm người đâu, em chắc chắn mà.

-Cô tìm tôi làm gì?

-Thầy... đừng lạnh lùng vậy. Đừng xưng “cô” nữa..

-Cô tìm tôi làm gì?

-Em... chỉ là vừa về nước, em đã tốt nghiệp đại học, em...-Tôi Ko thừa thời gian, xin phép.-Anh ngắt lời, bỏ cô ở đó 1 mình. Cũng biết đường trở lại sao? Giờ này còn trở lại đây làm gì nữa??

Cô thật bàng hoàng, ko chấp nhận nổi những gì trước mắt dù đã chuẩn bị tinh thần. Phải thôi, cô đã nói lời chia tay người ta, từ đó ko gặp lại người ta, bỏ người ta đi 4 năm giờ trở lại cô ích gì chứ? Anh chắc có người khác rồi cũng nên... Cô nhớ anh điên đảo, ngày nào cũng nhớ anh, anh thì chắc chả nhớ cô đâu nhỉ?

Mãi suy nghĩ cô Ko để ý anh đã ra tận thang máy và sắp sửa đi xuống. Chạy vội ra thẳng máy với tốc độ ánh sáng, kịp chặn cửa thang máy đóng vào..

-Thầy, em có mang khăn tay của thầy. Hồi xưa thầy đưa em mượn em quên vẫn chưa trả thầy...-Anh thoáng thất vọng, chỉ vì khăn tay sao?

-Cầm đi. Tôi Ko cần, đã cũ rồi.-Cô ngấm ngấm cầm lấy cái khăn cất vào túi. Cô đã giặt rất kĩ, giữ rất cẩn thận để trả anh vậy mà..

Lại im lặng... cái thang máy rộng thênh thang có mỗi 2 người mà ngột ngạt đến nhường nào. Cô muốn thang máy đi nhanh xúu..

-Sống có tốt Ko?-Anh lạnh lùng mở miệng, mở miệng hỏi thăm với tư cách người cũ cũng được đi

-Dạ?? Sống.. cũng tốt thầy.

Ko khi lại yên lặng tập 2...

“Ting”

Anh thẳng bước đi, cô thì chần chịt bước đi bộ về nhà. Vẫn con đường ấy, sao thấy xa quá... Anh vẫn là người đó... sao thấy xa cách quá?

Đi dạo trên con đường năm xưa vẫn hay đi cùng anh, lại thấy có 1 đôi nam nữ nắm tay nhau vui vẻ tình tứ nói chuyện. Thật ghen tị. Cô ước năm xưa mình Ko có những ý nghĩ điên rồ đó và nói lời chia tay với anh. Cô rất hối hận, người ta nói”Mất rồi mới thấy tiếc” là đúng.(au Ko chắc câu trên đúng đâu, mong các bạn Thông cảm)

-Anh Sơn à? Chúng ta có hôn ước mà, sao anh lạnh lùng với em vậy?-Thật trùng hợp đi, đi qua ghế đá cũng nghe thấy người tên Sơn nữa...

-Yên lặng chút để tôi làm việc.-Cái giọng nói này, cái cách từ chối mà vẫn dịu dàng này.. có phải.. anh? Liều mình đi lùi lại nhìn cho rõ.. Đó.. quá thật.. là anh! Anh đã lạnh lùng với cô, hoá ra vì đã có người mới, dịu dàng của anh ko còn là của cô nữa rồi... Cô chạy thật nhanh thật nhanh về nhà, chui lên phòng khóc cho đã đời, tâm trạng hôm đó cứ thế mà buồn. Đã thế bố mẹ còn đi chơi.. Hừ, Ko có ai nói chuyện cho đỡ buồn.. mà, bố mẹ cô Ko ai biết cô đã từng quen anh.

Chiều hôm đó, cô đi ra quán cà phê gần trường cấp 3 rồi ghé vào đó ngồi uống. Nhận tin cho nhớ hẹn ra đó uống nhưng nhớ lại đi với người yêu rồi.. Từ lúc về nước cô cũng gặp nhớ mấy lần, gặp người yêu nhỏ 1 lần, đẹp trai kinh khủng, thân thiện, đáng yêu, cười tỏa nắng. Thật hợp với nhỏ Nhi, còn cô.. haizz

Cô gọi 1 cốc chanh leo, ngồi uống, buồn quá gọi cái bánh matcha xinh xinh ăn thử. Đắng đắng, ngọt ngọt, thơm thơm, cô thích. Lại nhìn cây đàn piano anh chơi năm xưa, lần đầu cô gặp anh là đây... Cô hỏi chị phục vụ xem mình có thể chơi Ko? Chị đồng ý, cô liền ra chơi bản Nocturne của Chopin, gần như trái ngược với bản nhạc lần trước anh chơi. Bài này nghe buồn mang mác, dịu nhẹ như tâm trạng cô lúc này. Cả quán cà phê chìm trong Ko gian lãng mạn, cổ điển. Mọi người như đang tận hưởng từng nốt nhạc cô đàn. Tiếng đàn lại mang nét rất khác biệt, buồn nhưng lại rất trong sáng, ngây thơ, hết như con người cô vậy.. Cô chìm vào mở cảm xúc của mình mà đàn bản nhạc cô yêu thích.

Kết thúc bản nhạc, đứng dậy, cả quán vẫn tĩnh lặng,1 lúc sau tiếng vỗ tay nhẹ vang lên, của vài người khách nơi đây. Họ thật dễ thương.. Nhìn bao quát cả căn phòng, cô mới để ý, trong góc quán, là người đàn ông cô yêu thương, mong nhớ mỗi ngày. Anh mặc 1 chiếc áo sơ mi xám được sắn tới khuỷu cùng với quần Tây mấy vừa vặn với thân người anh. Luôn đẹp như vậy, đơn giản, tri thức, đầy vẻ sang trọng, lạnh lùng vốn có. Anh tập trung làm việc, tay thoăn thoắt trên mặt bàn phím, dường như Ko để ta ánh mắt nhìn mình chằm chằm. Cô về chỗ mình, uống nốt nước, thăm cảm thán, quần áo anh mặc đi làm càng ngày càng đẹp, anh cũng vậy, tóc còn vuốt keo. Thật lịch lãm.

Anh đã ra khỏi quán từ lúc nào, cô chẳng để ý. Lúc cô đứng dậy, cầm túi, bạn nhân viên chạy ra đưa cô 1 mảnh giấy nhớ. Bảo do anh Sơn gửi. Cô giật mình, anh Sơn??

“Sáng mai, nhà tôi, 8h.”

Hà???? Hẹn cô đó hả? Ahihi.. ☺☐☺☐ Lập tức cô bay lên 12 tầng mây.. Anh hẹn cô đó, là anh hẹn. Nhìn đi phải nhìn lại, chữ anh lúc nào cũng đẹp hơn chữ cô rất nhiều dù cô là con gái hẳn hoi. Haiz... Mà anh có nhìn thất cô hả?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Bước đi từ từ với cảm giác hồi hộp, căn nhà này quá quen thuộc, thân thương đi. Cô đã ở căn nhà này gần 3 năm, từng góc ngách cô đều nhớ rõ. Cô lịch sự bấm chuông, bên trong rất im lặng cũng Ko thấy ra mở cửa. Cô liền liều mình đẩy cửa bước vào, hoá ra.. Ko khoá. Anh ngồi lù lù trên sofa, cái cảnh tượng này cũng thật quen thuộc đi. 3 năm sống cùng anh, anh nhiều lần ngồi như vậy mỗi lần cô về nhà. Điều này mang lại cảm giác cho cô như thể về nhà sau 1 chuyến đi xa vậy..

-Em chào.. thầy

-Ừm, ngồi đi. Tôi hôm nay hẹn cô đến đây, là muốn nói rõ mọi chuyện.

-Em đã về rồi.-Cô vòng ra đằng sau ghế sofa ôm lấy anh, ôm thật chặt , thật chặt.

-Buông ra.

-Ko buông.

-Buông ra.

-Ko!-Anh lấy tay gỡ từng ngón tay cô ra khỏi người mình..

-Thầy, em yêu thầy. Em yêu thầy từ lâu thật lâu về trước, yêu tất cả mọi thứ của thầy, em chưa bao giờ muốn nói lời chia tay, lần đó.. là do em quá bồng bột. Em vẫn luôn yêu thầy, vẫn luôn nhớ thầy, nhớ phát điên nên được. Hôm qua là em kiểm soát để tìm thầy, em muốn nói là em đã thấy mình có thể đứng cạnh thầy, dù em Ko giỏi, em có thể quan tâm và chăm sóc cho thầy như bao người khác. Em sẽ Ko từ bỏ !-Cô nói liền 1 mạch, đó là tâm tư của cô. Là tất cả những gì cô muốn nói, 1' giây cô tự nhiên mà cứ tuôn hết ra. Nói xong mới thấy mình thật điên rồ.

-Em xin lỗi, em biết là thầy đã có người mới. Em sẽ về..-Cô bỏ tay ra, quay lưng đi.

-Mới đó mà đã bỏ cuộc rồi sao?

-.Há?

-Tôi nói mới đó mà đã bỏ cuộc rồi sao?

-Em, đâu có, hôm nay, như vậy, đủ rồi..-Anh bước tới gần cô, ôm eo cô rồi đặt môi lên môi cô, anh từ từ tách khoang miệng cô ra, đi sâu vào trong. Cứ như vậy, cứ như vậy.. đến khi.. “phụt”-cô cắn lưỡi anh 1 cái, cô là Ko thể thở nổi. Đẩy anh ra, hít lấy hít để, cô như sắp chết vậy.. dù anh hôn.. có sướng

-Hộc.. em.. xin lỗi.. thầy.. chảy máu.. em xin lỗi nhiều lắm..-Cô nhìn môi anh dính chút máu mà hoảng sợ tột độ , lại hại anh rồi..

Anh lại nhanh chóng ôm lấy cô, ôm thật chặt, như thể sợ cô bay mất vậy.

-4 năm em bỏ tôi đi, tôi rất hoảng sợ, rất nhớ em, nhớ em điên đảo, biết tin em đã sang Hàn, tôi lại rất giận em, giận đến tận bây giờ chưa hết.. nhưng lại nghĩ, tôi đâu có quyền giận? Phải Ko?

-Em xin lỗi, là em sai, năm đó nói những lời điên rồ, em xin lỗi..-Mới đó cô đã khóc ướt đầm vai áo anh, thật là.. gương vỡ lại lành. Anh nhanh chóng cúi người xuống, hôn cô 1 lần nữa, họ lại chìm vào nụ hôn hết sức cuồng nhiệt, cô lần này rất phối hợp với anh nha.. mùi máu tanh tanh nơi khoang miệng anh cô cũng cảm nhận rất rõ

-Kể tôi nghe chuyện mấy năm qua. Em học đại học nào? Ngành gì?

-Em học đại học S, ngành quản trị kinh doanh.

-Sao lại học quản trị kinh doanh? Tôi tưởng em muốn học ngành y, tôi đã bao nhiêu công ôn luyện cho em.. vậy mà..

-Em có lý do riêng mà.-Cô bấu môi

-Ko thể nói sao?

-Ko được.-Cô lắc đầu, anh hơi thất vọng, cô còn Ko chịu nói cho anh sao? Anh Ko đủ trình? Hừ...

-Thôi được rồi, Hàn Quốc thế nào? Có vui Ko

-Vui lắm, nhưng Ko có thầy chán chết.

-Tiểu yêu.-Anh véo mũi cô 1 cái

-Em là gì của tôi?

-Học trò.-Anh lườm sắc lẹm

-Cái gì??

..Người..yêu...

-Thế thì phải xưng hô thế nào?

-Thôi, để thế này đi. Thế này quen rồi, như vậy còn tình cảm hơn á.

-Được, tuy em. Nhưng tốt hơn hết là nên gọi bằng anh, ra ngoài đường họ sẽ tưởng tôi quan hệ với học trò đấy, Ko hay đâu.

-Dạ..anh.-Cô lập tức đổi, dùng là quan hệ thầy trò bị phản đối mà.

-Tốt, thật biết nghe lời.-Anh hài lòng, nhóc con này có phải xa anh lại tốt hơn?

Cô Ko phải là nghe lời anh như cún con đâu, là tại cô lo nghĩ cho anh thôi. Cô Ko muốn anh bị chỉ trích.

-Linh, em ăn sáng chưa? Bụng kêu nãy giờ..-Anh nhíu mày, ôm cô mà bụng cứ kêu a~

-Em.chưa..-Thành thật thú nhận nha, anh trở lại về thầy giáo nghiêm nghị rồi, Ko có bạn trai hay người yêu đang dang hay dụ đang nữa..

-Thật tốt quá.-Anh mỉm cười, mặt xuất hiện vạch đen

-Em học hành kiểu gì vậy? Có biết bữa sáng là quan trọng nhất Ko?? Em lấy đâu ra năng lượng hoạt động, muốn chết sớm sao?-Tức giận, nhóc con.. Ko thay đổi.

-Em..xin lỗi-Cúi đầu, hão hỗi lỗi nha, anh là giận cô rồi..

-Tôi làm đồ ăn sáng cho em. Thật hư quá..-Anh đứng dậy, vào bếp rồi 1 lúc sau bê ra 1 khay nào là trứng ốp la, xúc xích, bánh mì nướng, sữa. Anh quả thực muốn biến cô thành lợn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

-Thầy, lâu ngày Ko gặp lại Linh. Cho Linh ở lại nhà em hết tuần này thầy nhé -Anh dẫn cô đi chơi về, kéo thẳng cô vào nhà mà gặp bố cô

-Ừm Mà.. vậy làm phiền đến em Ko Sơn?

-Ko có đâu ạ. Công việc bận 1 tí nhưng em sẽ cố gắng về sớm.

-Linh, con nộp hồ sơ xin việc mai phòng vấn đúng Ko?

-Dạ đúng. Bố.. mai bố chờ con đi.

-Ko được rồi, mai bố có cuộc họp quan trọng lắm. Con đi taxi tạm đi.

-Vậy cũng được...

-Vậy chúng em đi, cho em gửi lời chào cô.

-Bye Bye papa...-Cô vẫy vẫy tay, vui vẻ cười rồi đi theo anh về nhà. Ông bố ngồi đó có cảm giác cô đơn nặng, con cái học trò cung kéo nhau đi hết, vợ thì đi chơi, còn mỗi ông ở nhà đọc báo. Ai cũng có đôi có cặp rồi..

-Linh, em thích hôm nay hay ngày mai?

-Hả???

-Tội lớn vậy.. Ko phạt Ko được...

-Thầy..anh.. em xin lỗi bao nhiêu lần rồi..

-Xin lỗi là việc của xin lỗi. Phạt lại là chuyện khác, em dám bỏ tôi đi biệt như vậy..-Anh khoanh tay, chính là tỏ vẻ giận dữ nha~

“Chục”-Hôn nhẹ vào má anh 1 cái.

-Em xin lỗi mà... anh... yêu.

-Biết nịnh ghê..-Anh kéo kéo má trắng trắng của cô.

-Mai em còn phải đi phỏng vấn, rồi sang hôm khác. Phỏng vấn tốt vào nhé, nếu Ko được có gì vào công ti tôi làm cũng được. Miễn là em có thực lực.

-Mắc công người ta nói em đi cửa sau...-Cô trẻ môi

-Công việc là công việc, công tư phân minh, sai là phạt. Dù em có là trời, với tính tình hậu đậu này thì đuổi việc chỉ là vấn đề thời gian...-Anh xoa xoa cằm, ngẫm nghĩ, cô là Ko hề hợp với thương trường bề bộn.

-Hử. Ai thêm vào cái công ti của anh, công ti này nghe nói sếp tổng rất vui vẻ, ai cũng quý, nhưng nhiều lúc cũng rất nghiêm khắc..

-Ừ. Dù sao thì chúc em phỏng vấn tốt, với tấm bằng xuất sắc thì Ko có gì đáng ngại nhưng mà.. ngoại ngữ của em, lập tức học tiếng Anh đi.

-Sao anh biết hay vậy???

-Em nghĩ tôi là ai? Tôi muốn điều tra thì em thoát được sao? Chẳng qua lúc em ở Hàn tôi Ko muốn điều tra em.(anh nói dối cũng nên có nghệ thuật đi, Ko phải do anh Ko tìm được sao? Làm gì có lực lượng bên Hàn?)

-Xấu xa.-Cô đâm vào ngực anh

-Được rồi, đi ngủ nào. Mai thức dậy sớm rồi đi phỏng vấn, mai tôi bận lắm, em tự về nhé.

-Bao giờ cho em tham quan công ti anh nhé.

-Ừ. Bao giờ rảnh đã.. Ngủ ngủ-Vỗ vỗ đầu cô, nhắc nhở cô đi lên giường

Lâu lắm Ko được nằm lên chiếc giường này, lâu lắm Ko được ôm anh ngủ, lâu lắm Ko được anh xoa lưng...

-Ngủ đi, còn nằm đó nghĩ ngốc cái gì đó?

-Em sợ.. Nghe nói công ti đó có nhiều nhân viên rất ưu tú..

-Ko sao, cứ tự tin là được rồi. Tôi đã dạy dỗ em mà em còn Ko vào được thì nói làm gì?

-Thầy.. anh ngủ ngon..-Nghe lời động viên của anh cô cũng yên tâm phần nào, mai phải làm tốt để Ko làm mất mặt anh

-Ngủ ngon.

-Thế nào? Trúng tuyển rồi chứ gì? -Anh vừa về nhà, đã thấy cô hớn ha hớn hở ngồi cười ngốc 1 mình, Cốc nhẹ vào đầu cô 1 cái

-Hihi... Trúng tuyển rồi, trời ơi.. Tổng giám đốc đẹp trai ấm áp, cười tỏa nắng.. hihi ☺ □

-Em có tin tôi lập tức giao em cho tên tổng giám đốc số rồi bỏ em ở đây Ko?

-Thôi mà.. yêu anh nhất. Em chỉ thích ngắm thôi chứ tuyệt đối Ko động lòng.

-Biết điều đó. Công ti gì ??

-Ừm.. công ti E..

-À... Được rồi, tôi sẽ trực tiếp gửi gắm em tới tổng giám đốc.-Thật may mắn đi, tổng giám đốc đó là người anh quen được trên thương trường, khá đáng tin, coi như cô vào đó là tạm được.

-Thôi, Ko cần đâu.. Người ta sẽ nghĩ em thế nọ thế kia..

-Em là bạn gái tôi, nghĩ thế nào là việc của người ta, sao phải quan tâm chứ?

-A lô..

“Sơn hả? Gọi tôi có chuyện gì Ko?”

-Tôi muốn nhờ vả anh 1 chút..

“Nói đi”

-Thư kí mới của anh, là bạn gái tôi, mong anh đễ ý giúp. Cô ấy có hơi hậu đậu, có vấn đề gì cứ liên lạc với tôi là được-Tên tổng giám đốc kia có chút ngờ ngàng, tổng tài mặt than trong truyền thuyết cũng có người yêu sao? Thật bất ngờ!

“A... cô...Linh phải Ko? Rất dễ thương, học lực cũng tốt. Ko có gì đáng ngại, được rồi, tôi sẽ đặc biệt giúp đỡ”

-Phiền anh giữ kín việc này cho

“Được, được, có gì hôm nào chúng ta cùng đi ăn 1 bữa”

-Được. Cảm ơn anh.

-Anh Sơn.. anh bị điên rồi sao? Em tự chứng minh với họ bằng thực lực của em được mà..-Thảm rủa anh, rủa anh đến chết thì thôi..

-Em có thực lực sao?-khoẻ miệng anh nhếch lên, xoa xoa đầu cô

-Ko sao đâu, tên giám đốc đó sẽ chiều cô em. Hấn “hiền” lắm, cứ cẩn thận Ko có lương mà dùng. Nói vậy chứ, hấn kĩ tính lắm, làm ăn cho đàng hoàng. Làm thư kia Ko dễ đâu..

-Em biết rồi.

-Ừ. Bây giờ đi làm 1 bữa ăn mừng chứ ? Gọi cả bố mẹ em nữa...

-Ừm. Xong cho em ở nhà anh tiếp nhé? Di cư sang đây luôn.

-Ừ. Thế thì tốt. Chúng ta sẽ cùng bồi dưỡng tiếng Anh, được thì học thêm 1 thứ tiếng ngoại ngữ nữa..

-Thôi... tiếng Anh thôi là đủ rồi, em biết tiếng Hàn nha~~Lại nghĩ đến cảnh ngồi học cùng anh, là thập phần đau khổ..

-Sao lại sợ như vậy?-Anh ngồi xuống cạnh cô vuốt vuốt tóc

-Anh ác thấy mò, ai muốn học cùng anh chứ?

-Được rồi, Ko học thì thôi. Đi ăn...

Một buổi tối trời quang mây tạnh

-Linh, vào đây tôi báo..

-Gì ạ???-Cô chạy vào phòng anh, đang xem phim hay mà...

-Ko nhớ gì há??

-Nhớ gì??

-Chuyện em ngu ngốc nói lời chia tay rồi chạy sang Hàn 4 năm tính sao đây??

-Xi. Em đã xin lỗi hơn nghìn lần rồi...

-Đã phạt chưa?

-Chưa.. nhưng mà, tha cho em điiiii

-Ko có tha lỗi đi đâu hết, ko nhanh lên là khỏi ngủ.

-Đại ác ma, yêu nghiệt...-Lầm bầm lầm bầm lầm bầm lầm bầm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

-Bao nhiêu đây?

-Ko.-Cô phỏng mồm ngồi phịch xuống giường

-Em càng ngày càng bướng rồi..

-Anh.. người yêu rồi còn phạt người ta nói Bạo lực gia đình đó..

-Em nói đúng.. Nhưng mà, 1 là phạt hết giận, 2 là Ko phạt vẫn giận; chọn cái nào? Tôi cũng nghĩ tới việc sẽ Ko phạt em nữa, nên bình đẳng..

-Chuẩn

-Lại nghĩ lại rồi, chọn đi. 20 giây, bắt đầu...-Anh nhẹ nhàng nói, lời nói nhẹ như gió thoảng mây xanh, nội dung câu nói mới chính là nặng nề chết người

Nghĩ đi lại nghĩ lại, anh giận rất mệt, rất phiền, thôi.. chịu vài roi cho anh bớt giận vậy..

-Em chịu phạt mà.. đừng giận nữa...-Cô kéo kéo tay áo anh, từ đằng sau ôm lấy anh, tựa cằm lên đầu anh

-Ra kia đứng úp mặt vào tường 30' kiểm điểm.-Lạnh lùng, thập phần đáng sợ. Cô đảm bảo anh có thể là diễn viên đại tài, ôn nhu được, dịu dàng được, vui vẻ được, lạnh lùng được, băng lãnh được, cao ngạo được, cái gì cũng làm được hết... Léch cái thân ra góc tường đứng úp mặt vào tường ngoan ngoãn, thật xấu hổ, quý cho dù mới hơn đứng nhưng như vậy công xấu hổ gấp nghìn lần... Chính cô cũng Ko hiểu sao lại vậy..

-Thẳng chân lên. Đứng nghiêm.-Anh là rất chăm chú làm việc nhưng vẫn nhìn cô. Có mắt thần đó... Cô bèn ngoan ngoãn đứng thẳng chân, thấy cái gì đó gọi là nhục nhã a?? Cô đã đi làm rồi đó

-Ra đây.-Lạnh lùng cất tiếng gọi. Cô lật đật đi ra. Vỗ vỗ đùi.

-...

Tiếp tục vỗ vỗ đùi

-Còn Ko mau nằm xuống đây? -Anh nhủ mày, giọng có hơi mất kiên nhẫn. Cô là rất rất xấu hổ, xấu hổ muốn đào hố chui xuống.. Nằm sấp đánh mông có giống tiểu hài tử Ko?? Cô đã 21 tuổi đầu rồi nha..

-Tôi tự biết, Ko giới hạn, bao giờ thấy đủ mới thôi.. Tôi cho phép em la khóc nhưng tuyệt đối Ko được xin tha. Có nghe rõ chưa?

-...Dạ...rõ...-Cô run lấy bầy, anh lấy đầu ra con tức giận này đây? Mấy hôm nay đều rất vui vẻ cơ mà..

-5' nhé.

-Dạ????-Cô chính thức Ko hiểu anh đang nói cái gì? Phạt cô trong 5'? Tự nhiên anh hiền đột xuất a~

“Bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”..

Hàng loạt bàn tay roi xuống mông nhỏ, dù có sự che chắn của quần nhưng vẫn cảm nhận được mông đang nóng dần lên, rất dần lên...

“Bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”

.....

-Ai cho xoa đây? -Anh đẩy tay cô ra, tiếp tục nâng tay lên rồi hạ tay xuống

-Hic.. anh nhẹ bớt...-2 lớp quần chẳng tránh được bao nhiêu thương tích, tay anh là tay thép đó nha

“Bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”

.....

“Bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”, “bóp”

Hết 5' tra tấn mông nhỏ bằng tay, anh dừng cho cô nghỉ 1 chút..

-Anh... anh... hic...đánh nhiều quá... đau quá..hic...-Da thịt của cô vốn Ko dày, lâu ngày Ko bị giáo huấn qua, lần này anh đánh vậy, sơ sơ cũng tầm 100 cái. Mông cô nóng sấp cháy luôn rồi, rất dễ sợ..

-Cho em nghỉ 5'... Ra giường mà nằm nghỉ, cầm xoa mông.-Anh đỡ cô đứng dậy rồi đi ra ngoài..

Cô léch cái thân tằn ra giường nằm sấp, nghỉ cái đầu anh á, nằm như vậy thấy đau hơn, cái đau cứ gặm nhấm từ từ.. Thật Ko chịu nổi, cô lấy tay xoa mông vài cái, anh chắc Ko biết đau mà..

-E..hèm, làm gì đó?-Anh quay vào, trên tay là cốc sữa với vài cái bánh quy. Để khay đồ ăn lên bàn, anh tiến tới nhìn cô 1 lúc. Biểu cảm thật đa dạng: bất ngờ, hoảng hốt, lo sợ, run lấy bầy..

-Em thật là Ko nghe lời, muốn mông chịu khổ dài dài hả?

-Ko có... hic.. em xin lỗi.. lần sau Ko dám vậy đâu.. hic.. tại em... hic.. đau quá...

-Ai cũng biết vậy,nhưng mà sai luật rồi, phạt em 10 thước gỗ.

-Hic.. đau lắm rồi.. đừng mà.. cho em nợ.. hôm khác em trả..

-Khỏi. Nằm im đó, vừa rồi mới chỉ là đầu tiên, còn chưa kết thúc, cứ chuẩn bị tinh thần. -Anh quay lưng lấy cái thước gỗ, rồi nhưng ngay bằng thấy cái thước đeo, lấy ra luôn, chuẩn bị sát phạt cái mông đáng thương đã sớm đỏ thắm.

-10 thước gỗ.

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

-Hic.. hic.. cho em xoa.. hic..1 tẹo thôi..-Siêu thành khẩn cầu xin, anh tất nhiên mũi lòng bèn giờ tay xoa xoa cô mấy cái.

-Chúng ta tiếp tục.-Anh nhìn cô từ nãy giờ chịu phạt khá ngoan ngoãn, vậy là biết lỗi đi?

-Em có biết lỗi Ko?

-Biết.. hic... em biết mà..

-Ừ, biết tội nặng thế nào rồi đấy..-Cảnh báo 1 câu rồi lại cầm thước gỗ vung lên hạ xuống, tầm 30 thước mới ngưng.

-Cởi quần ngủ ra, nằm sấp lấy gối kê cao mông lên.-Anh lạnh giọng, cất thước gỗ vào tủ rồi tiếp tục cầm trên tay cái thước dẹt

-Hic... anh ơi.. em đau lắm rồi.. hic.. đừng đánh nữa mà...

-Dám làm dám chịu.

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

.....

-Hic.. nhẹ thôi anh.. đau quá...-Sau mỗi thước mông cô đều nảy lên, đau kinh khủng luôn..

-Nhẹ thì đánh làm gì?-Nhìn mông cô đã có chỗ tím tím thì liền dịch thước xuống phần đùi non mà đánh.

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

“CHAT”,“CHAT”,“CHAT”

-Được rồi, cho em nghỉ 5'. Cởi cả quần trong ra, nằm sấp xuống, luật như cũ.-Anh lại đi ra ngoài, 1 lát sau quay lại trên tay là đôi đũa dài thật dài..

-Hic... anh.. đừng đánh nữa... hic.. em đau lắm.. mông.. nứt ra rồi.. hic...-Cô cầu xin, vì biết lỗi nên Ko dám nháo mà chỉ dám cầu xin. Anh dù có mũi lòng nhưng quyết phạt cô 1 trận cho chưa

-Để tôi xoa cho em 1 lúc..-Nhìn hạ thân cô chỗ nào cũng tím hết rồi, anh hơi mạnh tay đi? Chẳng trách anh được, anh lần này giữ cho cô quần nên Ko nhìn thấy gì hết, anh có tài năng xuất chúng, đánh mà Ko chỗ nào Ko dính chường hết.

-Được rồi... Tha cho em hôm nay, nhưng mà, tôi vẫn thấy chưa đủ. Từ ngày mai, mỗi tối đều sang nhận 30 phát lưng. Bao giờ thấy đủ mới tha..

-Anh...hic..Ko được.. hic.. tím bầm hết rồi.. mai đau lắm.. hic.. Ko có được đâu.. hic..

-Đau chồng thêm đau mới nhớ lâu. Em dám bỏ tôi ở đây, tôi liền cho em Ko xuống giường nổi, xem em còn dám bỏ đi Ko?-Anh nhưn mày, nhắc đến vẫn là thấy rất giận.

-Hic...lần sau có.. hic..bò..đi.. em...sẽ..nói..hic..mà..

-Thôi được rồi, Ko nức nở nữa, nín khóc, nín khóc nào...-Anh vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng thôi thôi cho cô

-Cố chịu đau 1 chút, bôi thuốc rồi sẽ mau hết...-Anh nhẹ nhàng lấy thuốc ra đầu ngón tay, bôi đều đều

-Hic...a.. đau..đừng bôi nữa...hic..

-Ko bôi sẽ Ko khỏi mấy được đâu, nhiễm trùng đó, nằm ngoan đi.. để tuần sau còn đi làm.

Bôi thuốc xong thì người anh cũng đầy mồ hôi, chính là căng thẳng cực độ.

-Linh, tôi còn nợ em 1 lời xin lỗi. Hôm đó tôi Ko nên nói những lời tàn nhẫn và làm những việc Ko phải với em. Rất xin lỗi em

-Ko có gì đâu... Anh như vậy cũng đúng mà, là do em..-Cô yếu ớt lên tiếng

-Việc này tôi cũng có lỗi, nên tôi đã quyết định giảm nhẹ cho em hình phạt. Mấy hôm sau Ko cần chịu phạt nữa mà dưỡng thương cho tốt... Nhưng... Ko bị đánh cũng Ko có nghĩa là Ko phạt, chép phạt 400 dòng câu"Em xin lỗi"; mỗi dòng 2 câu. Nhớ chưa??

-Hic...ạ nhớ...

-Ng Sloan.Ko khóc nữa.. Em có thấy từ nãy giờ tôi đỡ em giống đỡ trẻ sơ sinh Ko hả??-Anh mỉm cười

..hic..anh bắt nạt em..hic.. mách bố anh cho coi...

-Lấy bố tôi ra dọa hả? Mà nói cho em biết tin vui này, bố mẹ tôi đã đi du lịch rồi, tháng sau mới về..

-Hừ.. Ko yêu anh nữa..

“Bốp”-Vỗ nhẹ vào mông cô 1 cái, cô đau hết lên 1 cái.

-Nói vớ vẩn, em Ko yêu tôi tôi liền bắt em yêu tôi..-Anh cười, nụ cười này có chút gì đó..đen tối

-Người đầu lại bá đạo như vậy?

-Là do bố mẹ sinh ra, tôi cũng Ko rõ..

-Sữa, bánh.. ăn đi..-Anh bê khay đồ ăn ra trước mặt cô..

-Aaa..-Cô há mồm, ý muốn anh đút mà..

-Ăn đi. Sữa Ko cần uống đồ phải ngồi dậy..-Đút từng cái bánh vào miệng cô, đến cái thứ 5 thì cô Ko ăn nữa mà dí vào miệng anh.

-Em cần rồi, ăn nốt đi.

-Anh ăn đi.

-Ồ bần..-Nói vậy ông nhét luôn vào mồm sau vài tích tắc..

-Hừ. Mà anh.. cất đôi đũa đi. Để đây làm gì?..-Lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi đũa dài ọi là dài trên đầu giường, thật đáng sợ a~

-Để đây để đánh chứ còn làm gì?..-Anh trêu đùa, trêu cô là 1 thừa vui tao nhã nha..

-Thôi.. đau lắm, đừng đánh nữa.... Anh...

-Hôn 1 cái thì cắt..-Anh ghé má sát vào miệng cô, đây là lợi dụng, có mục đích rõ ràng, là ban đêm nhưng có đèn đèn hoàng nha~

-Hừ... "Chụt"-Hôn 1 cái lên má anh. 2 giây sau, liền bị anh xoay mặt ra hôn. Anh lại luồn lách, cô lại Ko thờ được và cắn cho anh 1 cái thật đau.

-Linh.. Em muốn giết người yêu à? Mai trên báo sẽ đăng tin:"Cô gái cắn lưỡi người yêu chết với thương tích nặng ở mông "-Anh cười lớn, đi vào phòng vệ sinh súc miệng 1 cái... lại ra nhảy lên giường mà trêu người cô. Cuối cùng đôi đũa vẫn yên vị trí cũ, em ấy bị lãng quên

(Au cuối cđ Ko hiểu là ông mang đôi đũa vào làm j?)

Sau khi trêu

-Đau lắm Ko?..-Vội tay xoa xoa mông cho cô, thật là.. từng lần thước anh cũng cảm nhận được. Nặng tay quá rồi

-Đau lắm, đau muốn chết..

-Đau vậy nhớ kĩ Ko được làm tôi đau lòng, sẽ đề em ra đánh đó..-Tiếp tục xoa xoa

-Ừm...

-Ngủ đi, nghỉ ngơi đi..-Anh xoay người cô, đẩy đầu vớ vào ngực mình rồi ôm cô mà ngủ. Cô cọ cọ đầu vào ngực anh, nức trong đó mà ngủ.. Thật ấm áp, có cảm giác được che chở và bảo vệ..

-Tôi yêu em, nhớ con. Cũng thật xin lỗi em... Tôi yêu em nhiều lắm, nhưng, chúng ta Ko thể tiến xa hơn.. xin lỗi em nhiều lắm...

Có chút lòng gì nóng nóng chảy vào tóc cô, nhưng cô hề hay biết..

Chap này tặng bạn KAMHAH

Có ai tò mò sao Sơn Oppa lại khóc Ko ? Còn nói mấy câu ? "Xin lỗi" ..

Ko ai vote tuổi đôi, Ko ra chap luôn a~

Tặng chap sau cho bạn nào giựt được tem

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy...* *Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Linh à, lúc em đọc được bức thư này thì anh cũng Ko còn ở Việt Nam. Đọc xong bức thư này xin em quên anh đi, sẽ có 1 người tốt hơn anh, yêu em nhiều hơn anh bên cạnh em. Hãy sống thật hạnh phúc và quên anh đi, coi như em chưa từng yêu người thầy giáo cũng như người nào trên Sơn. Thật xin lỗi em, về tất cả mọi thứ..."

Anh xin lỗi vì đã quá tham lam mà vì giữ em ở lại bên mình mấy ngày nay, chỉ vì anh quá ích kỉ. Có lẽ nếu từ chối em đã tốt hơn cho 2 ta. Anh cũng xin lỗi vì đã lấy mất nụ hôn đầu của em. Xin lỗi vì đã phạt em nặng như vậy, anh vốn Ko có quyền. Xin lỗi em rất nhiều.

Xin lỗi vì đã nhiều lần vì cảm xúc bản thân mà trách phạt em, nhiều lần vì sự ghen tuông của bản thân mà phạt em quá nặng. Còn rất nhiều điều muốn nói nhưng đã Ko còn đủ thời gian. Căn nhà này.. anh đề lại, nếu muốn em có thể sử dụng.

Xin em hãy quên anh đi, sống thật tốt. Anh giờ đây chỉ là quá khứ, hãy sống vì hiện tại và tương lai.

Chúng ta từ nay chấm dứt, buông tha cho em? Cũng là cho anh. Ko có anh bên cạnh thoải mái hơn nhiều. Nhưng cũng nên nghĩ đến bản thân, chăm lo sức khỏe, làm việc thật tốt.

Anh Ko thể nói được lí do, em cũng Ko nên nghĩ nhiều.

Tạm biệt, người tôi yêu. Có duyên sẽ gặp lại. Mong lúc gặp lại anh được nhìn thấy em thật hạnh phúc, sẽ vui vẻ coi anh như 1 người anh trai.

Hoàng Sơn."

Trái tim cô vụn thành từng mảnh, ngã khụy xuống sàn nhà, nước mắt sớm rơi ướt sũng bức thư. Đây là tình yêu sao? Hoá ra mọi người hay nói đau lắm, đúng thật. Đau Ko tả nổi, anh vì có gì phạt cô xong rồi để cô lại 1 mình?

Tại sao??

Cô có thể quên anh sao? Nếu quên được cô đã quên rồi, anh thật tàn nhẫn, Ko 1 lời từ biệt mà bỏ cô đi.. Vừa mới ôm nhau ngủ sáng hôm sau anh đã đi mất, quần áo, đồ dùng cá nhân cũng Ko còn.. Cô sợ.. sợ cô đơn, sợ mất anh. Ko phải cô đã mất anh rồi sao?

Anh quá vô tâm, để lại cô như vậy. Cô cố gắng sống, cố gắng thích nghi với cảm giác 1 mình. Nhưng, cô Ko làm được, Ko thể sống thiếu anh. Hôm đó cô đã điên cuồng mà đập hết đồ đạc trong nhà, những mảnh thủy tinh đầy sàn, cô cứ dẫm lên. Đau ư? Chắc có, nhưng với chẳng thể cảm nhận được, bởi nỗi đau trong con tim, quá lớn.

Đã 2 năm từ ngày hôm đó, ngày anh bỏ cô mà đi, Ko 1 lời từ biệt. Trái tim của cô vẫn khép lại, chưa được mở ra bởi bất cứ ai. Cô vẫn luôn nhớ anh, nhớ da diết, vậy mà anh mãi Ko trở lại. Cô Ko thể quên anh, ngày nào cũng gọi vào số anh, nhưng lúc nào cũng thuê bao, dần dần việc gọi cho anh đã thành thói quen. Bề ngoài cô luôn vui vẻ, ai biết được cô gái vui vẻ , đáng yêu ấy đêm nào cũng nằm ôm con gấu anh tặng mà khóc...

Cô còn chẳng có 1 chút Thông tin nào về anh. Hỏi bố mẹ anh thì 2 người 1 mực Ko nói. Hỏi tổng giám đốc của cô cũng Ko biết. Hỏi cả anh trai của nhỏ Nhi cũng Ko rõ... Cô dần thấy tuyệt vọng? Ko muốn tìm nữa, có lẽ nhỏ nói đúng, nếu có duyên sẽ gặp lại.

Nói đến nhỏ, người ta đã cưới được 1 tháng, vợ chồng đi tuần trăng mật rất hạnh phúc đi.. Thật ghen tị. Đi dự đám cưới của nhỏ mà thấy ghen tị đầu đầu, chồng thì cung chiều khỏi nói, muốn gì được nấy, nhà thì giàu nứt tường đổ vách... Haiz.. cuộc đời cô chả đâu vào đâu.. Vẫn làm thư kí tổng giám đốc, lương cũng tạm tạm, được tổng giám đốc quý.. May là sếp rất thân thiện, rất vui vẻ, nên cô kiếm được 1 người trò chuyện cùng. Bớt cô đơn đi chút...

Cô luôn mong chờ được nhìn thấy anh, nhìn thấy thôi.. Ít ra cũng đỡ nhớ...

Ngày nghỉ mà, chả biết làm gì, bố mẹ thì suốt ngày vì vụ du lịch khắp nơi an hưởng tuổi già. Cô lại nghĩ muốn đi ôn lại kĩ niệm chút, ra quán cà phê ngày xưa... cô mong phép màu xảy ra, để cô lại được gặp anh..

-Cho chị 1 cà phê nâu, nhiều sữa 1 chút..-Ko phải lòng đang rất đáng thì nên uống ngọt sao? Dù uống ngọt mấy cũng Ko khá hơn tí nào..

-Dạ vâng. Cửa chị hết 35 nghìn...-Người phục vụ tươi cười với cô, đưa coi tờ hoá đơn. Cô lấy ví móc tờ 50k ra đưa, liền nhận được tiền thừa

-Cảm ơn em-Cô mỉm cười, nụ cười.. lạ quá, có cái gì buồn mang mác..

Ngồi uống, uống mãi, cuối cùng ôm mộng mà về nhà. Tất cả chỉ là mộng tưởng, làm gì có chuyện anh sẽ xuất hiện cơ chứ? Tự cười nhạo mình rồi nhấc cái mông đi về nhà. Anh có vợ rồi cũng nên.. Cô nghĩ nên làm mới bản thân, có 1 người bên cạnh cô khi lại quên được anh?

Au thấy nó hơi rời rạc, cũng Ko hay cho lắm. Au Ko miêu tả tâm trạng chi tiết, mỗi bạn cảm nhận sẽ khác nhau, để các bạn tự cảm nhận cảm xúc của nhân vật

Xin lỗi vì đã chậm trễ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

-Em Ko biết anh có thể thử làm người yêu em Ko?

-Sao? Bao lâu Ko đồng ý lời tỏ tình sao tự nhiên lại đồng ý, có phải thấy tui tốt quá Ko?

-Thiên cơ bất khả lộ

-Ừm, từ nay em làm người yêu của anh, lúc nào Ko đi làm anh đều ở bên cạnh.

-Trước đây Ko phải cũng thế?

-Ừ.. Anh đưa em về nhà nhé!

-Ko cần, em có xe.

-Ừ..m, mai anh đón em đi làm.

-Ừm Em về đây..

Cô biết có làm người ta khó xử, Ko nên từ chối người ta..nhưng làm sao cô có thể tình cảm được với người khác? Cô vẫn Ko làm được. Thật sự còn yêu anh quá nhiều.

Người đó là ai? Là 1 đồng nghiệp của cô, giỏi thì rất giỏi, tính cách rất dễ chịu, hiền lành dễ mến, nhiều lúc người ta sẽ tưởng là nữ. Đã theo đuổi cô từ lâu, luôn bám dính lấy cô, nói yêu cô, có từ chối cũng Ko nản chí. Cô nghĩ người này có thể đem lại cảm giác cho cô, cho cô bớt nhớ anh, mang lại hạnh phúc cho cô..

Mọi việc cứ như vậy, từ 1 lời đồng ý hết sức đơn giản. Hàng ngày cô được đưa đón , được chăm sóc rất chu đáo, thỉnh thoảng 2 người cùng đi ăn cùng đi uống hay xem phim, đi chơi. Đầu làm cùng nhau nhiều việc vậy mà tình cảm giữa 2 người Ko tiến triển mấy, vẫn ở mức bạn bè.

Ngồi suy nghĩ lại suy nghĩ. Suy nghĩ về cái gì? Tất nhiên là về anh. Có phải cô giống thiếu nữ tương tư Ko? Nhưng mà, cô đã hết tuổi thiếu nữ rồi..

“Reng..reng..”

-A lô..

-Linh hả cháu?

-Ai đấy ạ?

-Bác là bố thằng Sơn đây, bác chỉ báo với cháu là thằng Sơn nó sắp sửa về, lúc 14h30,sân bay D, chuyến XXX.

-Dạ???? Vâng.. Cháu cảm ơn bác.

-Ko có j.. Thôi bác cúp máy nhé!

-Vâng.. Cháu chào bác.

-Ừ..

Cô cũng thắc mắc tại sao bố anh lại báo cô chuyện này? Cô cũng rất vui mừng khi nghe tin anh về nước nhưng 2 người vốn chẳng còn là gì của nhau. Gặp anh rồi cô sẽ nói:”Em yêu anh” chắc? Dù còn tình cảm sâu đậm với anh nhưng... thế Ko được. Nói là cô nhớ anh? Chẳng cái nào hợp lí.

Cô thật muốn gặp anh, sắp đến h rồi, cứ ra đây rồi có gì tính sau. Lấy có bữa là được.. Đừng nói cô lụy tình nhá, cô vốn là lụy tình

Sân bay D

Cô đứng chờ, chờ mãi, thấy mọi người đi ra mà chả thấy người cô cần đâu nữa. Đứng đợi 15’,30’ rồi 45’... cô quyết định về nhà. Cô biết bố anh chẳng nói dối cô làm cái gì.. Vậy, anh đâu?

Cô gọi taxi rồi lên xe , nói địa chỉ nhà mình.. Gần đến nhà, đột nhiên muốn đến căn nhà năm xưa anh và cô ở chung, lại báo bác lái taxi, cô liền bị mắng cho 1 trận.

Đến nơi. Căn nhà vẫn vậy, dù bụi có dày mấy lớp nhưng vẫn Ko thấy đổi. Đồ đạc của anh vẫn còn ở đây, có khi nào.. anh sẽ quay lại lấy đồ Ko? Nghĩ vậy cô liền ngồi ghế sofa đợi, đợi mãi, mãi đến lúc ngủ thiếp đi...

“Cạch”

Cô liền tỉnh dậy, hình như có tiếng mở cửa.

-Chào em.-Anh mỉm cười, người đứng trước mặt cô... là anh. Chính là anh. Là người cô luôn mong ngóng.. luôn nhớ nhưng.. Anh vẫn vậy, khuôn mặt lạnh tanh, đôi mắt sâu hun hút...

-Anh...anh..Son...-Cô chạy ra ôm chầm lấy anh, thiếu chút nữa ngã đập mặt. Anh để cho cô ôm, cô tựa đầu vào ngực anh, đã bao lâu rồi.. cô chưa được hơi ấm này bao phủ, đã bao lâu cô chưa được hít Hà mùi hương đặc trưng của anh...

Được 1 lúc, anh gỡ tay cô ra khỏi người.

-Sao em lại ở đây?

-Em.em... tình cờ đi qua rồi ghé vào..

-Em vẫn vậy nh? Ko biết nói dối thì đừng có nói..-Anh cười, nụ cười này, ừ thì rất đẹp, nhưng có j khác biệt quá. Nhưng, anh vẫn rất hiểu cô, luôn đi guốc trong bụng cô, cô biết, mình nên nói thật cho anh..

-Anh.. còn anh đến đây làm j?

-Anh đến lấy chút đồ rồi đi, Ko ngờ gặp lại em trong hoàn cảnh này..

-Anh.. anh.. lí do.. vì sao năm đó anh lại bỏ đi??

-Anh thấy chúng ta Ko hợp để làm người yêu, làm anh em Ko phải tốt hơn sao?~Lại mỉm cười, nụ cười này thật đáng ghét!

-Bây giờ... có thể quay lại Ko? Em rất nhớ anh, vẫn luôn mong gặp lại anh..

-Xin lỗi em, anh sắp sửa cưới rồi. Em đến chúc phúc cho anh nhé..-Sau 2 năm, cách nói chuyện của anh đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng.. cô Ko thích điều này. Coi cảm thấy anh thật xa lạ, đây Ko phải là con người cô từng biết. Cả những điều anh nói nữa.. tất cả đều là diễn..

-Anh nói dối.. Anh còn giận em chuyện năm đó phải Ko? Nếu anh còn giận thì đánh em đi, đừng bỏ em.. hic.. anh Son..-Cô bám lấy người anh, nước mắt chảy thành dòng sông. Trái tim như vỡ vụn..

-Xin lỗi, anh phải đi. Anh vào lấy đồ, có dịp chúng ta sẽ nói chuyện sau..-Anh gỡ tay cô ra, đi vào trong. Cô đứng đó, lặng im, trái tim cô đã bị anh đập nát.. chẳng còn gì nữa...

-Xin lỗi em, Linh..

Gặp đầu xin lỗi

Em xin lỗi rất rất nhiều vì đã mấy ngày Ko ra chap. Tại e lười, mong mọi người Thông cảm ạ.

Cũng xin lỗi vì cắt đoạn gay cần

Chap sau chắc nên viết ngoại truyện cho bớt căng. Mọi người thích viết gì báo au? Thích viết về lúc nào? Có thích ai bị huấn Ko?...v..v..

Ai cmt về ngoại truyện đầu tiên sẽ viết theo ý người đó và tặng chap sau luôn.

Nút sao bên trái nha~□□

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Ngoại Truyện 3

Đây là thời điểm anh mới dạy cô

Cuối tuần nào anh cũng phải tới nhà cô, dù Ko muốn nhưng chính là bị papa đại nhân bắt đến.

-Linh, con đặt nồi com giúp mẹ đi.

-Ko nấu, sao từ sáng giờ mẹ sai con đủ việc vậy? Quét nhà , lau đồ, nhặt rau còn nấu com nữa...-Cô phụng phịu

-Làm nốt đi, có mấy phút xong thôi mà..

-KO LÀM.-Cô bực tức hét lớn, đánh động đến bố cô trên nhà giật mình. Anh vừa mở cửa vào nhà cũng giật bắn..

-Có chuyện gì sao con lại to tiếng với mẹ thế?-Bố cô từ trên nhà đi xuống

-Mẹ cứ bắt con làm việc, Ko cho nghỉ ngơi gì hết á...-Cô oan ức giải thích

-Con làm đi còn gì, lớn đừng ra đấy rồi...

-Con gái sao lúc nào cũng phải làm thế? Bình đẳng giới ở đâu rồi...

-Coi như con làm giúp mẹ 1 hôm, cả đời mẹ đã làm hết việc nhà rồi cơ mà?

-Bố mẹ lúc nào cũng đúng hết.. chẳng bao giờ nghĩ tới con..

-LINH, con nói gì đó?-Bố cô tức lên, nói lớn 1 cái

-Thôi, con nó chưa hiểu chuyện. Từ từ giải thích.. Lên gác đi, để em nói chuyện với con..-Bà đẩy ông lên gác, và biết tính chồng, để ông lại đây 1 lúc nữa thì thế nào đứa con gái mông cũng nở hoa

Anh đứng đó từ nãy giờ, như 1 người vô hình.. Đứng xem học trò xử sự cũng Ko tồi.

-Hôm nay mẹ chỉ muốn nhờ con làm chút việc nhà thôi.. Đó là bổn phận của con mà?

-Sao con lúc nào cũng phải làm? Suốt ngày bổn phận, bố mẹ coi anh Sơn là con trai, sao Ko nhờ anh ấy làm?

-Nhưng mà...-Bà rất khó xử, đúng là bà coi anh là con nhưng tất nhiên vẫn chưa thể bằng con mình đẻ ra. Nói thế cũng Ko đúng...

-Từ nay tôi sẽ đến sớm hơn 1 chút để giúp nấu com, Ko cần em động tay, cô cũng nên nghỉ ngơi đi ạ. Để em làm được rồi.

-Sơn à??? Con đến từ lúc nào đấy?-Bà thấy may , suýt nữa thì nói Anh Ko phải con ruột.. nghe thấy vậy anh sẽ tổn thương

-Con đến từ lúc em Linh hét lên.. Cô cứ lên nghỉ hay làm việc khác đi, bếp núc em làm cũng được..

-Ko khách sáo nữa.. nếu cần gì cứ hỏi Linh hay gọi cô nhé?

-Vâng...

-Hay để em phụ thầy 1 tay nhé?-Cô ngồi bấm điện thoại hoài cũng chán. Nhìn thấy anh cúi húi 1 mình thì rất muốn giúp

-Mẹ em còn Ko giúp, chỉ là 1 người thầy mới quen sao được hưởng cái “diễm phúc” ấy?-Anh nói giọng mỉa mai, anh là thấp phần tức giận với thái độ của cô đối với mẹ

-Em...-Cô cứng họng, miệng lưỡi ông thầy này quả nhiên sắc bén..

Cô Ko nói gì nữa mà bỏ lên phòng, đã muốn giúp Ko đồng ta thì thôi..

-Linh ơi, xuống ăn đi con-Mẹ cô gõ cửa phòng

-Vâng...-Cô cũng Ko giận bố mẹ đâu, chỉ là nhất thời Ko hiểu tại sao mình lại nóng tính như vậy? Haiz... chắc là do đến kì..

Ăn com xong, anh lại rửa bát, quyết Ko để cô đụng tay vào 1 tẹo nào.. Cô quả thực là thấy phiền? Muốn làm mà còn bị ép ngồi yên nữa

-Lên phòng nói chuyện.-Lạnh lùng nói với cô rồi đi thẳng lên tầng

-Ồ...-Ngơ ngác ngác, anh là muốn làm gì?

-Linh, nói xem tại sao lại thái độ với mẹ như thế?-Anh nhíu mày, nhìn cô đang cúi gằm mặt

-Em... Ko biết nữa. Em biết em sai mà, thầy đừng giận..

-Biết sai sao còn chưa xin lỗi mẹ?

-Em...

-Phạt xong rồi đi xin lỗi mẹ, nghe Ko?

-Vâng..

-Lần này là cảnh cáo, 30 thước gỗ, lần sau đừng mong còn mông để ngồi..-Nhẹ nhàng tuyên án, ra lấy thước gỗ ở ống bút

-Nằm sấp..-Thấy cô đứng lù lù đấy thì Ko khỏi buồn cười, nhưng anh vẫn nhận thức được là đang phạt nên cố nén cười vào trong

-Lần sau Ko được vô lễ với bố mẹ. Nhớ?

-Dạ...

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

Nâng cao thuốc, hạ xuống với lực vừa phải, đủ làm cô đau mà nhớ

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

.....

“Chat”, “chat”, “chat”, “chat”, “chat”

Đều đều tay hạ xuống, móng cô càng ngày càng đau, đau đến chảy nước mắt. Cô nằm đó khóc, Ko biết từ lúc nào trận đòn đã kết thúc

-Ko khóc nữa, xong rồi. Bấy giờ ra úp mặt vào tường đứng 1h, suy nghĩ kĩ lại lỗi. Hết 1h lập tức xin lỗi mẹ, rồi lúc đó mới được bôi thuốc, có rõ Ko?

-Dạ..-Cô đứng dậy lau nước mắt rồi đứng úp mặt vào tường, móng vẫn còn đau âm ỉ...

-Đánh đau vậy phải nhớ nghe Ko?

-Dạ..

-Việc nhà là bổn phận của em, Ko phải em thích là được. Như bố em nói, mẹ em đã làm tất cả bao nhiêu năm rồi, em đã lớn, Ko làm hết thì phải giúp mẹ. Có đúng Ko?

-Hiểu rồi ạ

-Ừ.. Tôi nghiêm khắc với em là tốt cho em thôi, đừng trách tôi..-Anh nói nhỏ, đủ để cô nghe rõ

-Em.. em Ko trách thầy đâu. Là do em sai.

-Ừ, biết sai là tốt rồi. Xong nhờ bố mẹ bôi thuốc cho, tôi có việc bận, phải về trước rồi...-Anh đứng dậy vỗ vai cô 1 cái rồi rời khỏi phòng. Nên để Ko gian riêng tư cho gia đình nhà người ta?

-Mẹ, lúc sáng là con sai.. là con lỡ lời. Từ nay con sẽ giúp mẹ việc nhà, con cũng bị anh Sơn đánh sưng hết móng, còn đứng phạt nữa.. Đừng giận con nha?-Cô sang phòng bố mẹ, coi bố như người với hình, ôm chầm lấy mẹ

-Ko sao, mẹ Ko giận, biết lỗi là tốt rồi.-Mẹ cô cười, thật sự anh rất có tố chất, thuần hoá được nhóc con ương nướng lại Ko hiểu chuyện này..

-Hehe.. yêu mẹ nhất..-Cô hôn lên má mẹ, tình tình cảm cảm mãi thôi

-Bố thì sao?-Ông nhưn mảy, đẩy cái mặt sắt vào môi cô

-Thương papa nhất..-“Chụt” hôn 1 cái lên má ông, bố cô liền rất vui vẻ

-Anh Sơn dạy tốt hơn bố, từ nay giao con cho anh ấy.. nhỉ?-Bố cô cười, quay sang mẹ cô. Mẹ cô cũng gật đầu

-Đau móng...-Cô nhăn mặt

-Tổ sư nhà cô, móng đỏ đỏ thôi mà làm loạn lên rồi..-Mẹ cô nhìn móng con gái, Ko khỏi đau lòng. Con bà bị giáo huấn như vậy.. cũng hiệu quả?

-Bôi thuốc cho con đi...-Cô nhong nhong, nắn phoi móng cho mẹ bôi thuốc, mẹ cô rất nhẹ nhàng và lại anh đánh Ko nặng tay nên móng cô đỡ ngay rồi

-Lần sau đừng để bị phạt nữa..-Bà thật đau lòng, đau lòng hết sức, khổ thân con gái bà

-Ừm.

-Con phải cảm ơn anh Sơn đấy, dạy con tốt như vậy, con càng ngày càng ngoan..-Mẹ cô mỉm cười

-Ừm. Yêu mẹ nhất-Cô ngồi đó cười toe toét, làm mẹ cô sờ sờ

-Hôm nay làm sao mà tỏ tình hoài vậy?

-Hehe..Có sao đâu..

-Papa còn chưa xử tội con đâu đấy..-Ông mở cửa từ ngoài đi vào, 2 mẹ con nhà này tâm tình lâu quá mất

-Con bị đánh nông nỗi hoa rồi mà.. -Cô meo máo, bố quả thực thích trêu cô

-Ừ, cho nở hoa toe toét luôn..

-Thôi, bố đẹp trai đáng yêu dễ thương..

-Rồi, tha cho lần này, còn vô lễ là nát móng

-Độc ác, Ko biết thương hoa tiếc Ngọc gì hết..

-Đúng rồi đó, thôi, xuống ăn cơm nào, nấu xong rồi đấy

-Hôm nay bố nấu cơm, phải ăn cho thật nhiều vào-Mẹ cô vỗ vỗ vai cô, đứng dậy đi xuống nhà. Cô lật đật theo sau.

Cả nhà ăn cơm trong sự vui vẻ, đầm ấm... Anh bên này ngồi húp mì tôm 1 mình.

Viết ngoại truyện chỗ này có vẻ Ko hợp lí lắm. Au chủ yếu muốn làm bớt căng thẳng thôi, có mấy bạn thích huấn thì chap này có huấn đây..

Ai lấy được tem là được tặng chap sau nhé

Nút sao góc bên trái, nhớ bấm nhiều vào nhé

Cmt góp ý về truyện để sửa lỗi nhé

Yêu.♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thây...* *Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Gặp nhau trong chốn lắt, náu kéo máy

người cũng rời đi, để cô lại.

Cô Ko biết anh còn tình cảm với cô Ko? Hay cô vốn chỉ là “thứ” như anh đã nói, ngấm lại mới thấy.. anh vẫn chưa nói với cô làm người yêu chính thức..

Dù sao thì cũng nên thử 1 lần, dù biết sẽ phải mạo hiểm, dù biết có rất nhiều rủi ro, đổi lại.. cô sẽ được thứ cô muốn

Tiếng còi xe cấp cứu nào loạn khu nhà ở, cổ tay đầy thương tích được chở đến bệnh viện

Bố mẹ cô đã khóc hết cả nước mắt, lo lắng đến tột độ. Tại sao đứa con gái này lại tự tử như vậy? Ai đã làm cho nó uất ức? Ông thề... nếu biết được ông sẽ Ko ngần ngại giết chết kẻ đó...

-Cô ấy vẫn đang hôn mê, khi cô ấy tỉnh dậy gia đình hằng vào thăm.

-Cảm ơn bác sĩ.

-Ko có gì.. đây là nhiệm vụ của chúng tôi.

Ông thật điển tiết, hừ.. lớn rồi còn ngu ngốc như vậy. Ông sẽ hảo giáo huấn a~

-Thôi ông... con bình an rồi, ông còn ngồi đó tức giận nó dậy sẽ buồn. Tốt nhất đợi nó khỏe lại rồi tính sau..-Bà thấy ông như vậy rất lo lắng, sức khỏe dần kém đi mà tức giận như vậy mãi Ko tốt

-Được rồi... tôi Ko sao, chúng ta vào thăm con bé..

..Bố..mẹ..-Khó nhọc chống tay xuống giường để ngồi lên

-Nằm đó đi, đừng ngồi dậy..-Mẹ cô nhẹ nhàng ra đỡ cô nằm xuống, lấy cái gối kê cao đầu cô lên

-Con đã bao nhiêu tuổi rồi hả? Còn chưa đủ hiểu biết hay sao mà làm chuyện ngu ngốc đó.. Lớn rồi lâu Ko ăn đòn ngựa mộng sao hả??-Ông lớn tiếng quát

-Thôi ông, con nó vừa tỉnh..

-Con...xin lỗi.

-Nghỉ ngơi đi.. bố tính sổ với con sau..

-Ông ơi, ông về nấu cho con bé ít cháo với đồ ăn nhẹ, mấy bộ quần áo nữa-Mẹ cô nhìn quanh phòng, lúc lên xe cứu thương cuống cuống lên nên chẳng nghĩ được gì

-Thôi, tôi ở đây với nó, bà về đi..-Ông vẫy vẫy tay, nháy mắt với bà, cô hay tâm sự với ông hơn, ông nghĩ ông sẽ biết được lí do sau cuộc nói chuyện

-Con ngủ nhé?

-Ừ...-Để con bé ngủ đã rồi nói chuyện sau vậy..

Mấy ngày nằm viện, người cô mong chờ mãi mà Ko đến, bố cô cũng chẳng moi được Thông tin gì từ cô

Flashback:

-Anh, em xin anh, hãy giúp em lần này thôi... Anh gọi xe cứu thương hộ em, gọi vào số anh Sơn nói tình trạng của em được Ko? Em xin anh đấy..-Nghiêm túc nhưng vào người yêu mình

-Nguy hiểm đến tính mạng lắm, em Ko được làm thế..-Người kia nói lớn, anh biết, cô Ko yêu anh, đột nhiên chấp nhận anh vì muốn quên người cũ.. Giờ còn nhờ anh kiểm tra tình cảm của người ta?

-Ko em thực sự sẽ chết đấy..-Cô biết người này rất dễ mềm lòng, biết người ta rất yêu cô nhưng có cố gắng thế nào cô cũng Ko thể tình cảm với người ta

-Được rồi, được rồi. Thật là, muốn đánh chết em luôn đi...

-Anh Ko nỡ đánh đâu mà.. Cảm ơn anh nhé, số điện thoại anh Sơn em đã gửi vào máy anh rồi.. Em xin lỗi, em Ko thể làm người yêu anh, anh rất tốt, sẽ có người con gái tốt hơn cạnh anh..-Cô ôm chầm lấy người ta, người ta cũng nhẹ nhàng vuốt lưng cô

-Em gái ngoan..-Mắt người kia thật sự có gì đó cháy ra, nhưng sẽ là lần duy nhất. Từ nay, cô sẽ có 1 người anh trai luôn quan tâm và giúp đỡ..

-Cảm ơn anh rất nhiều, xin lỗi anh rất nhiều..

Tới đây mọi người hiểu sự tình chưa ạ? Cô muốn giả tự tử để kiểm tra xem anh còn yêu cô Ko nên đã nhờ người yêu hiện tại gọi xe cứu thương kịp thời và gọi điện báo tin cho anh. Người yêu cô biết coi yêu anh nhường nào, dù hi sinh bản thân ngu ngốc như vậy cũng đành giúp cô..

1 ngày trời đầy mây:

Vì bố mẹ Ko cho phép đi làm, cô đành nằm ngủ ở nhà, rất chán nản, rất đau khổ, dù có chuẩn bị tinh thần cũng Ko ngờ cái cảm giác này nó lại đau đến vậy. Biết được tin cô như thế mà anh Ko buồn đến thăm sao? Ngủ để quên hết nỗi đau đi...

Cửa phòng bật mở, lẳng lặng đi vào.. Ngồi cạnh chỗ cô ngủ, khẽ vuốt tóc cô, ngồi đó thật lâu. Ngắm nhìn thật kĩ khuôn mặt ấy..

-Tôi biết em đã tỉnh giấc, nhưng hãy giả vờ ngủ đi. Nghe tôi nói hết nhé.. Em biết đấy, chúng ta đã chia tay, lí do thật sự là... tôi đã nắm quyền quản lí công ti từ lâu rồi, thương trường thật sự rất nguy hiểm, nhìn như vậy chứ 1 công ti đứng vững được phải nhờ vào cả hắc đạo nữa. Tôi Ko muốn em rơi vào nguy hiểm, dù lí do này em có thể Ko chấp nhận được, Ko sao. Năm đó tôi đi sang Mỹ để điều trị bệnh của mình, giờ đây tôi đã hoàn toàn bình thường. Hôm nay đến đây là muốn xem tình hình của em, cũng là muốn nói rõ mọi chuyện. Đừng suy nghĩ nữa, tiếp tục với anh chàng đó đi, đó là con người tuyệt vời. Có thể hi sinh tình cảm bản thân vì em, tôi để lại đây 1 chiếc nhẫn, đây là món quà chia tay của người yêu cũ và là món quà của 1 người anh trai.. Tạm biệt, nếu em thích tôi sẽ thường xuyên gặp em..-Anh luyến tiếc nhìn cô nằm đó, nước mắt khóc ướt đầm gối

-Anh.. Son. -Đi đến cửa đột nhiên bị cô gọi giật lại

-Xin lỗi vì đã làm anh lo lắng..

-Ừ.. Tôi thật sự rất khổ tâm khi em làm hại bản thân vì tôi, Ko có gì tôi đi trước nhé?

-Anh..Em Ko sợ nguy hiểm đâu, em sẽ ở bên anh mà.. Em đã cố gắng học ngày học đêm vì ai chứ? Vì muốn xứng đáng đứng cạnh anh. Em đã luôn chờ đợi và thậm chí đánh cược mạng sống vì anh mà anh vẫn đẩy em đi sao?-Cô nói trong nước mắt, nói thật to

-----Im lặng 1 lúc lâu, anh bật cười

-Hoá ra em đã học ngày học đêm, thảo nào đi học về lại gầy như thế.. Thật đáng phạt..-Cô ngơ ngác

-Anh.. sẽ để em bên anh thật à?

-Nếu Ko thì ai kia cũng bắt ép thôi.. mà này, tôi có vợ rồi đấy, có muốn làm vợ nhỏ Ko?-Anh mỉm cười

-Vợ...? -Há hốc mồm

-Đưa thôi, có hôn ước nhưng đã hủy rồi.. Dù sao cũng xin lỗi em nhiều lắm, muốn đền bù gì nào?

-Muốn.....đánh đòn anh..

-Ko ngờ đấy,thôi được.. nhưng mà hãy giữ thể diện cho nhau nhé. Tôi Ko muốn em nhìn thấy vùng kín.

-Ko phải anh nhìn thấy của em suốt sao? Từ lúc còn đi học...

-Em vốn Ko còn thể diện, trước mặt tôi..

-Hử.. Mà, sao anh quyết định nhanh vậy?

-Tôi vốn đã nghĩ rất nhiều, quyết định từ ở nhà, từ nãy đến giờ chỉ là diễn thôi, biết em sẽ phản ứng như thế mà..

-Thôi, em muốn ngủ..

-Ừ, ngủ ngon, nhớ con!

Au còn định ngược đãi dài, Baoch cho quay lại thì end truyện luôn.. nhưng mà, Ko nỡ

Nhớ cmt cho ý kiến và vote cho có động lực

Yêu♥☐♥☐

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thây... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

CHAP 33

Chap này tặng chị @ngocanhhoa .

Đọc truyện vui vẻ

Căn nhà “nhỏ” của cô đột nhiên đầu ấp tiếng cười. Chính là cô ngồi tự ki cười 1 mình, làm bố mẹ cô tưởng con gái phẫu thuật có vấn đề mà suýt nữa lôi cô vào bệnh viện

-Con gái, con đã khỏe lại rồi, Ko thấy mình cần nói với bố điều gì sao?-Bố cô khoác vai cô, giọng nói có phần nguy hiểm

-Nói gì a~??-Con Nai vàng ngọc ngác, chính là giả vờ ngọc ngác và chú tâm vào TV

-Ăn đòn nhé ?-Bố cô neho mắt (các bạn có phải thấy bố cô đối với cô quá trẻ con Ko? Tại vì cô luôn tỏ ra đáng yêu trước mặt pama đại nhân, và lại bố cô luôn coi cô là rất bé bỏng)

-Xi.. Con còn chưa hết ốm mà, tay còn đau nha, con cũng lớn rồi mà, đừng đánh đòn nữa-Cô phụng phịu, bố cô mà đã đụng tay là đảm bảo nát hơn cả tương

-Ko nói nhiều, nửa tiếng nửa mà Ko có mặt trên phòng làm việc thì biết sao rồi đó..-Nói rồi ông bỏ lên phòng làm việc..

-Papa.. con vào nhé..-Cô mệt mỏi gõ cửa phòng, tâm trạng hết sức tồi tệ

-Vào đi, bày đặt gõ cửa gì nữa?-Ông cười, cô con gái này tự nhiên lại phép tắc như vậy làm ông hoang mang

-Hehe.. bố làm việc hả?

-Nhìn Ko thấy hả??-Ông nhìn cô con gái, là muốn kéo dài thời gian đây mà..

Gập laptop lại, nghiêm nghị nhìn thẳng vào cô

-Con biết lỗi?

-Dạ.. Con Ko nên nghĩ quần làm mọi người lo lắng..

-Lí do??

-Lí do... ừm... tại... tại...-Ngồi 5'..10'.. rồi 15' vẫn chưa ra được câu trả lời

-Thôi được , Ko muốn nói với ông bố đây thì thôi. Con xem con đã lớn rồi mà vậy có được Ko?

-Ko được..

-Vậy phạt bao nhiêu?

-Bao nhiêu gì a~??

-Còn giả ngây giả ngô cái gì... 100 thất lưng có được Ko?-Ông cao giọng, cứ nhớ lại chuyện đó lại thập phần tức giận

-Nhiều quá.. bố định giết chết con à??-Mắt rom róm nước mắt(chị gì ơi, chị lớn lắm rồi đó, bót trẻ con đi giùm cái)

-Muốn tự tử mà? Để ông già này giết hộ cho..

-Thôi mà.. xin lỗi bố mà...-Kì kèo mãi , bố cô vẫn vậy, thật kiên quyết.. cuối cùng cô vẫn phải ra giường nằm sấp mà chờ roi..

-Lần này đánh nhớ kĩ, mong đây là lần cuối bố phải đánh con..-Tay cầm thất lưng, gập đôi lại rồi cứ thế mà vút xuống, mặc kệ cô gào khóc, ông cứ thẳng tay mà đánh. Trong phòng vang vọng tiếng thất lưng và tiếng khóc tím rút....

-Lần này tha cho con 1 nửa , Sơn nó nói với bố hết rồi. Nếu con ngoan ngoãn nói lí do ra giờ đã Ko bị đánh thế này...-Đau lòng nhìn cô con gái.. già đầu rồi còn bị đánh đòn

-Hic..hic... đau quá... -Bố cô Ko 1 chút thương hoa tiếc Ngọc, xuống thẳng tay, làm cô đau đến oằn người , con đau làm cô ko để tâm những gì ông nói

-Xoa thuốc liền , rồi mấy hôm sau nằm dưỡng thương đỡ đau rồi mới đi làm nghe Ko?-Dịu dàng cảm tuýp thuốc chuẩn bị sẵn mà bôi cho con gái.. Nhìn con gái lim dim mắt hưởng thụ cảm giác bôi thuốc thấy thật buồn cười, giống con mèo... lớn.

-Papa... đau quá... bố Ko thương con nữa hả????-Màn làm nũng bắt đầu

-Cô muốn gì nào? Lớn rồi còn làm nũng thôi...

-Laptop... mua cho con laptop mới.. laptop cũ sắp hỏng rồi..

-Laptop với đầu thì liên quan gì đến nhau thế hả??-Ông liếc nhìn cô con gái đang cố vùi Vính

-Đi làm có tiền lương tự mua đi, còn đòi bố mua cho nữa...

-Hết tiền rồi... Hôm trước con phải bao ăn nhó Nhi...

-Đợi cuối tháng phát tiền lương rồi đi mua, cô chỉ được cái vùi vính là giới..

-Hic... bố hết thương con rồi à... hồi trước chỉ cần báo 1 tiếng là bố mua liền, bây giờ đòi mãi Ko mua...-mếu máo mãi bố cô mới gật đầu đồng ý..

-Papa dễ thương nhất...

-Giỏi nịnh..-Bố cô cười lớn , con gái ông vẫn chưa lớn

Thế nào thì gia đình cũng luôn ấm áp mà, phải Ko?

Lại nói đến anh, rút hết can đảm ra nói mọi chuyện với bố cô.. Thì chuyện tình cảm mà, ông cũng Ko trách ai nhiều, ông có làm gì đâu.. đơn giản là chỉ gọi cho bố anh 1 cuộc tâm sự... Ko hiểu sao tâm sự xong, bố anh lại xuất hiện ở nhà anh.. và từ đấy, 1 trận phong ba bão táp quét qua nhà anh

-Hại con gái nhà người ta rồi đấy... Đã báo lần đấy đi phải nói rõ cho nó đi để làm gì rồi cơ mà? Đến giờ để Linh tự tử..

-Nói ra thế nào em ấy cũng bỏ mọi thứ ờ lại mà đi tìm, thấy con bệnh sẽ rất đau lòng. Con chỉ nghĩ chia tay sẽ buồn 1 thời gian chứ Ko nghĩ chuyện lại nghiêm trọng như vậy...

-Chuyện tình cảm của con, người bố này Ko muốn can thiệp. Nhưng chuyện Linh tự tử đã xảy ra rồi... con muốn như thế nào đây hả?

-Bố..... phạt con đi...-Ừ thì ông có hơi lớn tiếng nạt anh, có phải sợ quá phát điên rồi hay Ko?

-...Được, biết làm gì chưa?-Khẽ liếc đứa con trai.. ừm. 1 thân anh tuấn, quần áo trắng thơm, mặt mũi sáng sủa sắp bị lột quần đánh đòn. Đúng là Ko khỏi buồn cười..

Anh đi vào phòng... nằm sấp lên giường, là rất cam tâm chịu phạt đi?

-Coi.-Anh cảm nhận thấy cây thước gỗ cứng ngắc gỗ gỗ vào thắt lưng quần

-Có thể....-Tự coi hay để bố coi?-Vậy là anh chậm rì rì kéo quần xuống.. mặt mũi đỏ bừng.. đúng là thật mất mặt?(anh ơi, anh có thấy anh Ko có mặt nào mà mặt Ko??)

-40 thước, lần sau suy nghĩ thật kĩ những chuyện quan trọng như vậy. Sau hôm nay đi xin lỗi con bé rồi tiện thể đưa nó đi chơi đâu cho khuấy khỏa.

-Dạ vâng..-Ở ngoài có kiểm lời thế nào, có uy nghiêm ra sao thì trước mặt papa đại nhân vẫn 1 mực lễ phép ... Đáng khen a~

Đàn ông mà, Ko nói nhiều.. cứ thế, thước vung xuống với toàn lực, anh nhăn mặt chịu Ko phát ra 1 tiếng nào... Rồi, trận phong ba bão táp cũng qua. Bố con lại tình cảm thăm thiết mặt ngồi trò chuyện. Kết cục của việc trò chuyện quá say sưa là tự nhiên 10h tối tiệm tạp hoá xuất hiện 1 cặp bố con ăn mặc hết sức sang trọng đi vào... ăn mì

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Trong ngày hôm nay cô đã gửi hàng trăm tin nhắn tới máy anh, suốt ngày ôm cái điện thoại, làm việc cũng Ko tập trung nổi. Anh Ko trả lời... có phải, anh đang cố tình bơ cô ko? Rõ ràng là “đã xem” rồi mà.... Nhiều chuyện xảy ra như vậy, tình cảm của anh cho cô càng ngày càng mờ nhạt dần rồi... Chỉ cần 1’ để nhắn lại cho cô thôi mà, đúng là cô Ko quý giá bằng thời gian vàng ngọc của anh. Anh là ai chứ? Tổng tài tuổi trẻ tài cao, cô là ai? Chỉ là thư kí quên, từ bé đến lớn.. vẫn chưa bao giờ cô có thể bắt kịp anh. Anh liên tục đi lên, lên mãi, cô có chạy như thế nào cũng Ko nắm lấy được bàn tay anh mà chỉ có thể ngắm nhìn lưng anh...

Ông trời thật là muốn trêu ngươi cô? Để cô được hạnh phúc trong chốc lát rồi liền lấy mất hạnh phúc của cô.. như là đang ở trên mây rơi bịch xuống đất vậy. Đau!

Anh đã nhìn thấy tin cô gửi cho anh, nhưng thời gian còn ko cho phép anh đọc hết , nói gì đến trả lời?Ko phải anh Ko biết cô đang rất tổn thương vì từ hôm đó gặp cô anh vẫn chưa gặp cô lần nào. Nhưng anh đã bán mạng làm việc , làm việc đến điên cuồng để đổi lấy 1 tuần yên bình bên cạnh cô. Cô và anh sẽ cùng nhau đi Nhật Bản, anh đã tốn rất nhiều thời gian để lên kế hoạch, để sắp xếp mọi thứ ổn thỏa . Dành tất cả sự bất ngờ và lãng mạn cho cô.

“Thuê bao quý khách vừa gọi Ko liên lạc được...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi Ko liên lạc được...”

Tại sao? Có phải anh sẽ lại bỏ cô ko? Thật sự cô rất sợ, sợ đến độ Ko tưởng nổi...

“Ting..ting..”

“Tối nay tôi sẽ đến nhà em, chúng ta cùng đi ăn.”

1 câu “Xin lỗi” cũng Ko có, nhưng Ko sao. Anh hẹn cô đi ăn, đây Ko phải là việc tốt sao? Đã rất lâu cô và anh chưa có thời gian ở bên nhau.... Cô nhất định sẽ sửa soạn thật tốt, cô phải thật đẹp, như vậy anh mới Ko chán ghét cô..

Đứng chờ sẵn ở cửa trước nhà tiếng Ko ai khác chính là chị nữ chính của chúng ta Đứng chờ mãi mãi mà anh vẫn chưa đến, lại còn đi giày cao gót, rất mỏi chân..

“Bíp..bíp..”

Chiếc xe quen thuộc của anh đỗ trước cổng nhà cô. Cô chậm chạp bước đến.. Anh rất lịch sự, còn mở cửa xe cho cô vào..

Ko lâu sau đó thì xuất phát

-Từ bao giờ em đã theo đuôi phong cách trưởng thành như thế này rồi?-Anh liếc nhìn sang cô... Trời lạnh vậy mà ăn mặc như vậy sẽ cảm lạnh mất..

-Ko đẹp sao?

-Ừ.. Ko đẹp, cứ như trước kia thôi là được rồi. Ko cần phải cố thay đổi bản thân, em vẫn rất quyến rũ-Anh mỉm cười

-Ko thể khen em đẹp 1 lần sao?-Cô bĩu môi, nhìn qua ngoài cửa kính

-Ừm... Em đẹp, nhưng mà trời lạnh thì mặc ấm 1 chút, Ko được ăn mặc hở như vậy. Muốn cho anh nào ngắm sao?

-Em.. vậy cũng quen rồi.

-Ko nói nhiều, từ nay ra đường Ko được mặc hở quá. Minh tôi ngắm thì được, cho nhiều người ngắm Ko tốt. Hơn hết em sẽ cảm lạnh.-Nghe anh nói thế đột nhiên lòng cô ảm áp lạ thường.. cười khúc khích

-Có gì đáng cười sao?

-Ừm... Buồn cười lắm...-Cô Ko biết, chỉ cần 1 chút tình yêu thương như vậy lại làm cô quên hết được tất cả khoảng thời gian khổ sở khi Ko có anh, khi cô mòn mỏi đợi chờ tin nhắn của anh.

-Ồ.. anh, đi đâu vậy? Đường này, Ko phải là...???-Giọng cô hết sức bất ngờ

Cất.

Au chỉ muốn ngoi lên.. tại sợ các readers sẽ bỏ rơi truyện này.

Chap 33 rất ít người cmt.. au đã thật sự thất vọng. Ko biết có phải viết chán quá Ko ạ?

Mọi người nhớ cmt góp ta cho au nhé?

Nếu đọc rồi hãy bấm sao, coi như cho au 1 dấu hiệu rằng các bạn vẫn sẽ ủng hộ truyện..

Au vẫn luôn tặng chap cho ai giật được tem ạ

Yêu♥☐♥☐

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thây... Có Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

-Ồ.. anh, đi đâu vậy? Đường này, Ko phải là...???-Giọng cô hết sức bất ngờ

-Em nghĩ sao thì nó là vậy..-Mim cười bí ẩn, nửa khẳng định nửa ko.. Anh luôn thích xoay cô như chong chóng mà

-Tối nay anh nấu hả?

-Ừm...

-Sao anh cứ bắt em gọi bằng “anh” mà anh thì cứ “tôi”, “tôi” hoài... Nghe xa lánh muốn chết...

-Nào giờ vẫn vậy mà.. Sao tự nhiên có ý kiến gì?

-Thì... anh với người ta lạnh lùng như vậy.. với em cũng vậy thì đâu có gì đặc biệt chứ? Có phải.. em vẫn là người yêu Ko? Còn có.. từ xưa đến giờ chúng ta vẫn chưa chính thức làm người yêu nữa... có thật là.. anh yêu em Ko?-Nghe xong những lời cô nói, cũng cảm thấy mình rất sai, nhưng mà... cảm giác ấm áp hạnh phúc tràn ngập mắt rồi.

-Ngốc nghếch. Tình cảm của tôi như thế nào em còn Ko hiểu sao? Từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ mờ nhạt..Em đó, đừng có suy nghĩ lung tung nữa..

-Thì...em cảm thấy mọi chuyện đến nhanh quá.. sợ.. anh lại bỏ đi mất...

-Em Ko lên nhà sao? Còn muốn ngồi đến khi nào??-Anh mỉm cười, chỉ có tính trẻ con ngốc nghếch của cô là tồn tại mãi thôi.. Nói cho đã vào rồi giờ xấu hổ gì nữa...

-Ừm...-Từ từ bước xuống xe... chột..

-Buộc vào hông đi, vậy ngắn vậy còn Ko mặc quần tất mỏng vậy.. cảm lạnh rồi sao?-Anh cởi áo khoác ngoài ra đưa cho cô, dù bên trong anh chỉ còn chiếc áo sơ mi mỏng.. Ko đủ chống chọi với cơn gió lớn như vậy, nhưng sức khỏe của cô Ko phải quan trọng hơn sao?

-Nhưng mà.. anh sẽ lạnh mất?

-Nhanh lên. Đứng đây thêm là tôi hoá đá luôn bây giờ -Anh lớn giọng, làm cô hơi giật mình, buộc vội buộc vàng rồi chạy lên nhà anh..

-Hehe... có phải anh đặc biệt chuẩn bị cho em bữa tối thịnh soạn như vậy Ko?-Cô cười gian, nhìn bàn ăn kia đi, hình như có đủ món trên đời mà cô thích luôn nha..

-Em nghĩ xem...?-Anh cười, vỗ vỗ đầu cô, đáng vẻ người phụ nữ trưởng thành này là vô bực thôi.. nhóc con của anh lúc nào cũng đáng yêu, trẻ con hết

-Em đói...

-Ăn thôi.. -Anh nói rồi quay qua rửa tay

-Linh, rửa tay.-Anh nhíu mày, cô lúc nào cũng trẻ con quá.. muốn anh quản mãi sao?(tình hình là au thấy chap này anh í hơi bị tự cao quá)

-Ko cần anh nhắc..-Cô lè lưỡi trêu anh

-Em vẫn còn giận vụ anh bỏ đi. Dối luôn, còn Ko trả lời tin nhắn, dối.-Cô phồng mồm

-Tuyệt thực.-Quay ngoắt mặt đi, cô phải với Vĩnh anh cái j mới được

-Tuyệt thực rồi muốn ăn lun đúng Ko?-Mặt anh đã xuất hiện thêm mấy cái vạch đen, giận thì giận chứ... ảnh hưởng đến sức khỏe là anh Ko tha.

-Hừ! Có anh ăn lun í... Bỏ em đi tận 2 năm...

-Xin lỗi mà... Giờ có tha lỗi chưa?-Anh dính chặt môi vào môi cô.. tiếp theo có gì xảy ra thì biết rồi đấy ạ

-Lợi dụng, lợi dụng...Ko tha, em... hết yêu anh rồi..-Cô làm mặt xấu

-Cô còn nói năng vớ vẩn là tôi dè ra quánh bây giờ? Hết yêu sao giờ xong ngồi đây há?

-Thì..... tại muốn... -Thôi được rồi, biết rồi, ngày kia chúng ta sẽ đi chơi, đi... Nhật, 2 tuần, tôi đã làm việc quần quật để đi chơi với em đấy. Em mà Ko đi là tôi rù cô khác đi.

-Oaa.... Thật hả?-Chính là hí ha hí hửng luôn

-Ừ.. nhưng mà giận thì Ko đi được đâu?

-Vậy... hết giận! -Cô cười hí hí

-Ngoan. Tôi chả Ko đi guốc trong bụng em hả? Lại muốn với cái gì nữa đúng Ko?

-Hihihi... Thì có 1 bộ váy.. rất đẹp, nhưng mà đắt lắm, em Ko đủ tiền, vậy nên....

-Muốn tôi mua chứ gì? Được, tôi Ko tiếc tiền cho em, nhưng mà để tôi xem kiểu dáng đã, nếu được thì mua.

...Úm..-Gật gật đầu

-Ăn ngoan đi... Còn việc tôi đi 2 năm, em biết lí do rồi đấy, nếu em còn giận, dần dần tôi sẽ làm em hết giận. Nhưng mà tính tình trẻ con của em thì giận được ai cơ chứ?-Anh mỉm cười

-Hừ. Kệ em... em đi lần đó anh cũng giận quá trời còn gì?

-Nên em giận tôi cũng chịu thôi chứ sao.. cùng lắm đi cưới người khác...

-Anh....hic...-Nước mắt lại chảy ra, chính cô cũng Ko hiểu tại sao nữa.. chỉ là, nước mắt cứ vậy chảy ra

-Sao nào? Nín khóc đi, vậy là xấu lắm đấy, trang điểm nhoe hết rồi đấy này..-Anh lấy tờ giấy ăn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, rồi lại dính môi vào tập 2(2 anh chị bớt diễn tình cảm giùm)

Ăn xong, anh và coi cùng nhau rửa bát. Người này rửa, người kia tráng, cứ vậy mà rất nhiều cảnh tình cảm diễn ra... Cô thấy hình như mình lạc nước vào truyện ngôn tình rồi hay sao đây?

-Anh.. Son..

-Hừm?-Cô ngồi cạnh anh thật ngoan ngoãn, anh đang bận làm việc nốt, vì anh sợ 2 người sẽ Ko có chuyện đi trọn vẹn nếu anh lại vướng vào công việc

-Anh nhớ ko?

-Nhớ gì?

-Thì... cái lần em đi bệnh viện về, anh đồng ý... cho em phạt anh.-Cô hơi xấu hổ khi nói về điều này, đành rằng cô là người hay chịu phạt, Ko thấy xấu hổ nhưng chuyện đi phạt người khác cô chưa từng làm... Thật sự cảm thấy như Ko thể làm được...

-Ừ. Đáng phạt mà, cũng như lần tôi phạt em vậy đó...-Anh vẫn dán mắt vào cái máy tính.

-Xi.. chán quá đi... Cho em mượn iPad chơi game xui đi

-Ừ.. lấy đi.

-Nhưng mà... anh làm việc xong... em phạt đó nha?

...Úm... thôi để yên làm việc nào...

-Rồi giờ sao đây? -Anh gấp laptop vào rồi hướng mắt tới cô

-Em...em... anh... anh thay đồ ngủ ở nhà cho thoải mái đi...

-Úm... Rồi sao cô nương? Muốn phạt gì?-Anh mỉm cười, Ko phải anh Ko đoán được, chỉ là muốn làm khó cô đôi chút

-Thì...anh cứ thay đi. Nói nhiều.-Cô bực bội nói

-Cẩn thận thái độ.

-Thước gỗ...thước gỗ... thước gỗ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

-Thước gỗ... thước gỗ... thước gỗ... giấu đâu rồi Ko biết?

-Linh. Làm gì đó?-Anh đi ra với bộ đồ ngủ xám, dù có thoải mái hơn nhưng khí chất thì vẫn đầy mình. Theo phản xạ tự nhiên làm cô giật mình, như thể làm việc gì mờ ám bị tóm giữa ban ngày vậy

-Em.. tìm đồ chút xíu..

-Đồ gì của em lại trong phòng tôi? Tìm để sau đi-Anh nhú mày, cô cũng thật khó xử, Ko biết phải làm sao...

-Thì...thì...

-Cái này có đúng không?-Anh cầm trên tay chiếc thước gỗ huyền thoại mà vậy vậy

-À... chính nó... Em...

-Ko cần nói nhiều, hiểu ý em rồi. Giờ sao?-Cô đỏ mặt tía tai, thật sự là cô Ko biết cách đánh người, nhưng mà.. đây là cơ hội duy nhất để cô vùng lên trả thù

-Nhanh lên, em tính ngủ ở đây hả?-Anh nhếch môi

-Ngủ thì có sao đâu..-Cô chu mỏ cái

-Ko biết có sao Ko đâu...

-Giờ sao?? Nếu Ko tôi còn đi làm việc, việc vẫn còn rất nhiều..

-Ko.. Ko cần đi làm việc . Em ..anh...

Anh Ko nhìn nổi mà phá lên cười

-Có gì đâu mà xấu hổ... Nhanh lên nào!-Anh vỗ vỗ đầu cô.

Cầm cây thước gỗ lên thử , chính cái này làm cô đau suốt nè...

-E hèm... Em phạt anh nhé?

-Ừ...-Anh thờ dài

-Nằm sấp xuống... đi

-Ừ.-Anh lật đặt nằm xuống giường, dù rằng rất xấu hổ, mất hết phong thái uy nghiêm thường ngày. Nhưng mà, Ko sao.

-Í hí hí... nhân viên anh mà biết được anh như thế này thì sao??-Cô chống tay vào hông cười ha hả. Cảm thấy mình quá vĩ đại

-Nhân viên anh mà biết được em lên thót đầu tiên...-Cái khí chất chính là Ko thể thay đổi, thích đi dọa người thấy sợ

-Xi...

Cô quạt bừa xuống 1 cái, lại quạt thêm mấy cái nữa thật mạnh, vậy mà ai kia vẫn đứng đung như Ko vậy..

Căn phòng duy nhất Vang vọng tiếng thước chạm da thịt . Cô chưa bao giờ cảm thấy bối rối vậy, suy nghĩ quá nhiều thứ mâu thuẫn

Cô cũng Ko biết đã qua bao nhiêu, cũng chẳng cần biết, cứ vậy mà đứng rồi đánh xuống.

-Sao vậy ??-Anh ngóc đầu lên quay lại nhìn cô

-Em... Ko làm được, anh đau em thấy xót lắm... Em xin lỗi, em Ko biết mình có làm anh đau quá Ko.. hức...-Cuối cùng chỉ có anh số khổ phải đi dỗ dành cô, bị hành cho đã rồi giờ còn cất công đi dỗ con nít nữa

-Anh.. đau lắm Ko? Anh tự bôi thuốc nhé.-Mặt cô hồng hồng đỏ đỏ, trông rất dễ cung

-Ừ... đau lắm.-Anh véo má cô, nói vậy chứ cô đâu làm gì được cái người mình đồng da sắt như anh...

-Em.. xin lỗi..

-Sao lại phải xin lỗi? Em phải tự thấy mình đúng chứ? -Anh dịu dàng xoa xoa đầu cô rồi lại ôm cô vào lòng. Cảm giác tựa vào anh lúc nào cũng thật bình yên, vững chãi đi..

-Anh oi...Nhờ em với mẹ anh cùng rơi xuống nước mà cả 2 đều Ko biết bơi. Trong trường hợp anh chỉ được cứu 1 người thì anh chọn ai?

-Ừm... Có cứu hộ mà, Baoch đi biển hay đi bơi nhất định tôi sẽ cho người đi theo phòng trường hợp bất Trắc..

-O... đã báo là chỉ mình anh cứu thôi mà, có 2 người sắp chết đuối...

-...Em Ko biết bơi à?-Gật gật

-Mai sẽ tìm thầy cô tốt cho em đi học bơi...-Anh gật gật đầu

-Né câu hỏi hoaiiii... Ko chịu Ko chịu Ko chịuu...-Cô dậm dậm chân

-Hahaa... năm nay em đã bao nhiêu tuổi rồi còn như thế? Có muốn tôi liền đem như tiểu hài từ dạy dỗ?-Anh nhếch mép

-Ko cần, tuyệt đối Ko cần.-Cô dơ tay hình chữ X, làm vẻ mặt nghiêm túc

-Mà... trẻ con cũng tốt, Ko phải rất đáng yêu sao?-Anh vuốt vuốt tóc cô

-Anh... Lúc này có đau Ko?

-Đau.

-Có cần em giúp anh xoa xoa Ko? -Anh chỉ muốn phá lên cười thật lớn, sao cô lại có cái ý nghĩ như vậy cơ chứ

-Sao lại muốn xoa?

-Đánh em anh vẫn hay làm thế mà... ừm.. còn ôm ôm rồi đi ngủ...

-Ừ, thế tí nữa em xoa xoa rồi ôm ôm tôi đi ngủ nhé-Anh Ko nhìn được cười mà phá lên, làm cô ngệt mặt ra

-Anh..trêu em.-Cô bĩu môi

-Yêu mới trêu thôi...Em mà bĩu môi nữa là...-Anh liền ôm lấy cổ cô, chạm vào nhau, từ từ hoà quyện rồi lại hoà quyện

-Anh.... toàn lợi dụng Ko thôi.. Mà anh có đau lắm Ko?

-Hỏi câu này mấy lần rồi Ko ngán sao? Đánh đau gần chết nè... Giờ có tính đền bù Ko? Hay còn giận nữa?

-Hết rồi mà... Ai thêm giận dai như anh.-Cô lè lưỡi

-Ừm hừm...

- đi đánh người có vui không??

-Hồng có vuii...-Cô nhăn mặt- Vậy mà anh đánh hoài luôn

-Thế nghĩa là tôi đánh em cũng Ko vui về j hết. Tôi cũng biết xót chứ? Nên từ nay ngoan ngoãn đi, tôi sẽ chiều chuộng em hết mức... Nếu không... quy củ.

-Xi... Biết thế lúc nãy đánh cho anh chết tươi luôn đi, trả thù Ko bỏ công j hết-Anh đánh 1 cái vào mu bàn tay cô, nổi lên 1 mảng đỏ ửng

-Đau em.hức....-Cô liền xoa lấy xoa để, Ko làm j mà cũng bị đánh đó

-Ăn nói vớ và vớ vẩn. Tôi chết do em làm thì em xác định đi?

-Hi hi hi-Cô cười nhăn nhó , hình tượng cứ như vậy mà bay đi hết

Đột nhiên anh kéo cô đến ôm từ đằng sau, nhẹ nhàng để cằm lên vai cô rồi cứ thế... mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng. dài bất tận...

-Anh..em đóii.-Cô chu chu cái mồm, mắt sáng long lanh chớp chớp

-Ăn gì tôi xuống mua cho em?

-Ăn... bìm bìm

-Nhưng mà... Ko tốt cho sức khỏe...

-Lần này cho ăn thôi.. Ko sợ con lợn như em đói rồi sứt kí...-Anh cười

-Ai là lợn? Anh thì có...-Cô bĩu môi, đã lớn rồi mà lúc nào cũng bị trêu như trẻ con vậy

-Ngồi yên đây đợi chút, tôi đi mua rồi lên liền-Anh vỗ vỗ đầu cô

-Cho em đi với.-Cô kéo kéo anh

-Ko được, ăn mặc như vậy, cảm lạnh đấy.-Lý do thật sự xuất hiện trong đầu anh chính là cô ăn mặc cuốn hút như vậy, người ta sẽ nhìn. Ko được, chỉ mình anh được phép nhìn...

-Xi....-Lại với lấy cái điện thoại của anh bấm và bấm

-Về rồi đây... Linh... ra ăn-Anh mở cửa rồi gọi cô ra, đợi mãi Ko thấy người đâu bèn vác xác vào gọi

-Có ra ăn Ko thì báo?-Con người kia nằm cái đáng hết sức.."có duyên", Ko biết cô quyền rũ được ai đây..(quyền rũ được anh chứ ai? Hoi ngu_^_)

-Hahahaha-Cười khúc khích khúc khích cầm máy điện thoại anh

-Sao đây? Ra ăn nhanh lên.. Đi hầu cô mệt quá...

-Mang vào đây cho em đi....-Anh thở dài, cuối cùng là chính thức trở thành ô sin cho người ta rồi...

Anh nhìn cái điện thoại... Màn hình khoá màn hình chính đầu đầu cũng là hình ảnh cô. Con quỷ nhỏ này đúng là... muốn anh phát điên hay sao? Chụp quang cảnh trước ngực như thế, còn để màn hình như vậy...

-Anh không được xoá đi đâu đó, em mà biết được em tuyệt thực cho coi...-Miệng nhai chóp chép đầy bìm bìm, nhìn anh cười thích thú

-Rồi rồi, em cứ để vậy có ngày bị ăn sạch...

-Hả??? Anh nói j?

-Không có gì...-Anh mỉm cười

Tiếp theo là rất nhiều màn nặn nong :)) Au cắt.

Trời cao trong xanh sương sớm long lanh... 2 con người 1 cao 1 thấp kéo va li tiến vào sân bay, lên đường sang Nhật. Tâm trạng cô là phi thường phi thường của phi thường vui về đi? Lâu lắm mới được đi du lịch với anh, tất nhiên cô phải tranh thủ cơ hội

-Anh... em khát mà...

-Ừ... để tôi mua cho em.

-Anh... em thèm ăn vặt

-Để tôi đi mua cho...

-Anh...em lạnh...

-Lấy chăn này mà đắp, tôi Ko cần..

-Anh...em buồn ngủ quá..

-Dựa vào vai tôi mà ngủ

-Anh...em hết buồn ngủ rồi, muốn nắm tay..

-Ừ..

-Anh... em muốn ngủ?

-Cứ dựa vào vai ngủ đi..

-Anh... em lại Ko muốn ngủ, muốn ôm ôm.

... Được rồi, ôm 1 lúc thôi nhé?

-Anh...em muốn mượn điện thoại anh..

-Này... cầm chơi chút thôi đó, Ko tốt cho mắt đâu...

-Anh... em ngại chơi rồi, anh lấy quyền tap chí cho em đọc..

-Ừ... đọc rồi ngủ chút đi, nên ngủ 1 tẹo...

-Anh...

-Ngủ đi, đánh cho mộng nở hoa bây giờ..-Anh hơi mất kiên nhẫn mà nạt cô

-Hic...

-Thôi được rồi, ngoan 1 chút, để tôi nghỉ ngơi 1 tẹo rồi nói chuyện với em...

Kế hoạch hành hạ anh của cô đã chính thức bị anh thổi bay sau 1 câu nói

-Woaa... Em muốn đi chơi liền, đi ăn nữaaa...

-Được rồi, chúng ta về khách sạn cất đồ đã chứ? Anh lên kế hoạch hết rồi... Có 2 tuần lận, Ko phải lo lắng quá..

-Em muốn ăn liền, nè. Em tìm hiểu rồi, có 1 quán ăn ngay gần chỗ này, chúng ta đi đi? Địa chỉ đây nè...-Cô giờ cái điện thoại ra, anh.. cũng đến cạn lời thôi. Còn tìm hiểu sẵn cả tiệm tap hoá rồi quần áo lưu niệm trước nữa? Ko phải cứ mua là được hay sao??

-Chiều em đấy nhé. Đứng là quý nhỏ...-Anh lắc đầu, tay kéo 2 va li mà con quý kia Ko biết điều j hết, còn ngồi trên va li cho anh lúi đi nữa...

Quán JJ

Mọi người trong quán đều nhìn cô và anh bằng cặp mắt hiếu kì. Đi ăn mà còn vác theo túi to túi nhỏ nữa ?

Cô thì thoải mái gọi đồ, anh đường đường là tổng tài đẹp trai tài giỏi lạnh lùng nói chung là hoàn hảo đây giờ thành translator (Thông dịch viên) miễn phí . Cuối cùng thế vẫn là anh quẹt :))

-Haa... no quá đi.

-Cô tiêu hơi hoang đấy cô ạ..-Anh tự nhiên cảm thấy tiền trong thẻ anh cứ Ko cánh mà bay rồi lại bay

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 4

-Tôi nay có muốn ngủ chung không?

(Hoàn toàn trong sáng nhé -_- đừng có nghĩ bậy bạ, không ngoan đâu :)))

-Muốn muốn-Gật gật đầu

-Vậy giờ làm bài tập đi rồi ăn ngủ trưa đầy đủ, thầy đi có việc rồi về mua kem cho nhé. Tôi cho sang phòng thầy ngủ..-Vỗ vỗ đầu anh , đầu sao vẫn là trẻ con, vừa vào cấp 2 , đã già vùi trường thành với ai rồi? Tại sao lại không có quyền được trẻ con trước mặt thầy-người thân thuộc nhất ...

-Vâng... -Dù vậy nhưng anh rất hiểu chuyện , không tò mò nhiều, thầy đi công việc tất nhiên sẽ ngoan ngoãn không để thầy phiền lòng

-Hôm nay bác giúp việc nghỉ rồi, thầy nấu cơm cho em để trong tủ lạnh. Bao giờ ăn thì xới cơm ra, xới xong nhớ đóng nắp nồi cơm vào. Còn nữa, hâm nóng đồ ăn lên, nhớ dùng lót tay mới được cầm vào nồi , cẩn thận không bỏng. Thầy đi đây...

-Bye bye....-Anh ngồi bàn học vầy vầy tay.

Ở nhà 1 mình không thể nào tránh khỏi lo sợ, sợ ma rồi sợ trộm... Vốn căn nhà đã rộng rãi vắng vẻ, nay lại không còn ai, tất nhiên là rất đáng sợ. Nam nhi thì nam nhi? Ai bắt phải dùng cảm nào?? Nghĩ vậy liền ôm cái bụng đói lên giường nằm ngủ, cho đỡ đói :)))

-Sonn... dậy đi. -Đang chìm trong mộng đẹp, tự nhiên bị người ta đánh thức, anh nhăn nhó rất ư là khó chịu, xoay xoay 1 cái rồi... ngủ tiếp :)

-Dậy mauu... 4h chiều rồiiii....-Tiếp tục lay lay và anh vẫn không chịu hé mắt, ôm chặt lấy cái gối ôm mà ngủ

-Có dậy không hay ăn đờn??-Cao giọng dọa 1 cái con sâu kia cũng xoay xoay rồi tỉnh dậy, mặt còn ngái ngủ, mái tóc bồm xồm, nước dãi còn dính bên mép (Anh:Thế diện của tui T^T – Au: kkkkk =D tui thích vậy đó :3)

-Thầy toàn đi dọa người..-Anh lèm bèm lèm bèm

-Không dọa thì em còn ngủ đến bao giờ ? Làm bài tập chưa đó?

-Rồi mà, thầy xem đi... Lại bảo không đúng đi. cho em 5 phút nữa thôi...-Tiếp tục lăn xuống giường với với cái cục gối ôm mà ngủ tiếp

-Sai rồi . Dậy, dậy...!! -Xách tai anh qua chỗ bàn học, chỉ chỉ nói nói một thôi một hồi, phát hiện... con người kia đứng mà ngủ ngon lành

-Em còn dám làm trò thì...hại cái bàn tọa thôi

-Em dậy em dậy mà....-Đau khổ nằm vật xuống giường lăn lăn làm trò

-Em có thích chết không? Lập tức đi vào rửa mặt cho tỉnh táo rồi học nhanh. 4h 20 phút rồi, vì em làm mất 20 phút nên sẽ tăng thêm nửa tiếng học, còn chậm trễ, lập tức học thêm 1h.

-Thầy bắt nạt em, thầy ý lớn hiếp nhỏ () học đến 7h kém thi đôi chết em rồi.-Ở trong nhà vệ sinh mà hét loạn cao cao lên , làm thầy ở ngoài 1 phen đình tai nhức óc

-Hay muốn học đến 8h ? Muốn nhịn luôn không??-Thầy biết đưa học sinh nào mà chả không thích học, cứ tăng thêm giờ là tự khắc sợ thôi

Vác cái mặt 10 phần ủy khuất ra , ngồi đánh phịch xuống ghế. Giương cặp mắt đầy oán hận nhìn người thân nhiên ngồi bên

-Thầy bị điên rồi..-Lại tiếp tục bài ca con cá, và lại bị người kia mắng cho té tát :))

-Nhìn đây này, làm sai 2 câu rồi... Thầy khoanh tròn bút đỏ đây, em sửa mau đi. Sửa không đúng thì phạt quỳ. Can tội giảng không nghe

-Xi... chuyện còn con mà cũng bày đặt..

-Trật tự làm nhanh đi!!-Ở nhà một mình không có ai nói chuyện , nên đâm ra bây giờ ngứa miệng thì phải?

Kết cục thảm thương của anh là phải quỳ cả tiếng đồng hồ xám hối mới được ăn cơm , bụng cứ kêu òng ọc òng ọc

-Son, trưa em ăn có ngon không?

-Aa...-Lập tức nhớ ra việc đã quên, vụng về bao biện nhưng lại không biết thầy đang cho cơ hội mà nhận lỗi

-Thầy nấu tất nhiên là rất ngon rồi – tiếp tục gượng gạo cười rồi cắm đầu vào ăn, thậm chí ngẩng mặt lên cũng không dám ngừng , nhu thuận ngồi ăn cơm kéo dài thời gian ra lê thê. Cuối cùng vì không kiên nhẫn nổi, thầy cao giọng 1 cái, anh liền co rúm người lại như thể bị ai làm gì

-Ăn mau lên, 10 phút nữa chưa thấy em trên phòng thì em tự chịu trách nhiệm.- Thầy bỏ lên phòng tắm cho hạ hỏa, mặc kệ anh ủy khuất ngồi cắm rồi lại chọc bát cơm

Tắm xong thấy anh ngoan ngoãn ngồi sửa lại bài, thầy cũng thấy rất dễ chịu, đùa nhỏ kia cũng biết tự giác học rồi , không cần phải nhắc nhở nhiều nữa, đến lúc phải rời đi cũng an tâm để nó lại 1 mình, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của tương lai, giờ đây chắc chắn chưa thể rời đi được

-Tại sao lại nói dối? Có biết thầy ghét nhất là nói dối không ?- giọng thầy đều đều nhưng ẩn chứa đâu đây là nổi tức giận khó thể tả được , anh tất nhiên cảm nhận được điều đó , không tránh khỏi run sợ đi ra

-Em.-Anh ngập ngừng, nếu nhận tội thì thế nào cũng lên thớt mà không nhận tội cũng lên thớt nốt T^T biết sao giờ?

-Thầy đã cho em cơ hội nhưng là do em không biết cách nắm bắt. Bây giờ có 2 lựa chọn :Một, thầy sẽ rời khỏi đây trong sáng mai, đảm bảo sự yên bình cho em, cũng không quản em nữa, hai, bây giờ em lập tức bị phạt, không những vậy những ngày tiếp theo còn phải nghe lời tuyệt đối, nhưng đòi lại thầy vẫn ở đây và coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Cho em đúng 120s để suy nghĩ.- Nói rồi thầy đi ra ngoài, bỏ lại anh với 1 mở bong bong trên đầu. Anh chưa bao giờ nghĩ chuyện này lại nghiêm trọng như vậy, không ngờ thầy lại đòi đòi đi vì anh bỏ ăn ...

Về mặt ông thầy đáng chết kia đang đứng xuống nhà lấy bánh ăn, rồi tiện tay chuẩn bị thêm cho anh 1 chút nước hoa quả và bánh ngọt để bồi bổ sức khỏe sau khi bị phạt :)

(cái này có phải gọi là tự tin thái quá không? Chắc gì anh Son của tui không đuổi ông đi??)

Không cần nghĩ nhiều, anh lập tức chọn ra phương án cho mình , ngồi vắt óc nghĩ cách làm thầy bớt giận.

-Khó vậy cơ à?-Đi vào còn thấy học trò ngẩn ngơ suy nghĩ đi tận đâu, không tránh khỏi buồn cười

-Không phải, em.không muốn thầy đi , thầy đi ở 1 mình...rất cô đơn.

-Ừm, rồi sao? Giờ quý tiếp nổi không?? Ra góc quý-Tay hướng vào góc tường , ngồi xuống giường lặng lẽ quan sát thẳng nhỏ

Anh lúi thủi ra góc quý thật ngon ngoan :) lưng thẳng tắp , 2 tay giờ cao cao lên trời, đầu gối thì đỏ đỏ do máu tích tụ lại

(1 con ngu Sinh phát biểu :))) k biết có đúng k có j góp ý au sẽ sửa liền)

Vì đau lòng quá không chịu nổi,nên thầy quyết định cho anh đứng dậy sau 5' quý :))) và bảo đó gọi là cảnh cáo. Lần sau nhất định cho quý mới như người

Dường như chưa quyết định xong hình phạt, suy nghĩ 1 lúc liền dừng vài động tác nhỏ mà cố định người anh trên đùi 1 cách gọn gàng .

-Sao lại bỏ ăn?-Nhẹ nhàng hỏi anh, không mang 1 chút tức giận nào vào câu nói.. nhưng đủ khiến anh sợ đến chảy mồ hôi.

-Em... sợ...sợ...ma...-Nói xong thầy liền phá lên cười, trờ ạ ... cháu nó sợ ma đó mà

-Thôi được rồi... Tội bỏ ăn phạt 10 bàn tay coi như cảnh cáo, lần sau không được tái phạm nữa . Sợ mà thì báo thầy thầy bê com lên phòng trước rồi để đó, vậy là không cần phải ra khỏi phòng. Ok?--Có thể thông cảm được, cần biết thực rộng lớn như vậy còn không có người, sợ là đúng thôi

-Vâng....-Xấu hổ bám chặt vào ống quần thầy , đầu dụi dụi vào chân thầy tìm sự cảm thông nhỏ nhoi

-Còn tội nói dối.. phạt 30 bàn tay vì em làm bài coi như đầy đủ, nên giảm nhẹ tội . Còn gì chưa hợp lý không?

-Không có..

-Vậy được, nếu còn lần sau, thì thôi thầy dọn đồ đi luôn nhé. Không cần đếm, cũng không đếm la hét và khóc, nhưng mà hàng xóm mà biết được không phải thầy xấu hổ. Mấy điều còn lại không nhắc nữa.

Gồng mình lên đợi bàn tay thầy hạ xuống , đợi mãi quá thả lỏng một chút mưa bàn tay liền rơi xuống. Anh chỉ biết cắn răng chịu đựng, thầy im lặng không nói câu nào, chỉ dồn lực vào tay mà hạ xuống, không chút lưu tình.

Cái bộ phận kia chỉ sau hai chục bạt tay mà đã nóng và rất muốn chết. May mà có quần chứ không mong đã bị nướng cháy mất rồi.

“Chát..chát...”

“Chát...chát...”

Cứ vậy mà vang vọng khắp phòng, anh cứng đầu cứng cổ không chịu kêu tiếng nào. Thấy thấy vậy càng mạnh tay hơn, rút cục người chịu thiệt chính là...thầy. Bàn tay thì đỏ chấy chấy ngứa ngứa, nhưng thầy không muốn dùng thuốc nhiều, như vậy đau kéo dài, lại còn rất dễ để lại sẹo.

Rồi thì màn phạt cũng qua, anh tất nhiên còn rất đau, chưa hết ngay được nhưng vẫn bật dậy rất nhanh khỏi lòng thầy. Rồi nhìn thầy thu tay lại khẽ xoa xoa tay, anh liền giật lấy tay thầy, nhìn đỏ thắm...

-Lần sau, thầy dùng cái khác đánh đi.

-Sao? Không đau hả? -Thầy mỉm cười

-...Đúng là...không đau...-Anh nghĩ nghĩ, chỉ cần bảo không đau, vừa tốt cho thầy, còn bảo vệ được thể diện. Một phát súng chết hai con trộm :))

(Mọi người thấy có gì thiếu thiếu ở đây không??)

-Hahaha... Vậy là nhẹ nhàng không thích lại muốn chơi trội hả? -Đến chết cười rồi, quan tâm đến thầy thì nói hẳn ra đi, làm gì phải thế.. chỉ thiệt thân..

-...

-Lần sau thầy dùng thuốc, vừa đỡ tổn sức, lại chiều lòng em, hai bên cùng vui vẻ.-Lại cười, cười và cười. Nụ cười dần trở nên đáng ghét dưới mắt anh, nếu không nhắm thì ở đây có cái ý treu đùa?

-Được rồi không sao, thầy hết ngay ấy mà...đàn ông con trai -Thầy tặc lưỡi – giờ ăn kem xong ngủ, hay uống sữa ăn bánh rồi ăn kem luôn xong ngủ? Hay uống sữa ăn bánh không?

-Em không ăn.. tôi thầy nhồi vào bụng 1 Đồng ra rồi giờ ăn sao nói? -Anh nhăn mặt, tối bắt ăn bù cho ăn trưa, rồi cách có xiu lại ăn thêm trận nữa. Bội thực T^T

-Ăn đi. Em dạo này gầy mà... Thầy mua kem rồi, giờ ăn kem, vệ sinh xong đi ngủ. Không thì thôi, không cho ngủ ở đây nữa....

-Ây... thôi được. Em chỉ ăn chocolate thôi...

-Có ngay. Thu dọn sách vở đi rồi thầy bê lên ăn...

Few minutes later..

Thầy cầm khay lên: kem, bánh, sữa.. không thiếu thứ gì trên đời :))

(Đời lắm người nhậy :)) đã bảo không ăn ông í cứ nhồi, nhồi cho lắm rồi bội thực cho chết đi :))

-Dậy dậy ăn..-Nhìn anh nằm 1 Đồng trên giường, vẻ mặt mệt mỏi và vật vờ, thầy liền kéo anh dậy đưa 1 cây kem

-Thầy không ăn à? - Nghe vậy cũng không bận tâm tâm, tập trung vào ăn

-Thầy không ăn, em ăn đi-Thầy mỉm cười, ngồi xuống đưa khăn giấy cho anh rồi tiện tay giúp anh soạn luôn sách vở.

-Em không ăn nữa đâu, no rồi.

-Uống sữa đi ngủ cho ngon.- Lại đưa cốc sữa cho anh,anh khẽ thờ dai, rồi 1 hơi hết luôn cốc sữa

-Thầy đi tắt đèn, đi đánh răng rửa mặt rồi tắt đèn đi ngủ trước đi. Hôm nay thầy thức muộn làm xiu việc..

Lúc đi lên, đèn phòng cũng đã tắt, tự hỏi hôm nay anh có chuyện gì tự nhiên nghe lời lạ :))

-Ngủ ngon, xiu thầy ngủ sau.- Ngồi bàn làm việc, xoay ghế lại nhìn anh 1 cái rồi tiếp tục làm việc, suy nghĩ 1 lúc lại tắt đèn bàn lẳng lặng đi ra giường nằm

-Ngủ chưa Sơn?

-Rồi ạ :) -Và anh đã chính thức dính chương

-Ngủ rồi à? Vậy ngủ ngon- Thâm thúy, quá thâm thúy :))

-Sao hôm nay em nghe lời vậy? Tự nhiên ít nói, thấy thiếu thiếu gì đó?

-Tại...thầy bảo thầy sẽ rời đi...-Khẽ “à” lên 1 tiếng, không ngờ lời nói của mình có ảnh hưởng đến vậy. May mà anh còn thẳng thắn, gặp những người hay xấu hổ thì không biết đâu mà lần

-Thầy cũng không thể sống với em mãi được, không cho thầy lập gia đình à?

-Không lập gia đình cũng được, có chết ai đâu...

-Mà này, thầy thấy hình như hôm nay em chưa xin lỗi đâu nhé?

-Thì...

-Không xin lỗi là khỏi xoa xoa, đợi bao giờ em xin lỗi đảng hoàng mới hết giận

-Em xin lỗi mà...

-Giữ nữa ?

-Em sẽ không nói dối, không bỏ ăn, còn có không làm thầy lo lắng...

-Thôi được rồi, ngủ.. rồi mai, dẫn đi ăn bánh ngọt, thầy mới tìm được quán này ngon lắm...

-Bánh, mai nhớ đưa em đi đó. Bạn là không được đâu...

-Có 1 điều kiện, bài kiểm tra toán sắp tới, phải được 10.

-Nâng cao...không muốn làm

-Chịu khó nghĩ thế nào cũng được, chắc chắn đó. Không được 10 khỏi đi ăn nữa...

-Xi... Plè, rù bạn đi ăn cũng được, không thèm thầy...

-Thôi ngủ ngoan đi, muộn rồi. Mông còn đau không?

..Hoi...hết rồi.

-Nói dối. -Gõ nhẹ nhẹ đầu anh 2 cái-Thôi được rồi, thầy xoa 1 lúc, mai dậy là hết.

(mọi ng ạ -.- hnay con au vừa bị gõ đầu 2 cái thế là viết vào luôn :3 và au đã thấy nó chà đầu j cả :)))

-Thầy gõ vậy rồi vỡ đầu em đó – Giờ cái mặt cún con ra mà quên mất tối om. Có tí ánh sáng từ đèn ngủ bé xíu thôi

-Thầy xin lỗi...Nhẹ hều vậy cứ như là đầu lăm không bằng . ĐI NGỦ !!-Thầy kéo anh lại gần vào mình, khẽ xoa lưng cho dễ ngủ. Đợi anh ngủ rồi mới xuống xoa xoa bàn tọa 1 xíu, lúc này có hơi nặng tay. Quyết định sáng dậy sẽ đề anh ra mà xem xét :)))

-Thầy....đứng bỏ..em...-Anh nói mớ, thầy vừa lim dim ngủ lại giật mình tỉnh giấc, thấy thật ân hận vì lời đe dọa anh, nói không chừng lại để lại cho anh những kí ức ám ảnh chỉ vì lời nói này.

-Thầy xin lỗi...Ngủ ngoan đi...-Nhẹ nhàng xoa lưng anh, nói ra thì cũng không phải tự nhiên hôm nào thầy cũng xoa lưng, chính là bởi anh rất thích xoa lưng, trước khi thầy đến ở bố an đã từng chia sẻ vậy. Đến khi làm mới thấy hiệu quả, như có 1 sức mạnh thần kì nào đó? Chỉ cần xoa lưng, lập tức anh được trấn an, tìm được cảm giác an toàn mà ngủ tiếp.. Phần nào, cũng bởi vì hơi ấm từ người thầy phả ra..

Chuyện của mấy ngày hôm sau

Dù bài kiểm tra toán không được trọn vẹn 10 điểm, nhưng sau khi làm lại bài anh cũng được thầy bỏ 1 ngày dất đi chơi. Kết quả của việc đi cùng thầy chính là sau khi đi về anh lập tức bị...tiêu chảy do ăn quá nhiều thứ lung tung. Vậy nên từ đó anh rất ít khi đòi đi ăn với thầy :))

Au xin lỗi -.- tại chỗ dùng lặp chỗ dùng đth nên cách nó không đều. Các readers bỏ qua nhé

Hôm nay au viết dài nè :*> nhớ vote ền comt cho auu :)) góp ý vô..

~TÂM SỰ TUỔI HỒNG~

1) Bây giờ au gặp vấn đề lớn rất lớn về bạn bè T^T . Rồi bây giờ có bạn A là bạn thân của au, rồi tính nó đại loại là.. hơi khó chịu? Nói chung là au luôn nhường đó...Gặp nhiều chuyện rồi bày hết cách liên lạc dù học cùng lớp, cho au lời khuyên đi... Sao mà liên lạc được h? Hay cứ để vậy đi? Bị rồi đó, chả biết làm j...

Ồi đôi lằng nhằng lăm... Chuyện nó không thể nói hết được. Biết là chuyện riêng tư, nhưng chỉ làm phiền 1 xíu thôi nhè. Đừng chửi au vì au hỏi với duyênnn

2) Au nói thẳng nhé:3 các bạn nào cảm thấy.. au viết quá chán, quá xàm, không thể đọc được thì mời đi giùm. Những người chưa tìm hiểu kĩ về thể loại của truyện mà kêu Bạo lực hay biến thái thì các bạn nên tìm hiểu, nếu không thích thì các bạn cũng đi giùm. Nói chung các bạn góp ý có thiện chí, au sẽ rất vui và cảm ơn . Nhiều lúc au quên cảm ơn thì Thông cảm cho au nhé ^^ Au không phải lo chuyện bao đồng, nhưng au nghĩ đây là cách tốt nhất để không mang về ức chế cho cả đôi bên.

Các readers đừng nghĩ au Ám chỉ ai cả, sau nhiều vụ thì au nói vậy thôi. Còn những chuyện xảy ra rồi kệ nó đi :)) Au phòng tránh gặp xích xích trg tương lại đó mà

Cảm ơn những ai đã đọc hết đến đây

3185

Yêu nhiều ♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

2 tuần... khoảng thời gian không dài không ngắn, đủ để giữ lại vô vàn kỉ niệm.

Một sự việc hết sức đặc biệt xảy ra, không biết nên khóc hay nên cười ?

Vì mới đáp xuống sân bay, cũng hơi hơi lèch méi giờ cộng với việc trên máy bay bị bắt ép ngủ rất nhiều . Đêm cô tỉnh như sáo

-Anh....

-Hửm? Ngủ đi, mai còn dậy sớm đi chơi...

-Hoiiii... Chả buồn ngủ gì hết á

-Không buồn ngủ thì nằm yên đi, tôi cần ngủ, rất mệt.

-Hic...hic.. Anh, có phải hết thương em rồi đúng không?

Đúng như cô nghĩ, câu nói này liền làm anh hé 1 bên mắt ra nhìn cô, miệng lại hoạt động

-Thử nghĩ xem?

-Đúng là anh không thương emm

-Ừ, không thương, không thương thì cô im cho tôi cái...

-Anh... quá đáng....-Cô chỉ trêu đùa một chút vậy thôi, chứ không cố ý. Anh làm cô tủi thân mà...

Còn anh thì dần mất kiên nhẫn và đang rất mệt mỏi, cũng không cố ý nói như vậy

-Anh, nếu hết thương em rồi... Thì, chúng ta chia tay nhé? Bao giờ anh chán thì cứ nói với em, em không buồn đâu..- Vẫn cứ dúi đầu vào người anh, lại có chất lỏng gì chảy ra ướt áo rồi

Anh mỉm cười nhìn cô gái nhỏ phía dưới, đầu run run vì khóc, cố để không cho anh biết đây mà...

-Nín. Tôi yêu em, sẽ không chia tay em, không để em rời xa nữa. Nếu em dám rời bỏ tôi, tôi sẽ đánh em què chân mà khỏi đi được nữa...-Bả đạo nhếch môi cười, cố lại tự hỏi, sao tính chiếm hữu của con người này cao quá vậy??

Anh lấy tay ôm chặt cô rồi nhắm mắt

Yên bình được 1 lúc...

-Anh...-Cô chọc chọc vào khuôn ngực rắn chắc rồi lại tiếp tục chọc chọc

-Ngủ đi. Giờ này còn gọi gì nữa ?

-Không ngủ được...

-Nhắm mắt vào rồi khắc ngủ, ngủ mau đi. Bỏ điện thoại xuống...-Anh càng ngày càng mệt, nhưng vốn không muốn cái gì nên vẫn rất nhẹ nhàng nhắc cô rồi lại ôm cô nhắm mắt nghỉ ngơi

3 giờ sáng (anh gọi em không nhắc máy -.- không 1 tin nhắn từ tối qua)

-Em có biết giờ này mấy giờ rồi không?- 1 cổ tức giận không hẹn nhau mà cùng nhảy múa trong lòng anh

...Anh...chưa ngủ à?- Như 1 phản xạ, cô giấu cái điện thoại xuống dưới gối, cười hi hi

- Không muốn ngủ có phải không? Ra góc phòng quý đó cho tôi, khỏi ngủ nữa. Tôi còn thấy cô không nghiêm túc nữa thì khỏi đi chơi đâu nữa..

Cô lùi thui ra góc phòng quý, cuộc đời quả thật mỗi ngày càng một đáng buồn... Không! Cuộc đời không hẳn đã đáng buồn, nhưng nay lại đáng buồn theo 1 nghĩa khác.....

("Lão Hạc"-Nam Cao) < con au cũng chả nhớ trích dẫn đúng không nữa hi hi>

Anh cũng khỏi ngủ vì cô luôn, vậy là lại lấy cái laptop mở lên xem báo cáo tình hình công ti trợ lý gửi..

Hì vọng nhỏ nhoi của cô cũng lập tức bị dập tắt, tưởng đâu anh ngủ để cô còn tranh thủ ngủ 1 chút, hic... Cô biết lỗi rồi mà, buồn ngủ rồi mà...

-Anh...

-Ồ đó quý cho nghiêm túc

-Cho em ngủ có được không? Em buồn ngủ..- Ngáp ngắn ngáp dài từ nãy giờ rồi mà con người kia vẫn lạnh lùng vô tình không đoái hoài gì đến cô

...Haizz, được rồi. Cho đi ngủ, sáng mai dậy tôi cho chết...-Chưa kịp nghe hết câu cô vội bỏ ra giường, không thèm quan âm đến lời anh nói luôn :)

Tự nhiên lấy đùi anh làm gối mà ngủ ngon lành

-Nhẹ nhàng thì không nghe, cứ phải nổi nóng lên mới chịu yên thân... Quý nhỏ này, vẫn chưa kịp lớn...- Xoa xoa đầu cô rồi khẽ đặt cô xuống giường nằm xuống ôm cô ngủ. Cô theo thói quen rúc rúc vào ngực anh, cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người đối diện càng yên lòng say giấc..

10 giờ sáng hôm sau

Những tia nắng nhẹ chiếu qua tấm rèm, làm cô tỉnh giấc, thấy anh vẫn còn đang ngủ thì không động dậy mà dí mắt vào ngắm nhìn anh, hiếm hĩ mới ở cự li gần thế này mà ngắm nhìn được... Chỉ khi ngủ, con người này mới tỏa ra nét dịu dàng, nhẹ nhàng, còn đâu lúc nào mặt cũng lạnh như băng, 1 tầng băng bự vậy nè :3 Nhưng mà anh tuyệt đối không lúc nào hết nam tính nha~ Rất ngầu

(Chả qua chị đã bỏ qua cảnh anh í khóc mất rồi)

-Đẹp quá hả?-Giọng anh vẫn còn ngái ngủ, mắt chưa mở mà vẫn mở miệng ra phán như 1 vị thần

-Có lúc nào không đẹp đâu, à.. chỉ có lúc tức giận rồi đánh em là không đẹp thôi à~

-Khéo nịnh-Đánh nhẹ vào đầu cô 1 cái.- Dậy rồi còn không mau đánh răng rửa mặt đi, tại em dậy muộn vậy nên khỏi ăn sáng đi. Đợi ăn trưa luôn, 10 giờ hơn rồi..

-Rõ ràng anh, anh dậy muộn hơn mà?

-Đưa nào hôm qua làm tôi tỉnh giấc hả? Ai làm tức đến không ngủ được luôn hả?

-Thì.. ai bảo anh đó, anh phạt em chỉ?- Bịu bịu môi

-Hư không phạt thì làm gì bây giờ?

-Đánh răng cho em... Con Nhi bạn em được chồng nó đánh răng rửa mặt cho đó ..

-Tự làm đi, có phải trẻ con đâu mà? Nhanh lên còn tôi tôi vào nữa cô nương...

Mặt phụng phịu đi vào nhà vệ sinh luôn, người đầu mà lạnh lùng vậy nè? Cô chỉ muốn được cưng xù thôi mà..

.....

Cô đánh làm vệ sinh cá nhân xong, ra ngoài mùi thức ăn thơm phức trang đầy phòng. Trên bàn theo tuơng tất đồ ăn, anh thì lại ngồi trên giường ôm laptop làm việc. Đứng là... tham công tiếc việc !

-Sao anh lúc nào cũng phải làm việc vậy? Không thể nghỉ ngơi à? Em đi cùng anh, là chỉ muốn anh thoải mái nghỉ ngơi 1 chút. Nếu vì em đi như vậy mà công việc anh còn nặng hơn thì... lần sau đừng đi nữa nhé. Em không thích vậy đâu..

-Rồi, không sao không sao. Tôi chỉ muốn cùng em đi nghỉ ngơi thoải mái vài hôm. Cũng rất muốn đi nhiều lần nữa, vậy mà em lại không thích hả? Tôi cũng không phải tham công tiếc việc, rảnh quá không có gì làm buồn chán tay thôi...-Anh gấp laptop lại, cô người yêu nhỏ này... lại dỗi rồi

-Thật không đó?

-Thật.-Anh khẳng định chắc nịch, rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh

-Vậy thì.. năm sau cho em đi Pháp có được không? Em... sẽ trả tiền, em muốn đến Pháp ...

-Ừm... Nếu em thích, có thể đi bất cứ lúc nào? Tôi rất hay sang Pháp công tác ngắn hạn, sao không báo sớm, tôi đưa em đi cùng...

-Công việc của anh mà, đi theo chỉ tổ vướng chân.

Anh mỉm cười, lâu lâu cũng thấy cô người yêu này thực biết suy nghĩ đi. Đứng là anh đi công tác bận sắp mặt, lấy đâu ra thời gian chăm sóc cho cô?

-Bao giờ tôi sắp xếp được, nhất định sẽ đưa em sang Pháp chơi.

-Yeahhh :)) Anh là nhất, không có số hai

-Ăn đi, mất vật buổi sáng rồi, đáng ra sáng nay định dẫn em đi chơi vòng vòng mà mãi không dậy...

-Anh dậy muộn hơn mà...

-Thôi không cãi nữa, mau ăn.-Anh mới bước từ nhà vệ sinh ra, đầu tóc cũng được chải chuốt gọn gàng, phong thái vô cùng đĩnh đạc

-Mời anh ăn sáng... à nhầm... trưa...

-Mời em...-Anh vui vẻ cười cười nói nói, đến việc mời cũng không đành hoàng được nữa. Có phải... rất giống trẻ con không?

.....

-Này Linh, hình như tôi quên cái gì thì phải?

-Hả? Đầu có gì đâu... Mau nghỉ trưa chiều còn đi chơi...

-Sáng hôm qua mấy giờ em ngủ nhì?-Anh cười cười, vẻ mặt rất chỉ là nham hiểm

-...Ồ... hình như là...

-Là?

-2 giờ hay sao đó ?

-Mấy giờ cơ?

-Là 3 giờ rưỡi, 3 giờ rưỡi mà...-Cô phụng phịu

-Ngoan...-Anh xoa xoa đầu cô

-Có biết là ngủ muộn rất không tốt hay không? Sẽ xấu xí đi, rồi còn gây ra 7 căn bệnh nữa.. Bộ muốn chết sớm hả? Bình thường em ngủ muộn vì công việc, hay thỉnh thoảng ngủ muộn 1 bữa ... tôi không nói. Nhưng ngủ muộn dán mắt vào cái điện thoại chơi game, có được không hả??

-..Em xin lỗi mà..

-Tôi không muốn nghe xin lỗi nữa, từ nay, đi ngủ trước 11 giờ. Có biết trước 3 giờ sáng cơ thể diễn ra các quá trình bài tiết rồi hoạt động nọ kia không hả? Hạn chế ngủ muộn đi...

-Anh cũng ngủ muộn mà...-Giường đôi mắt cún con như sắp khóc dí vào mặt anh, bảo sao anh không đau lòng cơ chứ

-Từ nay, tôi sẽ cùng em, đi ngủ sớm, trừ những việc bắt buộc ra thì sẽ không thường xuyên thức muộn nữa.

-Nghe vậy còn tạm được...-Cô lăm bằm

-Chuyện tương lại lo sau, còn chuyện trước mắt?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thây... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

CHAP 38

-Chuyện tương lai tính sau, còn chuyện trước mắt?

-Chuyện... gì cơ??

-Thức đến 3 giờ sáng, để chơi game, nghe vậy có hợp lí không hả?

-Hoàn toàn hợp lí. – Cô khẳng định chắc nịch

-...-Anh không nói gì, mặt lại thêm mấy vạch đen

-Người ta toàn vậy không hà..

-Vậy qua nhà ‘người ta’ ở nha. Người tôi yêu không phải kẻ nghiện game..

-Em không nghiện mà...

-Ừ... chỉ sắp nghiện thôi , tối ngày cày Liên Quân. ...

-Thì... chơi vui mà

-Chơi thì Ok, tôi không có muốn khó khăn. Nhưng đừng có chơi nhiều quá đó, rồi lại bỏ chồng đi chơi ...

-... Ai là chồng?-Cô Câ nín, hoàn toàn câ nín luôn

-Tôi chứ à?-Anh nhếch mép cười -điệu cười quen thuộc :>>

-Không nói nhiều nữa, giờ muốn về rồi phạt hay phạt rồi về?

-Không muốn gì hết á...

-Vậy để tôi chọn hộ ?

-Ra đứng úp mặt vô góc tường. ...

-Thôi mà....-Cô nhăn mặt, rất là ghét trò này. Đây là cá trò bi ối nhất mà người ta nghĩ ra, thiết nghĩ đúng là nên xoá bỏ cái trò này

-Một...Hai...

-Đây đây, không cần đếm, không cần đếm mà....

-Đứng kiểm điểm ở đó, giờ cao hai tay lên. Tùy thái độ của em tôi sẽ suy xét xem có nên đánh không, đã rõ?

-Yeaahhh. Anh là số một :>>> -Nghe nói vậy liền biết đã thoát khỏi một kiếp bị nằm sấp , anh đạo này cũng biết nhân từ nhaa

-Đứng cho đàng hoàng vào đó. Cẩn thận cái móng nhỏ của em...-Nói rồi ổng hồ biến bay thoát cái đi luôn rồi

Tích tắc tích tắc tích tắc ...

Đồng hồ lặng lẽ kêu, mới dựa vào ngủ có xú mà anh đã biến đâu mất rồi. Thiếu đi anh đi một cái tức thì cảm thấy mình thật yếu đuối và vô dụng bao nhiêu, anh mới không bên cạnh liền thấy thật trống trải, bất giác trong lòng cô xuất hiện cảm giác lo sợ. Đến khi anh đột ngột biến mất mới lại thấy anh quan trọng như thế nào, cô quyết định không gọi cho anh, đơn giản bởi muốn đối diện bản thân 1 lần thử xem sao.

Lại nghĩ, một ngày anh mãi mãi xa rời cô, đến ngắm nhìn cũng không thể được, vậy phải làm sao đây?

...

-Linh...-Ai daa.. Thật phiền phức, sao đang ngủ có thể làm phiền người ta chứ?

-Linh...-Ây.. Có phải có ai đang gần giọng không ?

-Phạm. Thùy. Linh! Em có dậy không thì báo?-Nghe tiếng ai kia hò hét cô liền tí hí mắt, nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó và khó chịu của anh liền thấy tỉnh ngủ

-Dậy liền...

“Bốp ” một cái ... Móng cô liền ấn đau, hằn lên 5 dấu ngón tay thon dài trên cánh móng căng đầy , chính là 1 kiệt tác xuất sắc mà anh dành hết tình yêu thương của mình dành cho ai kia

(nhớ “kiệt tác ” ở tác phẩm văn học nào k nè ? 2k4 ơi)

-Huhu.. Đau chết người rồi.. Anh điên à?-Bật dậy xoa lấy xoa để, phóng ánh mắt căm phẫn tới người đối diện

-Nếu còn ki kèo nữa thì chuyện em nằm sấp cũng không hẳn là xa vời. Tôi đang mất liên nhần rồi đây. Mau đi rửa mặt thay đồ mau. Về Việt Nam, tôi đang có việc gấp cần giải quyết, em soạn đồ đặc đi.

-O... Việc gì gấp vậy? Anh hứa lần này không bị cản trở bởi công việc rồi mà.- Cô nói giọng vùng vằng , đúng là... ờ yêu 1 người quá hoàn hảo cũng có lúc chịu nhiều thiệt thòi như vậy thôi. Thời gian rảnh lúc nào cũng là công việc và công việc thôi. ...

-Không nói nhiều. Nhanh lên ! – Anh quát lớn , đây là lần đầu , lần đầu , cô thấy anh mất bình tĩnh với cô đến như vậy. Lần đầu, cô cảm thấy việc cảm nhận tâm tư , tình cảm của anh qua lời nói, hành động và cử chỉ lại dễ dàng đến vậy

-Vâng.- Như 1 con mèo cụp tai, mắt mọng nước, chỉ cần thêm 1 chút nữa thôi là những giọt nước đó hoàn toàn có khả năng vỡ ra và rơi xuống , tưởng chừng như những hạt thủy tinh mỏng manh, gió động 1 cái là rơi xuống và vỡ tan ra thành những mảnh nhỏ, tuy vậy lại rất nguy hiểm, sắc nhọn và làm tổn thương những người chạm vào chúng

Anh đi ra ban công phòng nghỉ, ngồi bên bộ bàn ghế ngoài đó, chỉ với một chiếc áo phông mỏng và chiếc quần jeans rách rưới, chống chọi với những ngọn gió đập vào người, với những suy nghĩ dài bất tận...

_____ Cut _____

Thấy chap này au viết so deep k?? Hihi :) Sắp có biến :) là là la

Mấy bạn readers có mong muốn được au viết nội đúng j k nè? Comments hoặc pm cho au nhé

Cắt có tâm quá mà :))

Nhà hàng :) Hơi ngắn nhưng đọc đỡ đi ngheee. Cũng 1000 từ đó..

Không hứa trước được bao au mới ra chap, nhưng au chắc chắn sẽ ra chap trong tầm thi học kì gì đấy để chúc các bạn đạt kết quả tốt, sau đó au sẽ tập trung học.

Còn đầu đến Giáng Sinh có thể ra chap, để chúc mừng Giáng Sinh và chúc mừng sinh nhật người đặc biệt vs au :))

Thế nhé. Love Love..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Anh đi ra ban công phòng nghỉ, ngồi bên bộ bàn ghế ngoài đó, chỉ với một chiếc áo phông mỏng và chiếc quần jeans rách rưới, chống chọi với những ngọn gió đập vào người, với những suy nghĩ dài bất tận...

Giọt nước mắt khẽ rơi xuống Giọt nước mắt của sự mạnh mẽ, của sự quật cường, của niềm tin và hi vọng. Một hình ảnh giàu tính biểu tượng, làm nên giá trị tác phẩm :)))) (Đùa thôi ^^) như hình ảnh hai cây phong trong tác phẩm “Người thầy đầu tiên” của nhà văn Aitmatov hay hình ảnh que diêm trong truyện “Cô bé bán diêm” của Andersen...

-Xong chưa?

-...em dọn đồ cho anh rồi sắp đồ cho em sau-Cô cúi thấp mặt

-Em không cần làm-Buông một câu,mang theo đầy sự chán nản và lạnh nhạt

Không ai nói với ai câu nào, lặng lẽ dọn đồ rồi mỗi người kéo một cái vali lên máy bay. Chuẩn bị về Việt Nam.. Rất nhiều bất ngờ đang chờ đón họ ở phía trước.

Mắt cô đỏ hoe, nhìn sang ghế bên cạnh, anh ngủ rồi, khuôn mặt hiện lên đầy vẻ bất lực. Thật sự cô không hiểu, và cũng không bao giờ hiểu được con người anh, anh hiện đang nghĩ gì...? Nói đến đây, lại nghĩ tới, con người thật ra không bao giờ hiểu được đối phương, chỉ là họ đang cố đóng giả, hay cô ảo tưởng rằng mình có thể thâm nhập vào thế giới cảm xúc của người khác.

Khẽ ngả đầu vào vai anh, cô.. một mình rồi..

Chỉ biết có người khẽ vuốt tóc cô, và nơi tóc mỏng nhất, là nơi nhạy cảm nhất trên đầu được đặt lên một nụ hôn ngọt ngào, không phải quá sâu, chỉ là nhẹ nhàng thoáng qua. Cô cũng không nghĩ nữa, yên bình rồi.

Anh khẽ lay người cô dậy,đưa cho cô một chai nước và mấy cái bánh quy cùng thanh kẹo. Cầm lấy và cắn một miếng, đưa cho anh thanh kẹo

-Nhai kẹo sẽ bớt căng thẳng-Cô biết anh không thích đồ ngọt và đặc biệt không bao giờ đụng đến kẹo từ khi cô biết anh tới bây giờ, nhưng.. đôi lúc cũng phải nếm thử vị ngọt chứ?

-Cảm ơn em.-Anh lấy một viên kẹo bỏ vào miệng, cũng không phải quá tệ..

-Anh uống coffee không?-Lôi từ trong túi xách chai coffee, là cô lên mua khi đi vào shopping mall cùng anh..

Nhìn chai coffee một lúc, anh mới thấy là loại có sữa..

-Tôi không uống ngọt. Em cũng ăn ngọt ít thôi, sẽ bị tiểu đường.-Aa.. đây chính là quan tâm mà? Có phải anh lại trở lại bình thường rồi không?

-Ngon mà, anh uống thử đi...

Cầm chai coffee uống thử một ngụm, cũng ngon đấy chứ?

-Thấy thế nào?

-Tạm được.

-Anh vừa hôn gián tiếp em đó :3- Mặt cô dương dương tự đắc như thể vừa làm được việc lớn..

-Ừm...-Mặt anh cũng không tránh được vẻ mặt cười, làm cô nản gần chết...Cái anh lại nằm khoanh tay ngủ, làm con bé có cảm giác bị tránh mặt nhaa

END CHAP.

Đùa thôi :))))))))))

Mời tay chưa??

Tới sân bay, cô hơi chóng mặt còn bị ù tai, mãi không khỏi luôn. Ngồi nghỉ một lúc thấy anh bê về 2 cái hamburger và 2 cốc coffee, nhiều sữa :))

-Ồ ... Chai coffee của em trong túi sao hết rồi?

-Không biết.

-Anh uống đúng không?

-Không, ăn bánh đi. Bây giờ gần 12h đêm rồi, ăn còn có sức đi tiếp.

-Hà? Đi đâu?

-Sang Rumania một chuyến.

-???What the...???

-The..? Nói tiếp đi.

-Không có gì. Mà chai cà phê của em đâu?

-Ăn đi.

-Em biết là anh uống mà-Cười gian-Hehee.. Biết ngay là thích đồ ngọt mà, giống em.

-Không thích, ăn đi, nguội rồi đó.-Anh cầm chiếc bánh, cẩn thận gấp miếng giấy bọc vào rồi mới nhét vào mồm cô

-Bỏ..-Cô tím tím cười, anh biết rõ sở thích của cô cô thì lại không biết nhiều...

-Em cầm đi, tôi còn ăn nữa, lớn rồi còn...

-Anh ăn hết đi rồi đút cho em-Anh không phản ứng gì chỉ gật đầu rồi ăn nốt phần của mình. Anh chính là kiểu người theo chủ nghĩa đẹp mọi lúc mọi nơi, ăn đẹp,uống đẹp,làm việc siêu đẹp,ngủ càng đẹp hơn, chơi thể thao cũng đẹp, nói chung là... ĐẸP!

-Sao nhìn vậy? Aa... — Anh cầm chiếc bánh, cô cũng há mồm, ngoạm một miếng thật to, trong lòng chợt ảm áp lạ.

-Nè, có chuyện gì vậy?

-Không có gì. Aa...-Cô chụp lấy cái tay của anh, cố gắng lấy đôi tay nhỏ bé của mình bao chặt được bàn tay anh

-Em luôn ở bên anh, dù có chuyện gì.-Ánh mắt cô ngất trần sự quyết tâm, một ánh mắt làm động lòng người. Anh chỉ mỉm cười, không nói gì, im lặng đút cho cô ăn hết cái bánh

-Bố mẹ tôi đang đi du lịch ở Rumania, gặp tai nạn trong chuyến bay...-CÁI GÌ?-Cô sững sốt, suýt đánh rơi chai nước trên tay

~END~

Nhà hàng chút thôi :),ra chap nhanh không readers lại báo au quá đáng, thi xong rồi không ra chap. Chính là có biến? Mọi người nghĩ ntnao???

Au đã thi xong, nát bét :)) Dù sao au đã comeback. Nếu được trong tháng này sẽ có vài chap nữa.

Còn có mai nhà au chuyển nhà rồi...Viết truyện cũng khó lắm nè T^T

Đang suy nghĩ có nên làm 1 chap tầm 5000-6000 từ không??? Nếu được trên 100 votes au sẽ viết

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

-Bố mẹ tôi đang đi du lịch ở Romania, gặp tai nạn trong chuyến bay...-CÁI GÌ?-Cô sững sốt, suýt đánh rơi chai nước trên tay

Anh không nói gì, chỉ trầm ngâm hướng ánh mắt về phía cửa sổ mà nhìn thật xa xăm, chẳng biết đâu mới là đích đến

-Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, chắc chắn!

-Mong là như vậy...

" Would passenger for the 00:20 ABC flight IB 341 to Bucharest please go at once to Gate 16 where this flight is now boarding. Thank you!"

(Hành khách trên chuyến bay IB 341 lúc 00h20 của hãng ABC đến Bucharest vui lòng đến Cổng số 16 để làm thủ tục lên máy bay. Cảm ơn.)

Con au nó bịa ra thôi!)))

-Đi nào.-Anh đứng dậy, vừa vỗ vỗ mặt con mèo nhỏ đang ngủ gà ngủ gật kia dậy, vừa cầm vali và túi xách giúp cô. Hiện tại chắc cô đã quá mệt mỏi rồi, sức lực cũng cạn kiệt nữa..Cô muốn ngủ!.....

-Linh...-Anh bèn đỡ cô dậy, véo véo má cô, kéo bên trái, kéo bên phải, rồi kéo cả hai bên, kéo lên kéo xuống kéo ra kéo vào. Cuối cùng chỉ có đôi má bánh bao phúng phính kia bị hành đến đỏ ửng, anh cũng sử dụng lực quá mạnh đi mà cô chưa tỉnh nổi.

-Muốn ăn đòn ngay giữa thanh thiên bạch nhật không hả?

-Aa....vậy ăn đòn vào buổi tối mù mịt có khác gì nhau sao? Chẳng phải đau thì vẫn đau đấy thôi...-Phải nói là cô lập tức bật dậy, cái cảm giác tự nhiên có người đi sát vào tai, phả hơi thở ẩm ướt vào rồi cất tiếng nói quí dị... thật không thể diễn tả nổi... Arghh!

-Đi làm thủ tục, chậm chuyển bay là tại em đó nghe không?

-Anh trêu em..

-Được rồi, là do tôi trêu. Mau đi làm thủ tục rồi lại có thể ngủ thỏa thích..

-Được đó..Em buồn ngủ, buồn ngủ, buồn ngủ, buồn ngủ....

-Bảo ngủ thì không nghe rồi giờ ăn vạ là sao??

-Anh còn không mau trả coffe sữa của em đây.... Việt Nam không có bán đâu, không bán đâu, không bán đâuuuuuuu..

-Được rồi,được rồi, tôi sẽ phái người đem về cho em 1 thùng coffe chịu không?-Anh hơi lớn tiếng, nhưng đặc biệt, lần này trong người anh không cảm thấy khó chịu chút nào, còn có chút cảm giác thật trẻ con. Sống với bảo bối như vậy hẳn sẽ trẻ ra hàng chục tuổi cho xem. Phải mau bắt về nhà nuôi thôi..

-...Không chịu-Cô phòng mồm,tron má, đến nổi tưởng chừng như cơ má đã giãn ra được vài phần, vậy mà anh không chút cảm xúc, phán 1 câu

-Không nói nhiều, hoặc 1 thùng coffee, hoặc ăn đòn. Chọn đi.

-Anh có thể dùng có vũ duyên vô cơ dĩ bất nạt người khác không hả? Sao tự nhiên đòi đánh em vậy??

-Tôi đang rất nóng tính, cẩn thận. YOUR BUTT!!

-Anh buồn quá dây thần kinh bị giật à? Hay sáng anh quên uống thuốc đúng không? Chết thật rồi... Em quên không nhắc anh uống thuốc. Lại lên con ở chón người người ra vào tấp nập như vậy...

-Em, hôm nay hơi nhòe?-Ai kia liền hiểu dụng ý câu nói, lập tức gằn giọng đe dọa

-Không có gì không có gì.. Chúng ta mau làm thủ tục kéo trễ giờ..-Cô kéo anh đi, lần đầu tiên, anh để cho cô thoải mái tung hoành, làm điều mình thích một cách tự nhiên nhất có thể. Nhưng suy đi rồi tính lại thì dù gì cũng không nên điên quá trước mặt anh. Kéo tồn hại đến "cô bé" đáng thương

-Biết thế là tốt.-Bá đạo hài lòng mỉm cười

Ngồi ở phòng chờ, anh hết sức nhàm chán, siêu nhàm chán, cực kì nhàm chán. Nhìn bảo bối lớn lớn ôm lấy anh ngủ như con gấu Koala, từ đó một tư thế hết sức kì dị ra đời, hết sức kì dị.

"All passengers on ABC flight IB 341 must go to the gate. The plane will begin boarding in 10 minutes. Thank you."

(Tất cả hành khách trên chuyến bay IB 341 của ABC xin vui lòng ra cửa khởi hành. Máy bay sẽ bắt đầu mở cửa trong 10 phút nữa).

-Linhh~ -Chóc một cái, đình đầu ăn ngay nộ hôn roài

-Em muốn..nhũ...

-Anh không vừa bẻ em vừa xách đồ được..-Nhìn một đồng to gần bằng người anh ngay trước mặt, lớn vậy rồi mà... Thật là đáng để lắc đầu bó tay mấy cái

-Oáp... Em muốn ngủ. -Vẫn duy trì cái tư thế khó tả đấy, rồi vron vai, vron tay, vron chân, vron....

-Tê hết chân rồi đây này. Đứng dậy..

-Mà... anh vừa nói là "anh" đúng không?-Mắt rực sáng, sáng hơn cả mấy ông sao trên trời, mấy ông sao sáng nhất đêm Giáng sinh:))

-Hả? Tôi làm sao?

-Rõ ràng là vừa xưng "anh" mà.. Đừng có làm ngơ... Aaa~ không chịu không chịu không chịu. Muốn anh xưng là "anh", không muốn nghe "tôi". Không có giống không khí của 1 đôi bạn trẻ gì hết á?-Giấy này lên trong lòng anh, ngoan cố không chịu xuống khỏi người anh. Còn 4" thôi đôi chim non:)) trẻ chuyển bay cho coi

-Có biết nhìn đồng hồ không hả?Đứng dậy.-Anh gằn giọng, gằn một cách rất đáng sợ. Aa~ cô quên mất, bác trai bác gái còn đang ở bên đó...

-Bé-Giơ tay giờ tay

-Em sắp to hơn tôi rồi bé cái gì???

Không hiểu sao, nhìn bảo bối giờ tay mãi cũng thấy tội. Nhưng mà..kệ.

Anh xách mấy cái vali túi xách to đùng, cô chỉ lèo đèo theo sau. Mặt còn tỏ vẻ dỗi.

-Lên đây tôi công.. Không có tay để bé...-Anh liếc mắt nhìn đồng vali, mặt ra vẻ đây là lựa chọn cuối cùng

-Được nhaaa, em muốn em muốn..

-Em.bao nhiêu cân?

-....

-Được rồi được rồi. Lên đây. Bám chắc vào, còn một đoạn nữa là lên tới máy bay rồi..

Người người nhìn, nhà nhà nhìn, mấy cô tiếp viên xinh đẹp nhìn đến lác mắt nhaa

Người đầu mà vừa đẹp trai, mắt thâm nĩ tốt, làm ăn được, còn rất chiều bạn gái..

Vì anh là sóái ca:))))))))))))))))))

Cô thì ở đó mãi phồng thiệt to thiệt to, hết sức vui vẻ và hí hửng. Giã vờ ngủ trên vai anh.. Ầm!

Anh biết, nhiều người nhìn mình. Cũng biết tại sao khi lên máy bay làm chậm giờ của cả máy bay mà không bị một lời khiển trách, đơn giản vì anh và cô quá đẹp đôi đi?

(Ngưng ảo tưởng:))

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế, cẩn thận thắt dây an toàn cho cô rồi mới làm việc cho mình. Lại có thêm e nờ cặp mắt nhìn vào đôi chim non này(en nờ thuộc tập N*)

-Ngủ ngoan.-Anh lấy chăn của tiếp viên đưa cho đắp cho cô, ai biết đâu được con người kia còn ti hí mắt nhìn anh, híp cái mắt vào như một sợi chỉ rồi cười khúc khích trong cái chăn

Anh thấy bên cạnh mình rung rung, chợt bật cười, hiểu ra mình vừa bị troll)

"Excuse me, can I have a blanket and a pillow please"(Xin lỗi, tôi có thể có một cái chăn và một cái gối không?)-Son said:)) Và anh chém tiếng Anh như một vị thần với cô tiếp viên nước ngoài xinh đẹp, làm ai kia trong chăn thò đầu ra, mắt chớp chớp, mồm đớp đớp..

-Có chăn rồi xin thêm chi vậy??-Cô ngơ ngơ ngác ngác hỏi

-Tôi chưa có...

-À.....

"Sorry, can we have a pillow, please? Thank you"

(Xin lỗi, chúng tôi có thể có một cái gối không, cảm ơn)

....

-Còn chăn?-Anh nhìn sang bảo bối rồi lại liếc cô tiếp viên. Cô tiếp viên nhanh nhạy liền nhận được tín hiệu nên đi mất

-Đắp chung được mà...-Anh thở dài, tiểu bảo bối làm cô tiếp viên chạy mất rồi. Ai bảo phóng ánh mắt như giết người vào người ta làm cái gì không biết...

-...-Khô héo lời, chính thức khô héo lời

-Em ghen à? Sao buồn ngủ không ngủ đi dậy làm gì?

-May cho anh là em không ngủ, không thì anh muốn hú hí với cô tiếp viên đấy chứ gì? Em ghen thì ảnh hưởng tới lạng mớ nào trên người anh à?

-Hahaa...Tôi tuyệt đối không có mớ thừa-Anh cười, cười khùng khục trong cổ họng. Đến nỗi những người xung quanh cũng phải ghé đầu nhìn

-Lời đuôi ra rồi, lại giả vờ ngủ đúng không?-Chợt nghiêm mặt

-Chỉ là...chuyện nhỏ mà sao anh căng dừ vậy?

-Lừa dối người lớn là không ngoan. Nghe chưa?

-Không nghe

-Thèm đòn hả? Hay muốn tét mấy cái vào mông mới chừa?-Anh ghé đầu, nói nhỏ vào tai cô, anh biết cô sợ từ lúc nãy rồi. Chỉ vờn vờn bạn nhỏ thêm một chút nữa cho hả lòng hả dạ

-Không có muốn.. Cái này đâu có gì nghiêm trọng đâu mà...

-Ồ hay... tôi thấy nghiêm trọng là được rồi. Cần em phải thấy sao?

-Em xin lỗi mà....-Giương cặp mắt cún con căng tròn lên chớp chớp, anh sẽ sớm gục thôi:))

-Đùa chút vậy thôi. Không nói nhiều nữa.. Ngủ đi..- Đẩy đầu cô áp vào vai anh, choàng tay qua vai cô. Mấy người cứ tình tình tứ tứ như vậy nơi công cộng, có ngày chết sớm, chết sớm:))

Chỉ khổ cho cô tiếp viên xinh đẹp kia.. Cầm 2 cái gối cộng thêm cái chăn ra thì người ta đã ôm nhau ngủ rồi, mặt còn nét cười như vậy. Tất nhiên chẳng ma nào dám phá. Một người có vị thế như anh, một cái nhíu màu sẽ phá hỏng tất cả.. Nghĩ vậy cô tiếp viên lại lúi thủ đi về, thật cảm thông với những hành khách còn độc thân bên cạnh a~ Nhưng dù sao nhìn khách hàng hạnh phúc, chính là niềm vui của những người như cô đây.

Tiếp đến là en nờ màn mặt ngọt chết ruồi của anh chị nam nữ chính nhà ta.(en nờ thuộc tập N*)

-Anh không sao đúng không?

-Ừ

-Thật chứ?

-Ừ

-Chắc không?

-Ừ

-Em hỏi vậy thôi chứ em biết anh có sao mà. Bác trai bác gái sẽ không sao đâu.

-Ừ

-Có thể nói gì ngoài "ừ" được không?

-Ừ

-What the f*ck?

-...Hừm?????

-Em ờ... ờ xú thôi...

-Ừ, đến khách sạn nằm sắp xuống chuẩn bị ăn đón là vừa. Lâu lắm không đánh tôi cũng buồn tay buồn chân..

-Khỏi đi... Đi lo chuyện của bố mẹ anh trước đã

-Tất nhiên rồi, xong về sẽ làm..

-Làm???

-Làm.-Gật đầu khẳng định:))

(Mấy người đầu óc đen tối đừng có nghĩ đen tối nghe chưa?)

-Em muốn coffee...

-Đã bảo sẽ mua đên cho em

-Vây là anh thừa nhận là anh uống rồi nhé. Hahaa....-Bị hớ, ai kia liền đen mặt, gõ 1 cái thật kêu vào đầu cô

-Ai nha...-Cô xoa xoa đầu tỏ vẻ oan ức đến tột cùng

-Nhảy ỉn thôi, ngồi yên đi. Em làm ảnh hưởng đến người khác đấy.. Còn nữa, tôi chưa có quên vụ em thức đêm để chơi game.-Anh liếc liếc nhìn bảo bối bên cạnh, rụt người rồi kia, thật cute♥□

-Hic... em ngồi im mà... Hôm trước cũng đứng thật ngoan... Anh bảo không đánh mà...

-Ai bảo? Là do em bảo đó!-

-Rõ ràng là...

-Tôi nói là sẽ xem xét, thiết nghĩ em quá nghịch, nên đánh cho chữa đi.

-Em thích làm gì thì làm, không thì ngủ chút nữa đi

-Chán... Anh chơi game với em..

-Anh muốn ngủ mà nhóc...

-Thôi vậy... Anh ngủ đi.-Cô tiếc nuối nhìn cái iPad trước mặt. Cô muốn chơi cùng anh cơ....

-Cho anh dựa chút...-Nói rồi anh ngả đầu sang phía vai cô, im lặng khoanh tay ngủ

Tua~tua~tua

~"Please fasten your seatbelt and return your seat to the upright position"-Một anh tiếp viên đi qua nhắc cô và anh

(Làm ơn hãy thắt dây an toàn và dựng thẳng lưng ghế của bạn)

Tua~tua~tua

"We hope you had a pleasant and enjoyable flight. We would like to thank you for travelling on ABC, and we hope to see you again soon. Would passengers please remain seated until the plane has come to a complete stop and the doors have been opened."

(Chúng tôi hy vọng quý khách đã có một chuyến bay thoải mái. Cảm ơn quý khách đã bay cùng ABC và rất mong sớm gặp lại Quý khách. Quý khách vui lòng ngồi yên tại chỗ cho đến khi máy bay dừng hẳn và cửa máy bay được mở.)

-Taxi.-Nhìn dần xa địa điểm đặc kia rồi vẫy bừa một cái taxi, cô cùng anh lên xe.

Anh sở một tràng tiếng Romania, cô chính là mù tịt, nghe hoài nghe mãi mà vẫn không hiểu nổi cái gì. Chính xác là rối như một mớ bòng bong

-Rút cục là anh biết bao nhiêu thứ tiếng thế?

-Sơ sơ thì cũng hơn một chục, nhưng nhiều thứ tiếng tôi không đào sâu. Chỉ giao tiếp vớ vẩn được thôi, như tiếng Rumani chẳng hạn?

-À.... Em biết đúng 2 thứ tiếng..

-Vây là được rồi. Tôi còn công việc nên phải học nhiều. Em chính là không cần học, cũng không cần làm. Tôi sẽ nuôi em

-Không thích!

-.....-Một sự xấu hổ không hề nhẹ khi nói như kiểu tò tính vậy mà bị từ chối cái rụp.

-Bố mẹ anh đang ở đâu?

-Đi rồi biết.

Qua mấy tiếng đồng hồ ngồi trên xe....

Anh cảm cô tay cô siết thật chặt kéo cô tới một bãi cỏ, phía xa là tòa lâu đài a~ Romania có kiến trúc thật đẹp, đẹp xuất sắc. Theo cô được biết, là cung điện Peles- cung điện đẹp nhất của đất nước Romania xinh đẹp. Khung cảnh quả thật giống trong truyện cổ tích, cô trầm trồ cảm thán nha. Không phải đẹp bình thường đâu, là đẹp xuất sắc ấy

Peles có kiến trúc pha trộn giữa phong cách Neo- Gothic và Phục Hưng, chịu ảnh hưởng của Baroque. Thiết kế hết sức tinh tế và cầu kì, được xây dựng từ những năm 1873.. Là nơi yêu thích

của Hoàng gia thời bấy giờ, được các Hoàng Đế các nước ghé thăm...Đến hiện nay thì đây vẫn là nơi để đón tiếp các nguyên thủ quốc gia và các khách du lịch

(Càng tìm hiểu con au càng hứng thú a~ Đẹp voãi)

-Đẹp.

-Đi nào-Anh cầm cổ tay cô lôi đi, cô thực đau muốn chết nhưng bận ngắm nhìn cảnh xung quanh nên cũng quên luôn

Anh dẫn cô đến vườn cây của tòa cung điện, thật sự xung quanh có nhiều người nhìn cặp đôi trẻ người châu Á này

Không biết từ đâu, anh cầm một bó hoa hồng rất bụi, bụi gần bằng cả người của cô. Nhưng không, chuyện dừng ở đây, không phải anh đưa cho cô như mọi người vẫn nghĩ đâu

(Chỉ là ảnh minh họa)

Một chú chó nhỏ chạy tới, trên cổ có một cái bảng "Will you marry my dad?"

Mọi người xung quanh bắt đầu hò reo, chúc mừng cho anh và cô. Anh chỉ đứng đó mỉm cười, trên tay cầm bó hoa hồng đỏ rực rỡ. Cô chưa bao giờ nghĩ, mình sẽ được tỏ tình theo kiểu này, nhất là với một người lạnh lùng cool ngầu như anh.

Tất nhiên, không ai có thể không ngạc nhiên trong hoàn cảnh như thế này. Và cô cũng vậy, không khỏi bàng hoàng, tay che miệng, mắt long lanh như thể trực trào..

Tiếng hò reo của mọi người xung quanh đã khích lệ anh và cả cô nữa

Giọt nước mắt hạnh phúc trào ra, chính là ngày hạnh phúc nhất đời cô, này hạnh phúc nhất..

-Thôi nào, đừng khóc.. Anh sẽ không vui nếu như em rơi nước mắt vì anh đâu?-Anh đặt bó hồng xuống mặt đất, tiến tới gần cô, nhẹ nhàng lấy tay gạt nước mắt của cô đi

-Hôm nay là kỉ niệm 10 năm chúng ta gặp nhau, từ khi em còn là một cô học trò buống binh...Hôm nay, dẫn em đến đây là muốn nói một điều hết sức quan trọng

-Àn..

-Em, sẽ đồng ý làm mẹ của con anh, làm mẹ của chú chó chứ?-Anh quỳ một chân xuống, tay đưa bó hồng cho cô

...

-Yes, I agree. I love both of you, you and your dad-Cô cúi xuống bế chú chó nhỏ lên, tháo cái bảng ra khỏi cổ chú. Rồi khẽ hôn một cái lên đầu chú chó

-Em yêu anh.- Cô cầm bó hoa của anh, rồi anh lấy trong túi áo hộp nhẫn, đeo vào ngón áp út. Chợt thấy cái khoảnh khắc này thật linh thiêng làm sao

-Em sẽ đeo cho anh chứ?-Cô lấy chiếc nhẫn còn lại, đeo vào ngón tay anh. Vừa khít

"Kiss him! Kiss him! Kiss him!...." -Tiếng hò reo của mọi người lại lần nữa vang lên

Cô kiễng chân, vòng tay qua cổ anh, đặt môi mình lên đôi môi của anh, anh cũng rất hợp tác, quấn lấy nhau, nụ hôn kéo dài mấy phút. Những người xung quanh đều mỉm cười tác thành cho cặp đôi trẻ

-Anh hứa..sẽ bên cạnh em đến cuối cuộc đời. Em sẽ đi cùng anh chứ?

-Em sẽ luôn bên cạnh anh, đến đầu bạc răng long. Nếu mai kia, em già rồi xấu đi, anh vẫn phải yêu em đấy nhé?

-Tất nhiên rồi!..-Anh lại kéo cô vào một nụ hôn khác. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô, giọt nước mắt của sự hạnh phúc, sự vui sướng tột cùng..

-Ồ...bố mẹ anh...Chết rồi!!! Em quên mất, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chết thật rồi!..

-À... Anh chỉ nói vui thôi. Bố mẹ anh vẫn đang ở Việt Nam mà..

...Hả!?!? -Anh thành công làm nước mắt của cô từ bên trong đi ra

Bao nhiêu sự lo lắng của cô, bao nhiêu tình cảm của cô, anh nở trêu đùa quá đáng như vậy?

-Anh quá đáng lắm!-Cô khóc rồi, quay sang đấm bùm bụp vào người anh, vừa đấm vừa khóc quả thật là thê thương đi

-Anh muốn em bắt ngờ mà, và lại như vậy mới biết em yêu anh như thế nào đúng không? Anh xin lỗi, từ nay sẽ hảo cung chiều em, không để em lo lắng-Anh vuốt tóc cô, gạt nước mắt cho cô. Tôi nói nè, mấy người đang ở trên taxi, hoàn toàn là trên taxi, bác tài xé đáng thương của tui đang nhìn mấy người tình tứ chăm chăm luôn kia-.- Bớt bớt đi

-Anh rất xấu.

-Ừ, là anh xấu. Vậy em có muốn đi chơi hay đi ăn đâu không? Anh dẫn em đi.-Tuyệt đối ôn nhu, là 100% ôn nhu của anh dành hết cho cô. Có điều, nhiều lúc cô thấy mình rất trẻ con, không phải sao?

-Anh có thể lấy sức khỏe của hai bác ra đùa như vậy.. Quá đáng! Em sẽ mách bố mẹ anh, mách luôn bố mẹ em nữa. Anh thế nào cũng bị đánh đòn cho mà xem.

-.....-Cảm giác xấu hổ tràn ngập tràn, chính là muốn đào hố chui xuống đất cho rồi

-Không phải xấu hổ, hắc hắc hắc.. Hôm trước bố em còn kể chuyện cho em nghe nữa đó, kể chuyện về anh từ lúc nhỏ đến lớn đều bị phạt. Hahaha;) ai bảo anh phạt em làm chi? Quá báo quá báo..

-Em mách đi, coi tôi trả thù sao?-Anh khinh bỉ liếc mắt nhìn con người đang đắc chí bên cạnh, hết sức buồn cười đi. Nam tử hán sao phải sợ ba cái trò mèo đó chứ?

-A lô, bác trai ạ? Bác cùng bác gái có sao không?? Con nghe anh Sơn nói hai bác đang gặp tai nạn trong lúc đi du lịch..

-Aaa.. Con quý nhỏ này, em thật là...-Anh trừng mắt nhìn cô, giật phắt cái điện thoại từ tay cô

-Bố ạ? Là Linh nói đùa, em ấy không biết gì mới nói vui vậy thôi. Con hoàn toàn không nói gì, con thế!-Con người cool ngầu nạnh nùng của tui giờ đã ở phương trời nào a~ Nói dối không chớp mắt kia. Vậy mới nói, anh hoàn toàn là diễn viên có triển vọng của năm 2017.

-Loại con cái bất hiếu, tôi không tin anh nữa. Từ nay đừng có nhìn mặt chúng tôi, đến bố mẹ anh anh còn nói vậy được. Quá quá lắm rồi...-Ông ở đầu dây bên kia quả thực sinh khí mà

-Haizz... Con sẽ giải thích với bố sau, còn có chuyện lời hỏi thăm đến mẹ họ con.

-Tai nạn sắp chết rồi, ông bà đây không cần anh hỏi thăm...

-.... Vâng...

-Để tôi nói chuyện với thầy anh xem sao, con cái nhà... Để coi từ bao giờ anh lại biết đi trù ẻo bố mẹ như thế?

-...Thôi bố...

-..."Rup" -Và... điện thoại đã bị ngắt cái toạch, anh trừng mắt nhìn con người bên cạnh, chính xác là đang cười sằng sặc, cười đến chảy cả nước mắt

-Để tôi xem tới nay em còn cười được không? Con quý nhỏ này, rất nghịch ngợm.-Anh lườm, bố anh càng già tính tình càng hăm. Con quý nhỏ này còn không hiểu chuyện mà đi nghịch ngợm nữa chứ..

-Plee-Cô lè lưỡi mặt vẻ khinh thường rồi lại cắm đầu vào điện thoại, không thèm đếm xỉa gì đến người bên cạnh cho anh tức chơi

-Anh mua chú chó đó à?

-Ừ, anh thích mèo hơn, nhưng chó thì nhanh nhạy trong việc đó hơn còn gì?

-Mang về Việt Nam nuôi được không? Em thích nó.

-Ừ, tất nhiên rồi..

-Còn có, nhần, rất đẹp..

-Ừm, em không được tháo ra đâu đấy..trừ khi, chúng ta chia tay..

-Vâng, anh đã hứa ở bên em cả đời rồi mà..-Đột nhiên mếu máo, đang vui mắch chỉ phải nói chuyện gở như vậy chứ?

-Ừ. Em tháo ra hay dám phá bỏ lời hứa, anh liền bắt em về hảo giáo huấn một trận để xem còn dám làm nữa không..

-Xi. Em biết mà, anh cũng vậy nữa..

-Ừm.

-Mới đó mà đã 10 năm rồi, vậy là anh cũng thật già đi.

-Ừ, ba mấy rồi còn gì? Sắp sửa 40 đến nơi rồi...

-Haizz... Nhớ đâu về sau anh đi hợp phụ huynh cho con, người ta tưởng ông đi hợp phụ huynh cho cháu thì sao đây?

-Trông anh già đến vậy à?

-Không hẳn... Nhìn anh cũng trẻ mà...

-Ừm... Từ nay chúng ta sẽ luôn bên cạnh nhau.

-Ừm.-Tay đan tay, từng ngón tay họ khít với nhau, không một khoảng trống, họ vốn sinh ra để dành cho nhau

Thủ đô Romania-Bucharest_ Khách sạn E Lờ

-Hôm nay em có mệt không?

-Không mệt, tối chúng ta đi dạo đi. Kiến trúc ở đây rất đẹp..

-Trước khi đi dạo, nên làm việc cần làm?

- " _"???

-Không hề nhớ?

-Em không nhớ.-Cô gật gật đầu, cái không khí này.. Có phải là...??

-Aaaaaa... Không được không được huhu T^T. Không. Thế. Được. -Cô nghĩ ngợi một chút liền hiểu ra, chui tọt vào trong chăn, cuộn thật chặt, thò mỗi cái đầu ra

-Anh thật thù lâu nhớ dai đi. Có thể bỏ qua mà.. Còn có vừa mới cầu hôn lãng mạn như vậy anh đã hành em rồi. Có phải em nên rút lại lời đồng ý không a~???-Cô hét loạn lên, thật khổ tâm mà, không hiểu sao trên đời này thế loại người như thế này chứ? Vừa cầu hôn rồi đòi đánh người

-Tại em chọc tức anh.-Anh vẫn chưa bao giờ quên vụ cô nghịch ngợm làm bố mẹ anh sắp từ mặt anh đến nơi rồi. Còn có việc bỏ bê sức khỏe không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được

Anh cũng không phải là loại người nhỏ nhen hay thích đi đánh người đến mức có thể đánh cô chỉ vì cô đùa nhỏ vậy được. Việc cô thức đêm để chơi game, không phải quá quan trọng, nhưng đã lặp lại nhiều lần rồi. Tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng. Lại càng không muốn để sự ôn nhu và sùng nịnh từ anh làm hư cô được. Còn một việc động trời nữa...

-Hic... Tại nhất thời...

-Nghe anh nói, anh không rảnh để phạt em ngay giữa thủ đô nước bạn cho mấy việc vớ vẩn này...

-Vậy thì sao? Em đâu có làm gì?

-Để xem em có làm gì?

-Hôm nay, ở trên máy bay, lúc em đi vệ sinh, em đã nói gì với cô tiếp viên?

-??? Em đâu có nói gì đâu...

-Hừm?-Anh chỉ nhúu mày, một chút xú, một chút xú thôi hà...

-Em nói liền, em nói, không phải tức giận đâu mà.. Chỉ là, chửi hơi bậy một xú. Đúng một từ hà...

-Ừ, nói gì?

-Fu*k.

-Ừ, rồi sao?

-Thì.. Tại người ta có ý với anh nên em mới ngăn chặn thôi mà?

-Đây gọi là ngăn chặn hả? Anh biết em yêu anh, nhưng em đang làm những việc tổn hại đến thanh danh của anh và em. Em chỉ cần nói với anh, và anh sẽ giải quyết, được chứ? Nóng nảy sẽ không tạo nên điều gì tốt đẹp đâu. Nghe không?

-Dạ...

-Sao em biết cô tiếp viên đó có ý với anh? Em chưa hề tiếp xúc với người ta cơ mà

-Lúc phát nước...-Cô trẻ môi, quả thật tiếp viên đó thật là trơ trẽn, dám động chạm vào chồng cô, còn luôn dán mắt vào anh...

-À... Đây gọi là linh cảm của phụ nữ à?

-Nó là thật mà..-

-Từ nay cấm em lấy cái linh cảm ra để đi hăm dọa hay chửi bới bất cứ ai nghe chưa nhóc?

-Em Không Phái Nhóc! Nhưng mà linh cảm đúng mà..

-Haizz.. Ngộ nhờ em gặp phải người đầu gấu rồi sao? Em cũng đi chửi người ta như vậy hả? Hay em đi đánh người ta luôn. Đến lúc đó thì đừng mong thấy được anh Mặt Trời.

-Xin lỗi mà...-Bảo bối cúi thấp đầu, hai tay cứ quăn lấy nhau không nguôi

-Như vậy là ấu trĩ lắm, hiểu chưa? Còn nữa, từ nay là vợ chồng rồi. Anh không muốn em giấu anh một cái gì và anh cũng vậy, ok?

-Ừm.. Để em lập tức quy củ..hic..-Cô rất ngoan nha, dám làm dám chịu, cô cũng lớn rồi chứ bộ. Nếu anh muốn phạt, liền để anh phạt, một xú liền hết đau

-Ngoan, xong anh sẽ dắt em đi chơi, đi ăn, rồi đi shopping. Chịu không?-Anh cũng biết sót vợ chứ bộ? Người ta cũng dịu dàng ôn nhu dễ thương thế cơ mà...

Cô nằm sấp, quần thoát, lấy hai cái gối đặt dưới mông, liền thấy tư thế tiêu chuẩn. Chính là hơi nâng mông lên chờ phạt, cặp bánh bao trắng trắng tròn tròn kia sắp phải chịu khổ rồi a~ Nói là vậy thôi chứ cô sợ anh lắm luôn ó ~ Anh lúc nào cũng như kiểu thầy giáo vậy T^T (người ta chính là giáo viên mà?)

Anh chỉ là trút bỏ hoàn toàn bề ngoài lạnh lùng thôi chứ nghiêm khắc anh có thừa..

Lóng ngóng nhìn trái phải trái phải mãi mới thấy trong tủ đồ áo tắm có cái mặc áo bằng gỗ. cầm lên thử thấy nặng nặng. Tốt rồi! Tháo tháo lắp lắp hi hục một lúc anh mới lấy được thanh gỗ tròn tròn xinh xinh ra.

Đến đặt lên mông tiểu bảo bối rồi ra bộ sofa ngồi chơi chơi:))

-Ngẫm lại lỗi xem, anh hỏi tội mà không thấy phạt là thêm đánh. Rung một lần 5 roi, làm roi gấp đôi. Cứ vậy mà tính.

-Híc... Vâng..hic..

-Đã đánh chưa mà khóc hay vậy bảo bối?

-Chưa..hic..-Cô sợ thì cô khóc thôi mà. Nói thế nào thì cô vẫn rất dễ xúc động. Mà khóc, thì tất nhiên rung, còn lấy tay dụi dụi mắt, chùi chùi các kiề. Cái chính là cái vật dài dài lạnh lạnh ở hạ bộ kia có rung không cô cũng không biết

5 roi đầu tiên đập thẳng vào cánh mông trắng trắng tròn tròn. Thực đau nhaa

-Sao lại bị đánh?

-Híc...em không có biết..-Vòng tay ra sau xoa xoa một chút mới đỡ đau, rút tay về liền ăn thêm 10 roi nữa

-Lỗi của mình cũng không biết, còn có vi phạm luật. Thật hư -.-

-Híc...quên mất mà...

-Ai quên?

-Híc..em quên..

-Cầm che, cầm né, cầm xoa, cầm đụng chạm, không phải điểm số, cầm cắn môi, cắn tay.-Lạnh lùng hạ lệnh, nói không nghi ngại, cô nghe thấy không phải điểm số liền thờ phào nhẹ nhõm

-Anh đánh đến khi nào em nói được lỗi.

Âm thanh chát chúa vang lên đều đều khắp phòng. Anh đánh không hề chậm, không hề có ý để cô nghỉ ngơi một chút nào. Cứ đánh như vậy mông cô sẽ bị nướng cháy a~ Đau quá...

-Híc..đau...-Anh nhìn xuống là một mảng hồng hồng đỏ đỏ nhìn muốn phát thương rồi... Chặng đường phía sau còn dài..

-Để anh nói cho em biết -"Chat"- Là em làm di chuyển cây -"chat"-Đã hiểu?

-Híc..Đã hiểu...

Anh liền đặt cây roi xuống xoa xoa cho cô hai cái, thấy chưa đủ ấm, liền bắt cô lên đùi liên tục hạ tay xuống 2 cánh mông đáng thương

-Hic..nhẹ nhẹ, chậm chậm thôi...hic..Nóng..

Anh chỉ im lặng thực hiện nhiệm vụ của mình. Đúng là chưa bao giờ anh đánh cô nhanh như vậy có chút khó thích ứng. Nhưng cái chính là anh muốn nhanh gọn

-Đã đủ ấm người chưa?

-Hic...hic...ấm muốn cháy rồi...hic...-Trái trái phải phải loạn xạ lên, bàn tay chắc nịch không ngừng hạ xuống, thật mạnh và nhanh... Cô không biết chính xác là bao nhiêu, nhưng sơ qua cũng phải gần 100 cái. Đánh thực chất là rất nhanh nhưng con số lại lớn như vậy, may là đánh tay, có thể nằm một chút là hết đau..

-Từ nay bỏ thói thức đêm, vắng tục rồi nóng tính đi nghe chưa?

-Hic..ạ...hic...

Anh chỉ để cô nghỉ một chút, tuyệt nhiên không đụng tay xoa cho cô. Cái nóng rất cũng không thể hết được đi..

Thế nào mà trên anh anh lập tức xuất hiện thất lưng, bể cô nằm sấp xuống rồi tiếp tục sát phạt mông nhỏ

-Chỉ đánh 10 thất lưng nữa rồi thôi.

"Chat","Chat","Chat","Chat","Chat","Chat","Chat","Chat","Chat","Chat"

-Xong rồi Ngoan, không khóc nữa, hết rồi, không đánh nữa..

-Hic..đau lắm đó... Xoa xoa, nóng mông.. hic..nóng..

-Ai nha..Mông sắp bị nướng chín rồi...Đề anh thôi thôi..-Anh chạm nhẹ một cái rồi thôi phù phù vào đôi mông đã sưng đỏ như hai trái đào

..Hic..hic..-Cô chính là khóc không ngừng nghỉ, khóc đến mệt luôn, càng về sau lại càng khóc lớn

-Em khóc nhiều như vậy, mắt sẽ sưng đỏ, không còn xinh đẹp nữa đâu. Đi ra ngoài đường sẽ bị người ta chỉ trỏ đó

-Kệ em, có anh yêu em là được...hic..-Ai nhaa..Đến khóc cũng đáng yêu như vậy bảo sao anh không sùng chứ? Chính là sùng đến tận trời xanh kia luôn nga

-Đã đỡ đau chưa?-Nhìn cô anh không tránh khỏi buồn cười.. Đánh xong từ bao giờ rồi vẫn cứ nằm đó ăn vạ hoài, ăn vạ mãi thôi. Quần cũng không buồn kéo lên, nhìn bộ phận kia đang run rẩy lợi hại vì lạnh kia. Nhìn thấy vậy anh liền lấy chân đắp cho cô, che phần hạ thân cho bảo bối lớn

-Hoi..

-Nằm yên nghỉ ngơi, anh vào lấy khăn mát ra đắp mông cho em..-Vỗ vỗ cái đầu đen đen tròn tròn ngóc lên nhìn

-Thôi không cần, lạnh lắm. Em muốn ôm ôm..còn có xoa xoa..

-Vậy được, liền ôm ôm xoa xoa

-Yêu anh nhất..-Cô cười, ăn ngọt của anh nhiều như vậy, có phải sẽ sâu răng a~?

Anh nhẹ nhàng nằm xuống bên bảo bối, luồn tay vào trong chăn xoa xoa cặp hồng đào còn nóng hổi, dù bàn tay của anh có chút lạnh, nhưng cô đều thấy rất thoải mái..

Một chút, thêm một chút, lại thêm một chút,tay hư lại sờ sờ đi tận đâu. Lên trên, lên trên, qua ngọn đồi núi trùng trùng điệp điệp, rồi lại đi lên phần xương quai xanh quỳên rũ kia.... Lại đi xuống

-Aa~ Buồn..-Cô đã say ngủ, nhưng cảm giác mơn man ở da thịt tất nhiên vẫn cảm nhận được..

Anh tiếc nuối, để một hôm khác, là cô tâm tình ý nguyện trao cho anh. Lúc đó liền làm thật sạch sẽ..

Bay gần một ngày trên cái máy bay chết tiệt, còn lo nghĩ đủ chuyện trên đời. Xong xuôi rồi, anh cũng nhẹ nhõm.. Muốn ôm cô, thật yên bình..

Mọi lo toan, tính toán đều quên hết đi, mọi bề bộn, mệt mỏi của cuộc sống.. chỉ cần ôm chặt bảo bối vào lòng là bình yên..

~END CHAP

~Tui viết rồi đó. Mấy người vừa lòng chưa -.- Vừa lòng chưa? 6000 từ của đời người:))) Hi hực mấy ngày đêm mòn cả mắt, tay đánh máy tính cũng mòn bàn phím luôn.

Còn một điều đặc biệt, au chỉ muốn một người đọc được thôi. Au cũng bỏ thật nhiều công sức để viết chap tặng sinh nhật bạn au:"> Sinh nhật nó vào 24/12 cơ. Hiện đã quá 4 ngày, với cùng xin lỗi.. Với cả au cũng muốn tự chúc sinh nhật cho au:)) là ngày mai,29/12... <3

Còn có, chúc mạy vạn sự như ý:)) Ngắn gọn vậy thôi. Bao hàm tất cả mọi thứ roài đó. Love you

(Mấy lời dài dòng tốn mực đã viết qua giấy trắng mực đen, đến đây nói càng ít càng có giá trị?)

HAPPY NEW YEAR, MY LOVELY GIRL

& HAPPY NEW YEAR,ALL OF MY READERS

Au biết au là người có tâm nhất thế giới này mà...

Love all of you!

2018

Có sai sót gì nhớ comment góp ý cho au, và nhớ vote. Con chừng con au này đổi!.-

Au đi ngủ đâyyy -.- Bye Bye:3

#6031

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thây... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ngoại Truyện 5

Là ngoại truyện về mái ấm nhỏ của Linh & Sơn:

THE NEXT GENERATION

Bé con sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, có mama xinh đẹp, dễ thương, còn có papa đẹp trai tài giỏi. Tất nhiên bé là kết tinh của 2 người rồi, một tiểu nữ thụ trắng trắng tròn tròn, nhìn chi muốn hảo hảo cưng chiều thôi~ Đùng là bé được pama cưng chiều lắm đó. Nhưng papa mặt than của bé thì càng ngày càng nghiêm khắc hơn thôi. Hề bé phạm lỗi liền mắng bé, nhiều lúc còn trách phạt tiểu bánh bao của bé. Rất đau đi<-. Nhưng bé vẫn rất yêu thương papa mà.Đề bé kể cho nghe papa của bé dễ thương thế nào hen?

Bé thấy papa toàn bị mama giận nê, thỉnh thoảng phải mò sang ngủ với bé nữa, tại mama dỗi, không cho ngủ cùng đó. Mấy hôm đó bé thích lắm nha~ cọ cọ vào papa này, ôm ôm này, rồi còn được papa vuốt tóc này, thơm thơm này, vuốt lưng này... Còn một chuyện nữa cơ, bé kể ra đừng trên bé ngaa, bé xấu hổ. Bé thích sờ sờ bụng với sờ cái đầu núm của papa lắm, bụng papa thì không có mùi như hồi trẻ nữa đâu.. Toàn mờ với mờ hà... Tại papa già rồi, còn hay uống bia với mấy ông già bụng bự đầu hói, nên papa mới bị lấy đó~ Bụng papa chính là tiểu dưa hấu của bé nha, bé thích lắm. Tròn tròn, mềm mềm, còn rất nịn. Bé nói vậy thôi chứ body của papa bé vẫn rất đẹp nha, lật áo lên mới thấy hà... Còn hai cái núm của papa thì dễ cưng lắm á, tròn tròn, mềm mềm, vừa vận đề bé nghịch ngom. Nhưng mỗi lần nghịch đều bị papa nghiêm

mặt, đánh một cái thật đau vào tay. Papa bảo vậy là hư! Mà bé thấy đau sao đâu nè? Bị đánh vậy mà bé vẫn cứ nghịch hoài thôi, nhiều hôm nghịch ngom trong lúc papa làm việc, không để yên cho papa. Cũng bị papa bắt đứng úp mặt vào tường rồi phết mông nữa, tay thép của papa đánh cực kì đau, mỗi lần bị đánh bé đều ăn vạ và được papa hảo hảo cưng chiều, còn đòi được đồ chơi hồi lộ nữa. Tại papa sợ mama lại giận vì đánh bé, nhưng bé lấy được đồ chơi rồi chạy đi mách mama ngay. Thế là tối lại được ngủ cùng papa. Bé thấy papa cũng tức bé lắm, nhưng vẫn cưng chiều bé thôi.. Riết rồi sờ nhiều papa cũng bỏ tay mặc kệ bé mà, tại nói hoài bé vẫn sờ:))

Bé còn có rất thích ôm tay papa đi ngủ, tay papa sờ sướng lắm. Sướng hơn gối ôm cơ. Nói ra đừng ghen tị nha~ Da của papa bé trắng trắng, mềm mềm, mịn mịn, dù không đẹp bằng da mama và da bé, nhưng cũng đẹp hơn nhiều cô lắm đó. Chuyện về papa bé kể hoài cũng không hết, từ từ, bé lại kể cho...

Khi đến trường mẫu giáo, lần nào papa đưa bé đến cũng được các cô chào đón lắm cơ. Nhưng bé không hiểu sao, các cô giáo dễ thương hề hết chuyện nói toàn lấy lỗi của bé mách cho papa. Lâm papa mặt than lại phết mông bé, bé không thích các cô đâu!

Đó là chuyện hồi nhỏ, lớn lên dần bé cũng không quán quýt bên papa như hồi nhỏ nữa, nhưng nói chung bé vẫn dính papa của bé lắm cơ. Tuy bé là con trai, có chút đầu gấu khi ở trường, nhưng trong mắt pama, bé là một đứa bé ngoan. Nói đi nói lại thì... bé vẫn yêu papa hơn mama, một xíu hoii. Không phải bé không yêu mama đâu, chỉ là bé thích chơi cùng papa hơn. Dù papa hay phết mông nhưng bé vẫn thích.

Mama của bé rất xinh đẹp, bé nghe papa kể, mama Linh hồi xưa học rất giỏi (*hắn là giới hắc hắc hắc.. các bạn có thể quay lại chap 1,2,3.. để xem chị nhà ta học giỏi tới cỡ nào..*). Mama còn hay mua đồ ăn vặt, đồ chơi cho bé, mà mua về xong toàn bị papa mắng thôi. Còn có, mama đàn hát rất hay, à mà papa bé đàn hát cũng hay mà? Thôi kệ đi.

Chuyện bí mật nhé, hắc hắc hắc chuyện này mama bảo nếu nói ra mama sẽ phết mông bé, nhưng bé vẫn muốn nói cơ.

Có một lần, bé đi chơi về, thấy nhà im ắng, bé sợ lắm. Nên bé mới chạy vào phòng bố mẹ, nghe thấy tiếng bên trong, vừa hé cửa ra, đã thấy cảnh tượng kinh hoàng!

Mama đang khóc!!!

Mama đang nằm sấp trên giường khóc, mà mông của mama thì hồng hồng đỏ đỏ, giống lúc bé bị papa phết mông, nhưng có vẻ nặng hơn thì phải?

Nhìn sang papa bé, papa đang nghiêm mặt, rất tức giận, cầm cây thước gỗ đáng sợ hạ xuống mông mama, mà mama rất dũng cảm, không có hét như bé, chỉ khóc thôi:))

Lúc đó bé mới biết, người lớn hư cũng bị phạt. Papa đã bảo mama, khi papa đang dạy con không được xen vào. Vậy thì khi papa đang dạy mama, bé cũng không được xen vào! Bé đứng bên ngoài ngấm ngấm, sao mama lại bị đánh nì?

Bé đứng xem mama bị đánh, thấy papa thơm mama, rồi xoa mông cho mama, bôi thuốc, đủ thứ. Tại mông mama thâm mà..

Xem xong bé mới thần nhiên đi vào..

-Mama hư quá đó. Lại đề papa đánh đòn giống Báo Báo rồi..

Và lúc đó... mama hét loạn lên. Luôn miệng mắng nhức papa, papa đứng đó chỉ cười cười. Papa bảo với bé là coi như chưa nhìn thấy gì. Nhưng bé đã nhìn thấy rồi mà?

-Tại anh mà con đã thấy hết rồi. Đồ xấu xa!! Anh làm em mất mặt hết rồi..

Lúc đó bé lại nhớ ra lời cô giáo bảo: Khi thấy người khác gặp khó khăn, phải an ủi, động viên.

-Mama đừng buồn, Báo Báo cũng hay bị papa phết mông mà. Không đau lắm đâu..

Papa nghiêng răng kèn kẹt

-Lần sau papa sẽ đánh cho tiểu bánh bao của con nở hoa luôn. Còn đau với chưa đau cái gì? Mau đi ra ngoài, về phòng học bài! Tiểu ngốc từ nhà con lại làm papa bị mama giận rồi.

Bé cũng chẳng hiểu sao papa lại nổi giận, bé chỉ lẳng lặng về phòng lấy iPad papa chơi game. Lúc tối, papa bị mama đuổi sang phòng bé, bé lại bị phết mông, papa bảo bé không nghe lời, chỉ toàn chơi điện tử thôi. Thế là papa tịch thu máy của bé, bé biết mà, cô giáo bảo đây là "Giận cá chém thớt".

Chung quy là sau vụ đó, bé được mama mua thật nhiều đồ chơi đẹp thật đẹp, quần áo xịn ời là xịn, đồ ăn này... Còn giúp bé trả thù papa, thế là papa ngủ với bé mấy tối liền. Hắc hắc hắc bé thích thông đồng với mama để hại papa mặt than.

(Nhóc con, tí tuổi đầu đã khôn lỏi thế là không tốt đâu. Hồng hết cả một thế hệ. Báo sao trẻ con thời nay chà thấy ngây thơ đâu cả?)

Haizzz... chuyện của hồi bé là chuyện của hồi bé. Bé đã lớn rồi, papa đại nhân đáng sợ lắm cơ. Papa đang tức giận bé, sắp sửa phết mông bé rồi. Papa nói papa thất vọng, còn có rất không hài

lòng về bé. Bé thực sợ papa, bé không thích papa phiền lòng, càng không muốn papa buồn hay thất vọng. bé chỉ muốn papa ôn như cung chiều bé thôi<. Mama lại đi công tác mất rồi, bé tủi thân lắm, không biết nói chuyện với ai đây? Bé cũng không biết cách làm papa bớt giận, chỉ biết là sắp đến giờ hành quyết rồi

-Năm xuống.

-Xin lỗi papa, sẽ không có lần sau..

-Muốn thêm đánh?

- Xin lỗi papa, sẽ không có lần sau, Bảo Bảo lỡ thôi mà.... Papa đừng đánh..

"Rầm!"

-Ồ trong đó mà nghiêm túc suy nghĩ xem lỗi thuộc về ai? -Papa chẳng tỏ ra tức, cũng không thể nói là thoải mái ôn nhu được. Cái này, chính là gì a~?

Nghiêm túc mà suy xét, thì tội chép sai đề cũng đâu phải tội nặng, sao papa phải gắt chứ?

Chi là... sai đề 2 con, và mất trắng 3 điểm bài toán... cộng thêm câu nâng cao.. là mất 3,5 điểm.

Bài vật lý, thì chi là do nhầm lẫn, nên bạn nhỏ liền sai cái con dễ ẹc, chính là câu đầu tiên của bài tự luận, vậy mà đây đưa ra các câu sau. Mất trắng 4 điểm nữa! Thật may mắn là bạn nhỏ xuất sắc làm bữa được câu nâng cao, không thì chắc liền bị papa đá ra khỏi nhà..

Còn có, bài tập về nhà hoá không thêm làm, bạn nhỏ liền bị cô trừ 2,25 điểm. Bé lại ngu ngơ không đỡ nổi bài nâng cao. Liền bị mất 2,75<

Vậy là, kiểm tra học kì các môn khoa học tự nhiên của bé nát mà, vậy thôi đó.

(Thiện tại thiện tại:< au thấy thông cảm cho bé lắm, thông cảm lắm luôn... Tại vì cái đó chính là lỗi của con au bẻ vào đó:< Cho au mượn bờ vai:> Người lạ ời?? Au mới một quá)

Suy đi tính lại, nghĩ ra rồi lại nghĩ vào, xét cho cùng thì... bé không có một lựa chọn nào khác ngoài hiến mông cho papa mặt than đánh hát tay rồi sẽ tha cho bé. Dù thế nào thì bé cũng thấy thật mất mặt, mặt mặt kinh khủng khiếp , đường đường chính chính là nam tử hán đại trượng phu, bị papa đánh mông có chút gì đó không hợp lý?

"Cách"

-Bảo Bảo, xuống ăn cơm, papa nấu cơm rồi...-Bé không tưởng thời gian lại trôi qua nhanh vậy, bé chỉ ngồi ngẫm nghĩ một lúc, xong ngồi xem phim một chút...Ngaa~ bé còn chưa làm xong bài tập papa đưa hôm trước..

Lẽo đẽo đi theo papa, khuôn mặt tròn tròn chột dài đến lạ

-Mời papa ăn cơm -Papa chỉ gật đầu, không thêm mời lại bé, dấu hiệu rõ ràng nhất của việc papa giận là đây chứ đâu?

Papa cũng mặc kệ bé luôn, không gấp cho bé một miếng nào cơ, bé buồn mà~

-Papa...con no rồi...-Bé chỉ hua hua vài hạt cơm trong bát rồi muốn đứng dậy. Bé con không thích không khí âm đạm như thế này, nếu có mama thì tốt biết mấy...

-Ngồi im đó, ăn tiếp đi. -Papa mặt than tiếp tục từ tốn ăn uống, chính xác là ăn kiểu quý sò tộc:))

-Bảo Bảo no rồi mà?

-Tôi đói lắm con mò xuống bếp lấy đồ ăn.

-Híc...-Bé ngậm ngùi gấp miếng thịt băm, lại gấp miếng rau băm, băm một hồi mới dám ngẩng đầu lên nhìn papa, papa đã ăn xong từ bao giờ, ngồi ngắm bé ăn. Bé thấy papa hơi mỉm cười nhìn bé, bé nghĩ papa đã hết giận rồi

-Papa hết giận chưa?

-Chưa.

-Thôi, papa đừng giận nữa.. Bảo Bảo lần sau sẽ cẩn thận hơn mà...

-...Sao Bảo Bảo không nghe lời papa kiểm tra kĩ lại bài?

-Tại..Bảo Bảo quên mà..

-Nếu quên thì để papa giúp Bảo Bảo nhớ cho..-Papa mặt than lại mỉm cười một cái kì dị, bé biết mà, mỗi lần papa cười kiểu này không có chuyện gì tốt đẹp xảy ra đâu

-Bảo Bảo, bài Hóa sao lại không làm câu cuối?

-Tại..

-Tại??

-Bảo Bảo...híc...Bảo Bảo nhắc bài bạn bên cạnh, không đủ thời gian làm nốt bài..

-Papa có làm gì con đâu mà khóc? Nín.

-Híc...papa đáng sợ...

-Lần sau nhớ làm hết bài rồi mới được đi nhắc bài bạn nghe không?

-Vâng...

-Nếu bị bắt thì giám làm giám chịu.

-Bảo Bảo biết rồi.

-Ừ, lần sau không được nói dối papa nữa, không được giấu nghe chưa?

-Biết rồi mà...-Bảo Bảo nức nở tủi thân, chính là sự dẫu dằng kinh khủng của papa mới khiến cho bé sợ đó

-Nín khóc, Bảo Bảo, papa dọn dẹp xong sẽ lên kiểm tra bài tập của con. Không nhân nhượng gì hết nữa. Còn nữa, việc điểm không cao, con lên kiểm điểm lại. Papa không đánh phạt con nữa.

-Hức...papa làm Bảo Bảo sợ..

-Lên phòng đi-Papa nhìn bé con ánh mắt thập phần run sợ, liền đuổi con lên gác. Papa là người có kinh nghiệm mà, bao nhiêu công ngày đêm đọc cẩm nang dạy con tất nhiên phải có hiệu quả. Hắc hắc hắc, anh biết dọa thế nào cho nhóc sợ mà. Chỉ thấy tội cho đứa nhỏ tí nữa phải hiền mỏng cho papa già:)

-Papa vào nhé?

"Cạch"

Thấy cậu con trai lúi húi làm bài, tay thì ngoáy xoắn hết cả quấy vào, khẽ hắng giọng

-Chữ xấu là làm lại.

-Thôi...papa đợi Bảo Bảo một chút. Còn có mấy bài nữa thôi..

-Ừ, papa đợi Bảo Bảo. Tại sao papa đưa bài lâu rồi mà chưa xong? Khó quá à?

-Không có...

-Làm bài đi, tập trung vào mới nhanh được.-Papa thì đứng kề bên cạnh, nhìn nhóc con ở dưới kia... Giao 10 bài, sau mấy ngày mấy đêm, làm được tới bài 2. Thật hết nói nổi mà?

-Papa, nhiều quá.. Bảo Bảo làm mãi không xong. Papa cho mỗi bài 10 câu thì sao con làm nổi?

-Thì papa cho con gần một tuần còn gì? Tại đứa nhóc như con lười biếng đâu chịu làm.-Papa gõ đầu bé một cái, bé con ngẩng đầu lên nhìn bằng ánh mắt đăm đăm nước.

-Bảo Bảo, không cần làm nữa. Theo papa thấy thì con có làm đến 12 giờ đêm cũng không xong nổi đâu nhóc..

-Hmm.. vâng..

-Bảo Bảo có nhớ đã hứa với papa cái gì không?

-Nếu không làm xong bài tập thì sẽ nằm sấp xuống tùy papa xử lý..

-Mau thực hiện?

Bé con không tình không nguyện mà vơ hết 2 cái gối đặt lên giữa giường, hai cái quần cũng tự theo đó mà bị kéo xuống. Tư thế tiêu chuẩn lại được bày ra, cặp tiểu bánh bao trắng trắng tròn tròn sấp bị nường chín bởi papa mặt than. Còn có hai cái gối chết tiệt nâng cái bánh bao lên cao như kiệu muốn mời papa đánh vậy..

-Papa phạt cảnh cáo, thiếu 8 bài 40 thước, từ lần sau cứ mỗi bài thiếu là tặng Bảo Bảo thêm 10 thước, nghe rõ chưa?

-Nghe rõ...

"Chát"

-Ai nghe rõ?

-Bảo Bảo nghe rõ..

-Luật cũ, vi phạm thêm 10 thước.

-Vâng..

Từng thước nặng nề hạ xuống mông bé, mà bé không khóc đâu, bé là đàn ông cơ mà. Bé chỉ cắn thật chặt răng chịu qua từng thước của papa thôi... Sơn đánh không nặng, cũng không hề nhẹ, đủ để bé đau và nhớ, bỏ cái tật lười đi thôi..

Âm thanh chát chúa cuối cùng vang lên cũng là lúc bé bật khóc, bé chỉ chảy nước mắt thôi chứ không có nức nở. Chỉ tại papa đánh đau quá đó...

-Xong, Bảo Bảo nhớ chưa?

-Bảo Bảo..hức. nhớ rồi papa, lần sau...hức.. sẽ chăm chỉ..hức...làm bài tập.

-Ngoan~ Bảo Bảo đã tự kiểm điểm chuyện kia như thế nào rồi?

-Bảo Bảo sai rồi.. Lần sau sẽ không lặp lại nữa...

-Ừ..Thế papa phạt Bảo Bảo được chưa?

-Ừa? Được chưa là do papa chứ hỏi con làm gì?

-Nhòm...Muốn ăn đòn thêm à?

-Không có, papa...

-Lần này papa cũng phạt cảnh cáo nghe không? Phạt 60 bạt tay cho tất cả, lần sau còn mắc lại những tội đã mắc, lập tức trả đúng giá nghe không Bảo Bảo?

-Dạ nghe..-Thanh âm mềm như nước, mềm đến độ sắp vỡ vụn vang lên, làm papa mặt than đứng trên có hơi mùi lòng

-Papa nhẹ tay thôi nhaa.. Mai Bảo Bảo còn đi học...-Bé xấu hổ chôn mặt vào 2 tay, cố gắng cầu xin sự yêu thương cuối cùng của papa đại nhân. Bé thực đau lắm rồi...

-Nhẹ thì thôi nghĩ luôn đi.-Papa lườm bé một cái thật sắc, sắc nhọn í -.-

-Bảo Bảo, lần qua đây với papa.-Papa nạnh nùng ngồi xuống giường, cái giọng nói đáng ghét ấy lúc nào cũng ôn nhu, ôn nhu như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mặt thì lạnh hơn cả tiền, nhìn 100 lúc như 1. Sâu bên trong lại chính là tâm hồn sục sôi của người đàn ông của gia đình, một papa tốt ^^

Bé thấy vô cùng vô cùng là xấu hổ, xấu hổ đến tận cùng khi phải nằm lên đùi papa với cặp bánh bao trần trụi, thật giống một tiểu hài đi?

-Bảo Bảo đã lớn rồi, có thể...-Bảo Bảo mạnh mẽ đứng dậy nhưng lại chần chừ mãi không yên vị trên người papa

-Lớn rồi thì nghỉ đi, papa không cần dạy con nữa.

-Thôi mà... papa đẹp trai bớt giận, con nằm liền, nằm liền mà.. nằm liền..

Nhìn tiểu hài từ âm ậm từ từ, oan oan ức ức nằm xuống đùi mình mà khẽ mỉm cười, con trai anh quả thật không có lúc nào hết đáng yêu cơ..

Bé an phận trên đùi papa, hai tay bám thật chặt lấy ống quần papa, hai mắt bé nhắm tịt lại, không dám mở mắt ra, chỉ nghĩ đến cảm giác mông đã đau nhức lại càng thêm rất là thấy ghê rồi mà..._

-Bảo Bảo, có cần nhắc lại vì sao bị đánh không?

-Không có..papa, không có. Papa mau đánh đi, như thế này chẳng phải là đi tra tấn tinh thần thì là cái gì?

-Hừ thì chết là đúng rồi, cảm kêu ca. Thêm đòn thế à?Đề papa chiều lòng Bảo Bảo nha?-Lấy tay vỗ vỗ mông nhỏ, chính là để cho bé một chút thời gian nghỉ ngơi, sợ bé mệt.

-Thôi papa đẹp trai, không cần vội, chuyện đâu còn có đó.-Bé đẹp chứ bé đâu có ngu, papa cho nghỉ mặc gì không nghỉ ngơi?

Vừa dứt tiếng nói liền "ba","ba","ba","ba"

Mông nhỏ liền ần ần, bé chỉ muốn hét lên thôi. Nếu bé nhớ không nhầm thì tay papa đánh còn đau hơn cái thước gỗ dày cộp lạnh ngắt ngoài kia nữa. Thật đáng ghét! Bánh bao tất nhiên đỏ lên là việc không thể tránh khỏi.

Papa dừng lại 3 giây, cái đau vừa nguôi ngoai đi thì một loạt bạt tay rơi vào đúng chỗ đó, đã đau lại càng thêm đau, papa làm vậy cốt để Bảo Bảo khắc sâu ghi nhớ, lần sau không tái phạm lại lỗi.

Bảo Bảo càng ần ần, môi cắn càng chặt, tay nắm lấy quần papa càng siết mạnh. Tuyệt nhiên không phát ra một thanh âm nào. Papa thấy vậy liền bỏ thêm vài phần lực, quả nhiên, bé giật nảy người, miệng theo phản xạ cũng hét lên một cái thật vang.

"Ba","Ba","Ba","Ba","Ba","Ba","Ba","Ba","Ba","Ba",....

Papa tuyệt nhiên không một chút nhân nhượng, đánh cho đủ thì mới dừng lại. Thành công làm tiểu hài từ bật khóc nức nở đi ra... Papa thấy vậy tâm liền mềm nhũn, muốn dỗ ngọt tiểu hài từ mồm mồm

-Bảo Bảo, đứng dậy cho papa xem.-Papa vỗ vỗ mông bé, còn giúp bé kéo kéo quần lên cho thật chỉnh tề rồi mới đỡ bé đứng dậy

-Hức..Bảo..Bảo...hức..đau quá...hức papa.. ác lắm.hức...

-Ngoan nào ~ Đánh đau thì nhớ lần sau không được lặp lại. Đau một chút liền hết, không sao, không sao...-Kéo bé vào lòng, ôm ôm rồi thủ thủ

-Bảo Bảo có giận papa đánh đau không?-Kéo kéo cái má hồng hồng do bị nê, còn có gạt những giọt nước mắt đang trực tràn nơi khóe mi

-Hức...con không..hức..giận papa...-Bé liền im lặng ngoan ngoãn ở trong vòng tay papa mà tận hưởng, cứ việc enjoy thôi, mọi việc để papa lo.

-Ừ, Bảo Bảo thông minh, phải hiểu là papa phạt vì thương con, nhớ không?

-Hức...nhớ...

-Papa yêu con.

-Bảo Bảo cũng yêu papa..

-Mà..Bảo Bảo à, papa phạt con không được bôi thuốc, bao giờ mama về mới được nhờ mama, rõ chưa?

-Ồ..hức...rồ..hức..papa lại ác rồi...

-Ô hay, papa ác mà? Bảo Bảo chưa biết à?

..hức...-Cầm nín, chính thức cầm nín, hoàn toàn cầm nín

-Đi ngủ đi Bảo Bảo, mai còn đi học. - Anh cẩn thận đặt đứa nhóc lên giường, cẩn thận đắp chăn cho bé, cẩn thận hôn lên trán bé một cái rồi lại cẩn thận chúc ngủ ngon

..Papa...

-Hửm?

-Lâu lắm con không được ngủ cùng papa?

-Ừ, rồi sao?

-Thì papa phải ngủ với con.

-Tại sao?

-Ồ...tại vì..papa là papa của con.

-Ngủ trước đi, tí papa làm việc xong sang ngủ cùng con.

-Không chịu.

-Ồ hay...thằng bé này.... Mà thôi, hôm nay papa bỏ công việc để ngủ với Bảo Bảo của papa. -Anh nói rồi lên giường chui vào trong chăn, rúc thật sâu, vòng tay xoa xoa mông cho bé. Vẫn còn vương lại hơi ẩm, chứng tỏ phải rất đau đi?

Bé thấy papa hết giận rồi, mới dám thò tay bén mắng vào nghịch đầu núm của papa rồi vỗ vỗ bụng papa

-Bảo, bỏ ngay tay con ra khỏi người papa...

-Không chịu.

"Ba"

-Mau ngủ.-Bé bị ăn đòn nên yên lặng hơn hẳn, một lúc sau lại giờ trò biến thái. Papa cũng mặc kệ bé mà ngủ thôi.

Tối ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thấy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngoại Truyện 6

Papa, yêu là gì? - Bảo Bảo non nót hướng mắt chớp chớp nhìn anh. Ánh mắt non trẻ đầy sự tò mò

- Ừm... Tình yêu là ánh sáng, rất đẹp, mà rất chói lóa. Bảo Bảo hiểu không?

- Hừm...- Nhấn mặt suy ngẫm, trên vầng trán trắng lóng mợn xuất hiện vài nếp nhăn

- Bảo Bảo hơi hơi hiểu.

- Bảo Bảo thông minh, lớn lên sẽ hiểu. - Anh dịu dàng xoa xoa đầu đứa con, con ngây ngô dễ thương như vậy, đáng ra nên giải thích kiểu khác

- Tình yêu là papa yêu Bảo Bảo, mama yêu Bảo Bảo...

- Chắc chắn, Bảo Bảo là cục nợ của tình yêu mà... - Ông cụ non chậm rãi suy xét, phán một câu. Làm người lớn kia chỉ muốn độn thổ vì quá xấu hổ

- Lượn ra ngoài với Bon, ba làm việc! Thông minh thì cầm sách về đọc đi, papa kiểm tra. - Hừ lạnh một tiếng, dọa đứa trẻ đến độ tui thân, lùi thui ra ngoài chơi một mình với chú cún

- Bảo Bảo, vào papa ôm. Papa chán làm việc rồi, vào đây papa dạy cái này hay lắm nè...

- A~ Cuối cùng cũng chịu chơi với Bảo Bảo, không có TV xem, iPad không cho chơi, cái gì cũng không được. Papa làm Bảo Bảo già đi... - Lắc lắc đầu, miệng nhỏ chu chu kẻ lẻ, không ngừng liến thoắng

- Sao già? Papa mới già, vì Bảo Bảo nghịch quá làm ba suy nghĩ nhiều. Nhìn thấy nếp nhăn không?- Tay anh chỉ chỉ vào cái đuôi mắt đang cong cong vì cười

- Bảo Bảo phải suy nghĩ về Papa, về triết lý cuộc sống... - Một đứa nhóc bảy tuổi phát biểu

- Ôi, Bảo Bảo biết "triết học" cơ à? - Anh vui vẻ nhìn đứa nhóc ngồi trong mình, một cục tròn tròn, trắng trắng, mềm mềm. Bấu vào đầu cũng đều thấy thích

- Tất nhiên rồi, mẹ nói cho con mà. - Bé con ngồi trong lòng papa, thoải mái nghịch nghịch ngón tay thon dài của papa

- Thế Bảo Bảo có thích hay đam mê cái gì đặc biệt không?

- Bảo Bảo muốn làm nhà môi trường học.

- Bảo Bảo có muốn thử học một môn thể thao hay nghệ thuật không?

- Papa dạy Bảo Bảo à?

- Ừ, papa dạy con chơi piano, chơi bóng rổ. Thấy được không? - Anh cười cười với con trai

- Bảo Bảo thích lắm, papa dạy đi.

- Thế cuối tuần papa dạy cho, papa không giỏi nhưng sẽ dạy Bảo Bảo đến bao giờ không thể dạy thì thuê người. - Xoa xoa mái tóc bồng bênh của bảo bối, người làm ba thấy trong lòng một dòng nước ấm áp chảy qua lòng

- Ba con mình đi tản bộ nhé? Ra công viên chơi... Nhé? - Bé con nhìn ba chớp chớp mắt cầu xin, mong muốn được đi chơi tột cùng

- Thay quần áo đi.

- Papa là số một!! - "Chụt" - Bé con nhảy lên một cái hon thật kêu vào má anh, thật biết cách làm người ta "sướng".

Bóng hai người nghiêng nghiêng trên nền si măng, một cao, một thấp. Người nhỏ miệng bô bô nói, còn người cha chỉ mỉm cười, nụ cười hạnh phúc.

- Papa, Bảo Bảo xin lỗi. Bảo Bảo muốn lấy lại công bằng cho papa. - Chuyện là Bảo Bảo cùng anh đi ăn trưa, hai cha con đang ngồi ăn rất vui vẻ, từ đâu có hai người đàn ông say rượu lao tới. Chửi rủa, định đánh anh. Bảo Bảo thấy vậy không những không sợ mà còn ra cạp cho mỗi người một cái đầu gối, sau đó bé lấy nắm tay nhỏ bé, đâm thẳng vào mặt người dám động đến papa. Phần ăn của hai cha con cũng được miễn phí do nhà hàng muốn xin lỗi, và còn cho Bảo Bảo một phần bánh kem nữa.

- Rồi sao? Đi đánh người? Đi cắn người? Có phải con của papa hay là con gì mà lại làm như vậy? Con đang chê ba không có năng lực giải quyết à? - Theo anh nghĩ, chuyện này không lớn,

nhưng không nhỏ. Con cần hiểu cần phải xử lí tình huống này như thế nào.

- Bảo Bảo không có... Tại Bảo Bảo tức quá, papa tha lỗi cho Bảo Bảo. - Mắt bé con

- Bảo Bảo nghe ba nói, Bảo Bảo biết bảo vệ cái đúng là ngoan, nhưng Bảo Bảo còn nhỏ, để ba tự giải quyết. Nếu dùng bạo lực mà giải quyết thì có ngoan hay không?- Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng con, để con lấy lại bình tĩnh

- Bảo Bảo hiểu rồi. Không ngoan.

- Thế để giải quyết một vấn đề nên dùng cái gì?

- Con không biết.

- Dùng lời nói nghe chưa? Papa dạy cho Bảo Bảo nghe cũng dùng lời nói chứ đâu có dùng bạo lực

- Papa đánh Bảo Bảo...- Bé cup mắt nhìn xuống sàn nhà

- Bảo Bảo hư thì papa đánh, có gì sai hả?

- Mà người kia đánh ba cũng sai...

- Chỉ có ba mới được đánh Bảo Bảo, là cha mẹ thì được dạy dỗ con thôi. Bảo Bảo có hiểu không?

- Nghĩa là... Bảo Bảo không hiểu.

- Lớn lên rồi hiểu, giải thích cho con một quá...

- Vậy thôi Bảo Bảo ra chơi đồ chơi nha?

- Ơ hay. Papa có nói tha cho Bảo Bảo à?

-...Không có ạ

- Thế phạt như nào đây? Bảo Bảo nhớ lời papa nói chưa?

- Rồi ạ.

- Thế, lại đây papa bảo. Đừng có tưởng hết giận rồi mà hí hửng nghe không? - Anh gõ nhẹ vào trán Bảo Bảo rồi vụt một cái, kéo con nằm sấp lên đùi, lấy đi những thứ cần lấy

"Ba"

"Ba"

"Ba"

"Ba"

"Ba"

- Nhớ kĩ lời ba nói nghe? Lần sau còn dùng vũ lực thì con xác định ra khỏi nhà, xuống gầm cầu mà ở.

- Bảo Bảo nghe rồi.

"Ba"

"Ba"

"Ba"

"Ba"

"Ba"

Anh vỗ vỗ mông con, bé liền đứng dậy, rất nhanh. Con không khóc, cũng không mè nheo, chỉ sợ sệt lùi xa anh một bước, sợ bị tiếp tục phạt

- Chi phạt vậy, Bảo Bảo thông minh nhớ lời ba dạy. Mai ba kêu thợ lên dây đàn rồi hai ba con thử đánh đàn nhé! - Anh mỉm cười, xoa đầu bảo bối ngoan

- Papa hết giận chưa?

- Chưa.

- Thế Bảo Bảo thom một cái, papa hết giận nhé?

- Còn xem chất lượng của cái thom này cơ, thật kêu thì papa hết giận. Tối sẽ nấu đồ ăn ngon cho con, mama bỏ hai ba con ở nhà đi chơi mấy tuần nữa mới về. - Nhắc đến đây anh liền thấy không vui, vợ anh đi Ý, không biết có theo trai nào không. Người Ý nổi tiếng ăn mặc như fashionista, mà cô rất dễ bị dụ dỗ bởi cái đẹp.

"Chụt"

- Papa thấy Bảo Bảo "có kĩ thuật" không? - Đưa nhỏ vênh mặt tự đắc, bé hôn cũng giòn lắm nhé!

- Giỏi, giỏi...- Trên mặt anh lại phủ thêm một tầng nhọ nôi, con anh ở đâu lại học được mấy từ ngữ như thế này nhỉ?

Những bài học ba dạy giúp con mỗi ngày đều trưởng thành hơn.

Mỗi ngày con đều đang lớn lên.

Đề rồi, ngày hôm nay, con đứng đây truyền lại những bài học của mình cho những thế hệ khác.

Dù không làm được một giáo sư, tiến sĩ về môi trường như con đã ước mơ, nhưng... được đứng ở đây, mỗi ngày đều truyền lại cảm hứng cho những người trẻ hơn, con thấy tuyệt lắm! Chắc cái máu nhà giáo cũng chảy trong huyết quản con mất rồi, công ty của nhà mình, hãy để em gái con gánh vác.

Ba an nghỉ nơi đó nhé, cùng với mẹ. Hai người phải mãi hạnh phúc.

Con ở đây nhìn lên hai người, sẽ mãi kính trọng, những người tuyệt vời nhất cuộc đời con.

Thấp nén hương này, lại hẹn ba mẹ ngày này năm sau nhé!

Cậu bé Bảo Bảo không còn ngây thơ trong sáng nữa, giờ đây đã chín chắn lắm rồi

- Bối Bối, em sinh muộn, ba mẹ mất có hơi thiệt thòi cho em. Em tiếp quản công ty rồi,anh yên tâm lắm, sẽ toàn tâm toàn ý theo con đường anh chọn. Anh cũng lớn tuổi rồi, sẽ ở vậy để em nuôi luôn, chứ anh cũng không lấy vợ nữa.

- Anh cứ theo con đường của anh, em sẽ tiếp quản công ty thật tốt. Anh mới còn trẻ, ba mấy tuổi vẫn còn phong độ mà, làm như sắp thành cụ già đến nơi rồi ý.

- Nếu anh nói, anh không thích con gái, thì em thấy sao?

- Cũng chả sao, tìm được một người hợp tâm hợp ý anh mà ở cùng nhau là tốt lắm rồi.

- Cảm ơn em, vì không quay lưng với anh.

- Em là em gái anh mà...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy... Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngoại Truyện 7

Linh,cô muốn em đi thi cuộc thi này. Em cứ thử sức mình xem sao...

- Dạ...được...- Cô không hề muốn đi thi bất kì một cuộc thi gì, cạnh tranh cũng không hề muốn, cho nên khá miễn cưỡng trả lời. Còn có thể nói không sao?

- Linh, còn hai ngày nữa đến hạn nộp bài, em đã làm chưa?

- Em quên mất, em sẽ suy nghĩ và làm bài luôn cô. Đạo này bạn ôn kiểm tra học kì với ôn lên Đại học, em có ít thời gian quá! Xin lỗi cô.

- À, lúc nãy thầy Sơn nói có chuyện muốn gặp em. Thầy nhờ cô chuyển lời, cuối giờ học gặp thầy ở phòng giáo viên.

- Dạ cô, em biết rồi, em cảm ơn cô.

- Cố gắng thi tốt nhé! Cô tin em sẽ làm được. Bình tĩnh và tự tin lên, cô bé!

- Nay Linh, em đi thi cái gì hả?

- Ừm... mà em không thích thi, mệt lắm. Bài vở đang nhiều mà viết lách gì không biết nữa. Thầy ơi cứu em..

- Thử một lần xem sao? Đi thi để va chạm, cũng tốt mà. Vậy, nếu cần thì tôi có thể giúp em. - Anh cười, theo phản xạ cứ tự nhiên mà vỗ vỗ rồi xoa xoa tóc cô.

- Được... Mà tóc em đang rất bấn, thầy đừng chạm vào...

- Em có bấn thì tôi vẫn thấy em là người sạch nhất.

- Đã bảo đừng chạm mà, hức... - Cô gạt tay anh ra, xấu hổ chạy đi. Đầu đã bấn còn cổ tinh trên người ta, thật xấu!

Một cuộc thi về sách. Sách? cô thích đọc, nhưng thực sự không có bất kì ý tưởng nào để truyền cảm hứng cho người khác. Cô còn không có hứng để viết đây nè, truyền cái gì cơ chứ! Thật đau đầu đi.

Cô không đặt tâm quá vào bài, tìm hiểu sơ sơ để làm bài cho xong. Sah khi nộp bài, cô chẳng may suy nghĩ rằng sẽ được giải hay đúng hơn là không dám

"Reng..reng.."

- Alo? Ai vậy ạ?

- Chị ở bên ĐSVHĐ, không biết em đã biết chưa nhưng bài thi của em đã lọt vào vòng chung khảo. Ngày mai, lúc ba giờ chiều, mời em đến Sở Giáo dục và Đào tạo để tham gia phỏng vấn. Chúc mừng em!

- Dạ?

Linh một giây ngẩn người.

- A~ Cảm ơn chị, cảm ơn chị rất nhiều!

Cô không ngờ, cô được vào vòng trong rồi!

Phép màu, tại sao lại đến với cô?

Bài sơ sài nhất trong những bài sơ sài, được giải!!!

- Thầy!! Thầy biết tin gì chưa?

- Con bé này, làm sao mà tôi biết được cơ chứ! Tôi chỉ biết em là đứa chưa gọi đầu thôi!

- Thầy, kì quá! Bỏ qua đi, em được vào vòng trong đó! Cuộc thi lần trước... Mai đi phỏng vấn đó nhaa~

- Ừm. Chúc mừng em, mai tôi đưa em đi.

- Không thể tỏ ra hào hứng hơn được à? Thấy làm người ta mất hứng ghê! - Cô bĩu môi nhìn người bên cạnh chỉ lo viết đề viết đề viết đề, có phải là không quan tâm không? Cô mặc kệ, đi vào phòng nằm xem phim. Truyền hình thật thú vị~

- Linh này, em chuẩn bị gì thi chuẩn bị đi ngủ trước 11 giờ đêm đi đó. Ngủ muộn mai giám khảo thấy quảng thâm sẽ không có thiện cảm. Thích thì sang phòng tôi ngủ cũng được, mai tôi tiện đưa em đi hơn.

- Vâng, thầy đi nghỉ trước đi..

- Hôm nay tôi làm việc muộn. Còn khá nhiều thứ phải làm, em cứ vào phòng ngủ trước, tôi ở thư phòng. Đừng để tôi bắt gặp em hư hỏng đó!

- Được a~

Và có một con người thực sự hư hỏng, dán mắt vào truyền hình xem phim đến hơn 11 giờ tối, sau đó mới nhận ra đã quá muộn. Cô lo sốt vó lên, lập tức viết viết lách lách, tổng hợp thông tin với tốc độ ánh sáng.

12 giờ 59 phút đêm...

- Phạm Thuý Linh!!! Em có biết bây giờ là mấy giờ không hả? - Anh làm việc chán chê, đi về phòng ngủ. Thật muốn hôn trộm lúc ngủ, vậy mà thấy chăn ga gối đệm vẫn còn nguyên, con người kia bốc hơi mất rồi.

- A~ Đã mấy giờ rồi thầy? - Cô lục tung một đồng giấy trước mặt, lục mãi mới tìm thấy cái điện thoại, lại trách cái điện thoại quá bé. Thờ dài một cái, khi nào mới có thể mua con Iphone X đây..

- 1 GIỜ 5 PHÚT!?! Thầy ơi, điện thoại em hỏng rồi..

- Ồ đó mà trợn mắt với há mồm, còn không mau tắt laptop, vác cái mông qua ngủ. Hay em muốn đêm nay quỳ đầu đêm hả??- Anh đúng là tức điên, đã dặn bao nhiêu lần là đi ngủ cho sớm rồi. Con người này cũng kì lạ lắm, nói cái gì y như rằng sẽ làm trái lại 100%. Lần nào thức khuya sáng hôm sau mặt cũng như con gấu trúc, thật tức chết mà!!

- Hi...hi... Đợi chút, em đang lên kế hoạch. 15 phút nữa thôi nha nha - Cô vội vàng viết viết lách lách.

- Cô ngứa đòn hả? Có vứt giấy tờ ở đây đi ngủ không thì bảo? Tôi đếm đến 5, Phạm Thuý Linh cô nhanh bước ra đây cho tôi!

- 1...2...3...4...

- A. Đợi một xíu thôi, em cất dọn đồ mà, đừng hung dữ với em..

- 4...5! Cô còn không mau bước ra đây hả? Thực sự muốn ăn đập sao?

Cô cúi đầu, lặng lẽ đánh bài chuẩn về phòng ngủ. Anh đứng chặn cửa mà, quá đáng!

- Đứng lại đó, định chuẩn đi đâu?

- Em... đi... vệ sinh! - Cô đảo mắt, bối rối tìm một lí do hợp lí nhất

- Nhà vệ sinh trong phòng em, em cũng không biết sao? - Anh mỉm cười, có phải càng ngày càng hư đi không hả? Sai còn không biết điều xin lỗi mà còn đánh bài chuẩn

- A~ Hoá ra là vậy! Cái phòng vệ sinh nhỏ quá nhìn không ra... - Mắt anh giật giật, sống bao nhiêu lâu rồi mà không biết nổi cái nhà vệ sinh ở đâu..

Vẩy vẩy, ngoắc ngoắc.

- Linh, ra đây bảo.

Cô ngây thơ đi tới, đầu vẫn không nghĩ ra được cái gì

"Cốp"

- Hư quá nha! Nói dối cái gì đó, lần sau nói dối phải dùng não đó. Đi ngủ! - Anh bế bổng cô lên vác vào phòng, cẩn thận gói ghém con người kia trong chăn ấm nệm êm rồi mới dám nằm xuống bên cạnh, với tay tắt đèn.

- Thầy không giận hả?

- Bộ dư giận hay sao hồi hoà? Có giận, muốn phét mông. Tôi ghi nợ, có cứ cẩn thận đó! - Anh vòng tay qua ôm ôm, người này như gấu bông vậy~ Người đầu vừa mềm vừa thơm, ôm sướng lắm nha~

- Mai thi tốt nha. Tự tin là được rồi, tôi tin em! - Anh vuốt vuốt lưng cô, nhẹ nhàng phả những hơi thở ấm áp vào người kia

- Sẽ cố mà...

- Cố quá thành quá cố. Ngủ ngon, cô bé!

Xong. Mọi thứ đổ vỡ.

Cô không làm tốt, không làm được gì cả...

Chỉ là những lời khen mang tính chất an ủi, chắc chắn sẽ trượt!

Cô không muốn làm gì cả, chỉ muốn ở một mình cho khuây khỏa...

Tính tình hiếu thắng, một khi làm việc gì chỉ muốn dành được cái thứ vinh quang kia. Cô nhận được sự tin tưởng của mọi người, nhận được sự kì vọng, cuối cùng.. Cô làm mọi người thất vọng.

- Nào, lại đây ôm cái nào... Sao lại khóc rồi? - Anh dang rộng sai tay đón cô vào lòng

- Em làm không tốt... - Cô tủi thân cúi gằm mặt

- Xin lỗi...

- Sao lại xin lỗi tôi? Em không có lỗi. Chúng ta đi ăn thôi. Việc này là một trải nghiệm của em, không khóc nữa. - Anh vuốt tóc cô, lặng lẽ an ủi cô, lặng lẽ quan sát cô

Cô không muốn ăn uống gì cả, anh đã mua đồ ăn về tận nhà cho cô, cô một mực để trong phòng, chất thành một đống trong góc.

Anh muốn để cô một mình, không nghĩ rằng cô lại bỏ ăn mấy bữa như vậy.

- Linh! Linh! Sao lại nằm đây? - Anh hoảng hốt nhìn cô nằm sõng soài trên sàn nhà, mới là 6 giờ sáng, sao cô lại nằm đây?

- Linh! - Anh lay lay người cô, nhanh chóng bế cô dậy, đưa cô vào bệnh viện.

- Do bệnh nhân bỏ ăn, còn làm việc quá sức dẫn đến cơ thể bị suy nhược, đau bao tử. Anh yên tâm, chỉ là tạm thời ngắt một chút, không cần truyền nước, anh về bồi bổ cho bệnh nhân là ổn.

- Cảm ơn bác sĩ- Anh đau lòng nhìn cô nằm trên giường bệnh, chỉ là một cuộc thi có cần thiết phải làm khó mình vậy không?

- Thầy giận à? - Cô hóng hót cuộc nói chuyện giữa anh và bác sĩ, cuộc này lành ít dữ nhiều, quả nhiên bị giận.

- Nghỉ đi.

Không thêm trả lời vào trọng tâm, chỉ thờ dãi một cái rồi đi ra ngoài.

- Thầy... - Cô giật cái ống tiêm đang cắm trên tay ra ngoài tìm anh. Thấy rồi! Đang ngồi ở ghế chờ...

- Sao lại ra đây? Đi vào nằm đi, riết rồi không thêm nghe lời hả? -Anh nhủ mảy khó chịu nhìn cô, thiếu điều muốn hét lên, đã bệnh còn chạy lung tung.

- Đừng giận nữa mà~ Nha thầy~

- Được, không giận nữa! - Nói rồi thốc cô đặt lên giường, liếc liếc nhìn nhìn.

- Em mà dám rời khỏi giường thì chết với tôi! - Anh rời đi, tính về nhà lấy mấy cái quần áo mà lại thấy có người xuống khỏi giường, bắt lực thờ dãi.

- Riết không để tôi vào mắt đúng không?! Muốn ăn đòn không hả? Lên nằm nghỉ, nhanh lên! Tôi về nhà lấy quần áo cho em, đừng có nháo lên như vậy!

- A~ Được được. Thầy nhanh lên nha~ Không được giận đâu đó~

Phạm Thuý Linh sau khi "được" đặc cách một phòng riêng biệt ở bệnh viện liên phụng phụ đòi về. Chẳng phải là do suy nhược thôi sao, tự nhiên lại đau bao tử. Cũng phải, mấy ngày không ăn mà. Nhưng mà điều đó cũng làm thầy nổi điên nha~ Cô mặc kệ, cô xem phim, cô lướt Facebook, nằm trong bệnh viện, thật sự chán!

Tiếng mở cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của con cá đang nằm trên thớt kia. Anh bước vào với gương mặt không thể nào đáng yêu hơn, trên tay còn là cây thuốc gổ. Này này, đem cả thuốc đi chăm người bệnh sao? Có phải hay không anh đã quá "chu đáo" rồi?

- Thầy~ Em đang bệnh đó~

- Mặc kệ em!

Anh lạnh lùng, giọng nói có phần hơi kích động, lại nhìn qua người kia cầm khur khur cái điện thoại, anh thật sự bất lực:

- Bỏ ăn đến mức đau bao tử. Con bé này, em chán sống rồi phải không? Còn nữa, tôi đã nói với em thế nào? Thi là để lấy kĩ năng chứ có phải là để em tự huỷ hoại bản thân mình không?

Cô cảm động cực kì nha, nhưng mà đôi mắt thờ con vẫn nhìn anh:

- Em không muốn chết đâu, chết rồi không có gặp thầy được...

Anh cứ nghĩ khi mình trở lại, sẽ nhìn thấy hình bóng nhỏ bé kia đang yên vị trên giường mà nghỉ ngơi, cuối cùng lại thấy cô đang chăm chú xem cái điện thoại kia. Thật là muốn chọc tức anh mà.

- Tôi nói gì em cũng không cần nghe nữa phải không? Bảo nằm nghỉ ngơi cho lại sức, rồi giờ sao?

Biết không kịp giấu điện thoại đi, cô đau khổ suy nghĩ, nghĩ đến một sự sống còn, không có điện thoại là hết. Cuối cùng là tự dưng điện thoại lên cho anh.

- Ngủ đi! - Anh lấy điện thoại của cô bỏ vào túi đồ rồi ngồi xuống một bên làm việc, không nhìn tới cô một lần nào nữa

Cô biết chắc anh giận rồi, phải ngoan một chút! Lặng lẽ nằm xuống kéo chăn lên rồi nhắm mắt. Có lẽ do không có thứ gì thu hút cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Anh làm việc một lúc ngược lên liền thấy thân ảnh nhỏ bé kia đã ngủ, đặt lại công việc bản thân mà đứng dậy vén chăn cho cô, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi lặng lẽ trở về tiếp tục làm việc. Ngày qua ngày, cô rõ biết anh đang không vui nên rất ngoan ngoãn. Làm đúng nghĩa vụ của "" Bé khỏe bé ngoan ""; tối giờ ăn sẽ ăn, tối giờ nghỉ sẽ nghỉ. Anh bảo A cô sẽ không dám làm A", ngoan như vậy, tự cảm thấy bản thân thật xuất sắc...

Hằng ngày nhìn thấy cô ngoan ngoãn như vậy, tâm tình của anh cũng tốt hơn. Cô xuất viện đã được vài ngày, thể chất có vẻ tốt lên rất nhiều!

Vào một buổi tối trời quang mây tạnh, mưa dông bão táp...

- Linh, em lên phòng tôi đợi!

- Để làm gì vậy thầy?

- Không nghe rõ?

- Không có, không có. Em đi ngay!

Nhìn cô nhanh chóng lên phòng, anh im lặng vào bếp uống một cốc nước rồi mới lên. Khi anh bước vào cô bé kia đang nằm trên giường vui vẻ mà nghịch con gấu bông mình đem sang đây, nhìn cũng hết sức à!

Tuy nhiên, việc vài hôm trước anh vẫn chưa thể quên đâu! Thương thì thương nhưng cái gì phải ra cái đó, không ăn uống chính là không tốt! Anh ngồi xuống một chiếc ghế rồi mới lên tiếng

- Linh, ngồi lên chúng ta nói chuyện!

- Có chuyện gì vậy thầy? - Cô ngồi lên, tay vẫn nghịch gấu bông không yên tuy nhiên mắt đã hướng về phía anh

- Không biết? Hay không nhớ? - Anh cười cười nói

Cô chậm rãi nghĩ không phải mấy hôm nay mình rất ngoan sao? Vậy ý anh là đang nhắc tới việc trước đó?

- Nghĩ ra?

- Em...Em không nên bỏ ăn nhưng mà thầy.. không phải mấy hôm nay em rất ngoan sao? Đừng phạt nha?

- Tôi vốn dĩ không định phạt lỗi đó của em, nhưng nhớ lại xem sau đó lại làm gì?

Lục lại kí ức một lúc liền nhớ ra, nhất định là cái khoảnh khắc bị anh phát hiện mình dùng điện thoại kia

- Em.

- Nhớ ra rồi?

Anh nhìn thấy cái đầu nhỏ kia khẽ gác vai cái rồi im lặng. Không gian im lặng một lúc, cuối cùng cô lại là người chủ động lên tiếng

- Thầy.. thầy giận sao?

- Không có!

- Sao thầy.. lại không nói gì nữa?

- Tôi nói gì được? Em không nhận ra lỗi của mình thì dù tôi có đánh có phạt em thì bản thân em cũng đâu nhớ? Đúng không?

- Không phải mà, thầy em không có cố ý!

- Không cố ý? Rõ ràng trước khi rời đi tôi bảo em nghỉ ngơi khi tôi trở lại thì em đang làm gì? Vậy mà bảo không cố ý?

Cô nhận ra, anh tức giận thật rồi nha. Làm sao đây?

- Thầy, là em sai! Em nhận phạt thầy đừng giận nữa có được không?

- Tôi đã nói tôi không có giận em! Tự bản thân em suy nghĩ cho kĩ bản thân có làm sai hay không rồi hãy nhận phạt. Chứ đừng chỉ vì tôi giận mà nhận lỗi rồi sau đó vài ngày lại quên.

- Em không dám mà, là em sai! Thầy..

Anh nhìn cô, ánh mắt của cô xem như là thành thật đi?

- Vậy muốn phạt thế nào?

- Tùy.. tùy thầy đi!

- Vậy sao? - khẽ nhìn xung quanh phòng một lúc, như đang suy nghĩ gì đó cuối cùng lại lên tiếng - Quỳ thẳng trên giường, hai tay đưa về trước không được hạ tay xuống!

Cô yên lặng làm theo, hôm nay anh rất có tâm nhạ cho cô quỳ trên giường đó. Nhưng lại để cô đưa hai tay thẳng như vậy? Mỏi lắm đó..

Thấy cô làm theo anh cũng không nhìn thêm nhàn nhạ nói

- Hạ tay xuống là 3 thước! - nói xong anh lại tập trung cộng việc của mình mặc ai kia đang vô cùng khổ sở a~

Nhìn thấy anh ngồi đó bây giờ cô muốn hạ tay thấp một chút cũng không dám. Từ đầu anh lại nghĩ ra cái hình phạt này cơ chứ?

Vốn dĩ là để cô quỳ ở góc phòng nhưng anh lại chợt nhớ tới cô vừa khỏe lại được vài ngày, nền đất lạnh như vậy vẫn là không nên tiếp xúc trực tiếp.

Một lúc sau cô thật sự là không chịu được rồi, tay bắt đầu tê cứng rồi đó.

Len lên hạ tay xuống một chút thấy anh không nói gì liền hạ thêm chút nữa dần dần tay cô sắp buông xuôi xuống rồi.

- Xem ra em thật sự không xem tôi nói gì?

- Thấy.. Em không có mà! Thật sự mỏi lắm, đừng đưa tay ra nữa có được không? - hai mắt long lanh nhìn anh

- Đánh gấp đôi có được không?

- Không.. không cần, em không hạ tay xuống nữa! - nghe anh nói cô đúng là bị anh dọa cho sợ, tay run run đưa lên phía trước, thật sự là mỏi lắm rồi

Anh bước lại phía bàn cầm lên một cây thước dẻo ""xinh xắn "" màu hường - cô hay mang sang đây làm bài tập, bước lại phía cô

- 3 thước!

Dứt lời đương nhiên roi không lưu tình mà rơi xuống. Tuy nhiên 3 roi này chỉ là cảnh cáo, lực không mạnh lắm nhưng cũng không nhẹ, hai bàn tay lập tức trở nên hồng hồng đỏ đỏ..

Sau đó trên tay cô được anh đặt lên một quyển sách khá mỏng nhưng cũng khá dày, sau đó liền lặng lẽ ra ghế ngồi.

- 10 phút này nếu như em không hạ tay xuống một tí nữa liền giảm 10 roi, ngược lại nếu hạ tay xuống lập tức được tặng 10 roi!

Lòng cô muôn phần gào thét. Vì sao hôm nay anh lại làm trò ""hành hạ "" cô như vậy? Rõ ràng mọi hôm không có..

Thời gian chậm rãi trôi qua, cô thật cảm thán. Vì sao mọi hôm thời gian trôi nhanh như vậy, còn hôm nay lại cứ như 10 tiếng?

Anh nhìn thấy sắc mặt cô đang biến hóa từ từ thì cười thầm, thật đáng yêu nha.

- Đủ 10 phút!

Anh đứng lên cầm lấy quyển sách kia đồng thời tay của cô cũng buông xuống thật rất mỏi nha

- Bây giờ nằm xấp xuống giường, chúng ta bắt đầu giải quyết!

Cái gì gọi là bắt đầu giải quyết? Vậy này giờ là anh đang chơi cùng cô sao? Mặc dù lòng không cam nhưng cuối cùng vẫn là nằm xuống.

Bởi vì cô đang mặc một chiếc váy ngắn cho nên không cần phiền phức phải cời, tay vén váy lên cao liền nghe thấy tiếng la oai oái từ người bên dưới

"Ba " một tiếng, mộng cô tự nhiên ăn một bàn tay của anh

- Nằm yên!

Sau đó chính là... Cô nằm yên cho anh vén váy mình lên, sau đó... Aaa chính là kéo luôn quần trong xuống. Mặc dù việc này không phải mới lần đầu nhưng cũng rất xấu hổ nha!

Anh đương nhiên thấy được biểu hiện của cô nhưng lại không đề cập tới.

- Vốn định dùng thất lưng nhưng niệm tình em mới hết bệnh không bao lâu, tôi dùng thước! Mỗi lỗi 20 thước! Tổng cộng bao nhiêu?

- 40 thước.. Nhưng mà thầy..

- Chuyện gì?

- Không phải thầy nói.. được giảm 10 thước hay sao?

Anh khẽ cười, con nhóc này quả thật là quá dễ thương đi

- Tôi có nói quịt của em sao?

Nghe anh nói, cô lại vui sâu đầu mình vô gỏi không nói gì nữa..

- 30 thước! Không cần đếm nhưng hỏi phải biết! Tôi sẽ không nhẹ tay, nhớ đó!

- Em nhớ..

- Không được cắn môi hay ra khỏi vị trí! Bắt đầu..

Chát..

Đúng như anh nói, lần này anh ra tay không nhẹ đau lắm đó..

Chát..

Chát..

Chát..

Roi vẫn đều đặn hạ xuống, dù cổ kim nén nhưng mà cho tới cuối cùng thì với lực đánh này cô quả thật không chịu nổi

Chát.. aa.. đau mà thầy..

Anh ngừng tay một lúc, hôm nay quả thật ra tay không nhẹ, vẫn là cho cô thời gian thích ứng

- Bao nhiêu rồi?

- Là 17 a... hức... 16...

- Đếm!

Anh vừa nói xong thì roi liền rơi xuống..

Chát- 17

Chát- 18

Chát- A.. 19.. đau.. thầy nhẹ tay một chút.. hức...

Chát - 20...

Chát- A.. hức.. đau...

- Không đếm sao?

- Em xin lỗi.. Là 21 là 21, em không dám nữa..

Chát - Aa...22.. hức...

Chát - Aaaa... 23... thầy..

Chát- Aaa... hức.. 24.. thầy.. đừng đánh nữa..

Anh dường như không nghe tới lời của cô nói, thước lại tiếp tục rơi xuống. Hôm nay có vẻ anh rất giận thì phải, anh ra tay rất đau hơn nữa lúc đánh cũng không lên tiếng dạy dỗ gì hết.. lo sợ chông chát khiến cô bật khóc nức nở hơn..

Chát - 30.. hức... hức... đau... đau... hức...

Anh thăm thở ra đặt thước qua một bên rồi bước ra ngoài. Cô tủi thân khóc lớn hơn, đánh rồi, cũng xin lỗi rồi vẫn giận sao?

Khi anh trở lại chính là thấy bảo bối kia đang khóc không biết trời biết đất, đau tới như vậy sao?

- Sao lại khóc thành thế này rồi? - Anh ngồi xuống giường xoa xoa "" bánh mới ra lò "" nóng hổi vừa thổi vừa ăn

Thấy anh lại gần mình, nó liền bật khóc ôm chặt lấy anh

- Hức.. thầy đừng giận nữa mà, hức.. Em sẽ không như vậy nữa.. hức.. đừng bỏ rơi em.. hức.. đừng bỏ rơi em mà..

Nhìn đứa nhỏ oa oa khóc lớn thì ra là tưởng anh bỏ đi, thật là ăn roi xong liền nhạy cảm như vậy sao?

- Tôi không có bỏ rơi em, này uống miếng nước đi! Khóc không mệt sao?

Cô gạt gạt rồi cầm lấy ly nước ngoan ngoãn uống, anh lúc đó lại ôn nhu thoa thuốc giúp cô, sau đó lại tiếp tục xoa...

- Ừm. Em muốn ngủ! Odp...

- Được rồi, ngủ đi! - anh định mang ly nước kia trở về bếp thì có cánh tay trắng trắng kéo lại, ánh mắt long lanh..Anh thờ dãi rồi đặt ly nước xuống bên tủ, lên giường nằm cạnh nó, tay vén chân cho cả hai rồi tắt đèn. Tay anh vẫn xoa đều móng cho cô cho tới khi cô chìm sâu vào giấc ngủ, anh cười rồi hôn nhẹ lên môi cô:

- Ngủ ngon, nhớ con! Thương em

-THE END-

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầy...* Có Được Không? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.